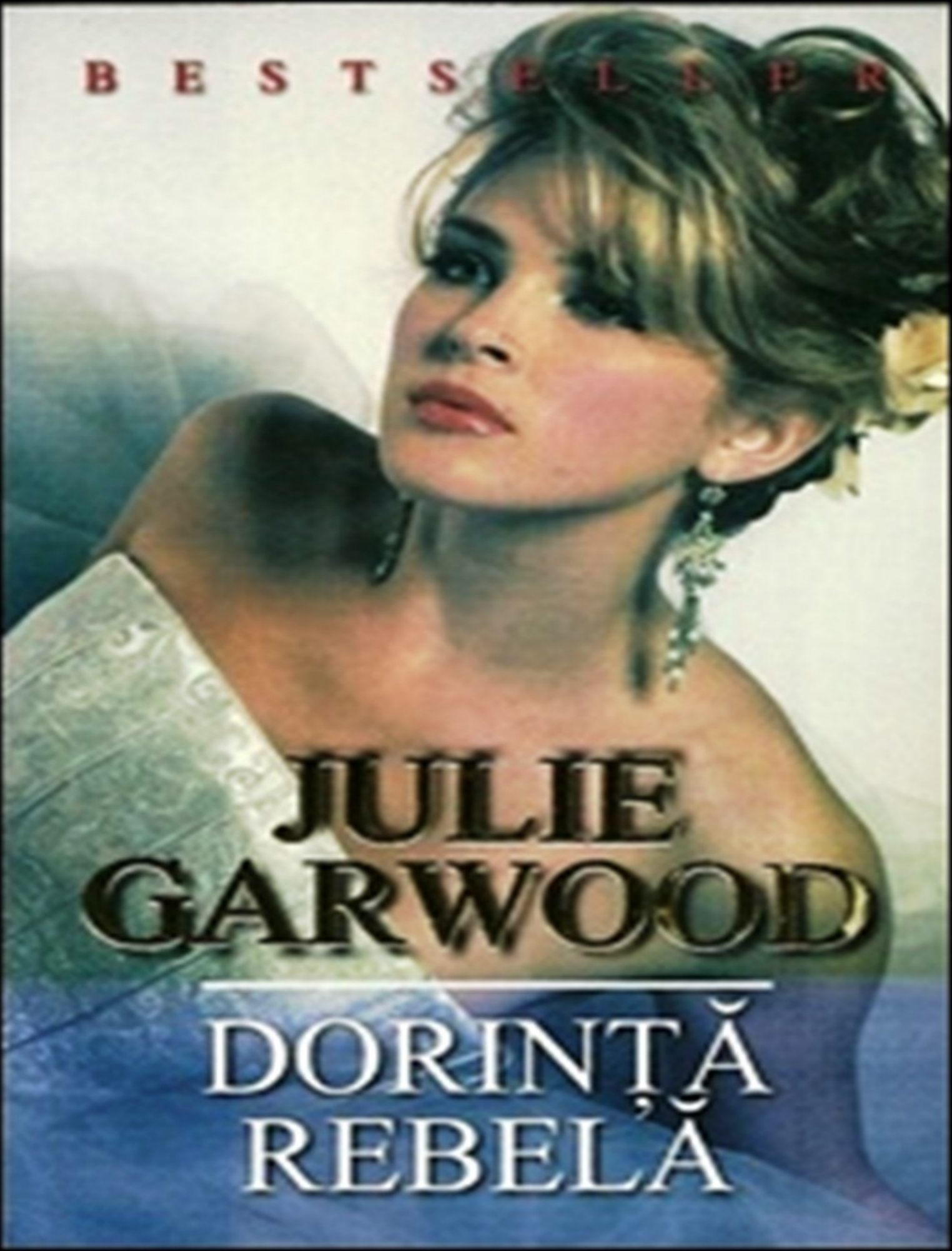
BESTSELLER
JULIE GARWOOD
DORINȚĂ REBELĂ

JULIE GARWOOD

DORINȚĂ

REBELĂ

Editura
MIRON

PROLOG

Anglia, 1788

Voci furioase treziră din somn copilul.

Fetiţa se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Doică? şopti ea, în tăcerea care se lăsase pe

neașteptate.

Privi prin cameră spre scaunul balansoar de lângă vatră și văzu că era gol. Se ascunse imediat la loc sub plapuma de puf, tremurând de frig și frică. Doica nu era la locul ei.

Tăciunii aproape

stinşi din cămin străluceau portocaliu în întuneric, ca ochii unor demoni şi vrăjitoare, pentru imaginaţia micuţei de patru ani. Nu voia să se uite la ei, aşa că-şi întoarse privirea spre ferestrele gemene, dar ochii o urmară, înspăimântând-

o cu umbrele lugubre de uriaşi şi monştri pe care le aruncau pe ferestre, însufleţind crengile golaşe ce zgâriau geamurile.

— Doică? repetă fetiţa, într-o şoaptă înecată de lacrimi.

Apoi auzi vocea tatălui ei. Striga, şi deşi

vorbea pe un ton aspru şi neînduplecat, teama o părăsi pe dată. Nu era singură. Tatăl ei se afla în apropriere.

Mai liniştită, fetiţei i se trezi curiozitatea. Locuia în casa cea nouă de peste o lună şi, în tot acel timp, nu văzuse niciun vizitator. Tăticul

ei ţipa la cineva, iar ea voia să vadă şi să audă ce se întâmplă.

Se târî până la marginea patului şi se întoarse pe burtă, ca să se poată lăsa până jos. Acolo erau puse câteva perne, iar când căzu pe podea, o împinse pe una la o parte. Desculţă,

lipăi prin cameră, cu picioarele ascunse de poalele lungi ale cămăşii de noapte. Îşi dădu la o parte din ochi părul cârlionţat şi negru, răsucind cu grijă mânerul uşii.

Când ajunse pe palier, se opri. Acum auzea şi glasul altui

bărbat. Străinul începepuse şi el să strige, scuipând cuvinte pline de ură, ca nişte râgâieli năprasnice, care făcură ochii albaştri ai fetiţei să se dilate de mirare şi spaimă. Privi pe după colţul balustradei şi-şi văzu tatăl stând în faţa străinului. Silueta

acestuia era parţial ascunsă în întunericul din antreu.

— Ai fost prevenit, Braxton! răcni necunoscutul, cu un glas sacadat şi gutural. Am fost plătiţi bine ca s-avem grijă să nu mai cauzezi niciun bucluc.

Individul ţinea în

mână un pistol foarte asemănător cu cel pe care tatăl ei îl purta adesea ca să se apere, iar fetița porni în jos, pe scara arcuită, cu gândul să alerge la tăticul ei, iar acesta să-i spună că totul avea să fie bine. Când ajunse pe treapta de jos, se opri. Își privi tatăl

cum îl lovea pe străin, zburându-i pistolul din mână. Arma căzu cu zgomot la picioarele fetiţei.

Celălalt înaintă din umbră.

— Perkins îţi trimite salutări, spuse el scrâşnit. Şi-ţi mai spune şi să nu-ţi faci griji

pentru fată. O să scoată un preț bun pe ea.

Fetița începu să tremure. Nu-l putea privi pe omul care vorbea. Ştia că dacă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut ochii unui demon, portocalii ca două flăcări. Groaza îi asalta toate simțurile. Simțea

răutatea înconjurând-o, o mirosea şi o gusta, iar dacă îndrăznea să privească, ştia că şi-ar fi pierdut vederea.

Omul pe care fetiţa îl credea dracul în persoană se întoarse în umbră, tocmai când un altul se repezea la tatăl ei şi-i dădea un brânci.

— Cu beregata tăiată, n-ai să mai ţii cuvântări! se răsti el, cu un râs răguşit.

Tatăl ei căzu în genunchi, şi în timp ce se chinuia să se ridice din nou, în mâinile atacatorului apăru un cuţit. Un râs hidos şi rău umplu antreul,

răsunând din pereți ca o sută de stafii oarbe care țipau unele la altele.

Omul își aruncă pumnalul dintr-o mână în alta, de mai multe ori, în timp ce-i dădea încet târcoale tatălui ei.

— Tăticule, am să te ajut! scânci fetița, întinzând mâna spre

pistol.

Acesta era greu şi rece, ca şi cum l-ar fi luat din zăpadă, şi auzi un ţăcănit când unul dintre degetele ei durdulii se strecură prin cercul de dedesubt.

Întinzând braţele, cu mâinile ţepene tremurându-i de frică,

îndreptă arma spre cei doi oameni care se luptau. Porni încet către tatăl ei, ca să-i dea pistolul, dar se opri brusc când necunoscutul îi înfipse în umăr cuţitul cu tăiş lung şi curbat.

Fetiţa ţipă de disperare.

— Tăticule! Am să te ajut, tăticule!

Suspinul ei, plin de spaimă şi deznădejde, pătrunse printre mormăielile aspre ale celor doi combatanţi. Străinul care pândea în umbră se repezi înainte să intervină. Lupta încetă şi toţi trei se

întoarseră, cu ochii holbaţi de uimire, spre fetiţa de patru ani care ţinea pistolul îndreptat spre ei.

— Nu! zbieră diavolul.

Acum nu mai râdea.

— Fugi, Caroline Fugi, puişor, fugi!

Avertismentul sosi

prea târziu. Alergând spre tatăl ei, fetiţa se împiedică de poalele cămăşii. În cădere, strânse instinctiv cu degetul trăgaciul pistolului, apoi închise ochii la auzul detunăturii care reverberă prin hol la fel de obscen ca râsul

demonului.

Fetița deschise ochii și văzu ce făcuse.

Apoi, nu mai văzu nimic.

CAPITOLUL 1

Anglia, 1802

Împuşcăturile spulberară tăcerea, tulburând drumul liniştit cu trăsura printre pajiştile englezeşti. Caroline Mary Richmond, verişoara ei

Charity şi însoţitorul lor
negru, Benjamin, auziră
cu toţii zgomotul în
aceeaşi clipă. Charity
crezu că erau tunete şi
privi pe fereastră. Se
încruntă nedumerită,
căci cerul era senin şi
albastru, în acea
frumoasă zi de toamnă.
Niciun nor nu se zărea.

Tocmai se pregătea să comenteze, când Caroline o apucă de umeri şi o trânti pe podeaua trăsurii închiriate.

După ce se încredinţă că verişoara ei era în siguranţă, Caroline scoase un pistol de argint bătut în sidef, din

poşeta ei cu şiret. Se încordă deasupra lui Charity, în timp ce caleaşca se oprea brusc la cotitură.

— Caroline, ce faci? se auzi o voce înfundată de jos.

— Împuşcături, răspunse fata.

Benjamin, aşezat în

faţa stăpânei sale, îşi pregăti şi el arma, privind prudent pe fereastra deschisă.

— Tâlhari în faţă! răcni vizitiul, cu glasul său gros, de irlandez. Mai bine s-aşteptăm acilea! îi sfătui, în timp ce cobora de pe capră, dispărând.

— Ai văzut ceva? îl întrebă Caroline pe Ben.

— Doar pe birjar, cum se-ascunde-n tufişuri, răspunse scârbit negrul.

— Eu nu văd nimic, remarcă nemulţumită Charity. Caroline, te rog, ia-ţi picioarele de pe mine. O să am

numai urme de pantofi pe rochie.

Se chinui să se ridice şi în sfârşit reuşi să se salte în genunchi. Boneta îi căzuse pe ceafă, încurcată printre belşugul de bucle blonde şi panglicile roz şi galbene. Ochelarii cu rame de sârmă îi stăteau

strâmbi pe nasul mic şi cârn, şi-şi miji ochii concentrată în timp ce încerca să-şi aranjeze ţinuta.

— Cinstit, Caroline, tare aş vrea să te mai potoleşti cu dorinţa asta a ta de a mă proteja, declară ea grăbită. O, Doamne, mi-am pierdut

o lentilă! se tângui ea. O fi căzut pe undeva, prin rochie. Ce crezi c-or fi, hoţi la drumul mare, să-i prade pe bieţii călători?

— După numărul împuşcăturilor şi spaima vizitiului, aş crede că da, răspunse Caroline, calmă.

Benjamin? Vezi de cai, te rog. Dacă sunt destul de liniştiţi, mergem înainte să dăm o mână de ajutor.

Benjamin dădu din cap şi deschise uşa. Când coborî, trupul său masiv făcu trăsura să se clatine, şi fu nevoit să-şi întoarcă într-o parte

umerii laţi ca să încapă pe uşă. În loc să se grăbească spre atelaj, o luă înapoi, către partea din spate a trăsurii, unde erau legaţi cei doi cai arabi ai Carolinei. Veniseră cu ei de la Boston şi erau primiţi în dar de la tatăl fetei, Contele de Braxton.

Armăsarul era nervos, iar iapa de asemenea, dar Benjamin, gângurindu-le amândurora în melodiosul său dialect african pe care numai Caroline îl înţelegea pe deplin, linişti repede animalele. Apoi le dezlegă şi le aduse

lângă trăsură.

— Aşteaptă aici, Charity, ordonă Caroline. Şi ţine capul jos.

— Să ai grijă! insistă verişoara ei, aşezându-se din nou pe banchetă, şi imediat scoase capul pe fereastră, fără să ia în seamă ordinul

Carolinei, privind cum Benjamin o ridică pe aceasta în şaua armăsarului. Benjamin, să ai şi tu grijă! strigă Charity, în timp ce negrul încălecă pe iapă.

Caroline porni înainte printre copaci, hotărâtă să-i ia pe tâlhari din spate. Numărul

împuşcăturilor sugera că erau vreo patru atacatori, poate cinci, iar Caroline nu voia să nimerească în mijlocul unei bande de ucigaşi.

Boneta albastră i se agăţa de crengi, aşa că şi-o scoase repede şi o aruncă la pământ. Părul ei des şi negru ca

miezul de noapte îi învălui într-o învălmăşeală de bucle umerii zvelţi.

O rumoare de glasuri furioase îi opri, iar Caroline şi Benjamin, ascunşi în desişul pădurii, putură vedea destul de bine. Priveliştea de pe drum

făcu s-o treacă un fior de spaimă.

Patru oameni mătăhăloşi, toţi călare, înconjurau o frumoasă trăsură neagră din care cobora încet un gentleman vizibil înstărit. Caroline îi văzu sângele curgând dintre picioare şi fu cât pe ce să

scoată o exclamaţie de indignare şi milă.

Domnul cel rănit avea păr blond şi o faţă chipeşă, care acum era albă ca hârtia şi marcată de durere. Caroline îl privi cum se rezemă de trăsură, cu faţa la atacatori. Îi observă aroganţa şi dispreţul din

privire, apoi îl văzu dintr-o dată făcând ochii mari. Toată bravura îi fu înlocuită de groază.

Atacatorul fără mască, probabil căpetenia hoţilor, ridică încet pistolul.

— Mi-a văzut chipul, le spuse el celorlalţi. N-avem ce face. Trebuie să

moară.

Doi dintre tâlhari dădură imediat din capete, dar al treilea ezită. Caroline nu pierdu vremea să-i aştepte decizia. Ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Nimeri drept la ţintă, cum era şi de aşteptat, după anii de zile în care

cei patru veri ai ei mai mari insistaseră s-o învețe să se apere. Plumbul întră în mâna şefului, făcându-l să urle de durere.

Benjamin mormăi a încuviințare şi-i dădu arma lui, luând-o pe cea descărcată. Caroline trase din nou, rănindu-l

pe omul din stânga conducătorului.

Şi cu asta, totul se termină. Bandiţii răcnind sudălmi şi ameninţări, porniră la galop pe drum.

Caroline aşteptă ca tropotul cailor să se stingă, apoi îşi mână armăsarul înainte. Când

ajunse la gentlemanul cel blond, coborî repede din şa.

— Nu cred c-au să se mai întoarcă, spuse ea încet.

Treptat, omul îşi reveni din buimăceală. Ochii lui albaştri şi neîncrezători, de o nuanţă doar cu puţin

mai închisă decât a celor ai Carolinei, o privire lung.

— Dumneavoastră aţi tras în ei? I-aţi împuşcat.

Bietul om nu era în stare să-şi ducă gândul până la capăt. Şocul fusese prea puternic pentru el.

— Da, i-am

împuşcat. M-a ajutat şi Benjamin, adăugă Caroline, arătând spre uriaşul din spatele ei.

Gentlemanul aruncă o privire spre el, peste capul Carolinei. Reacţia lui o îngrijoră – căci, la vederea negrului, păru cât pe ce să leşine. Părea cam năuc, dar Caroline

îşi spuse că probabil din cauza spaimei şi a durerii.

— Dacă nu-mi foloseam armele, acum aţi fi fost mort.

După ce spuse acest lucru, Caroline se întoarse spre Benjamin şi-i înmânână frâul calului.

— Întoarce-te la trăsură şi spune-i lui Charity ce s-a întâmplat. Probabil îi e rău de îngrijorare, de-acum.

Benjamin dădu din cap şi porni.

— Şi adu şi pulberea, pentru orice eventualitate, mai strigă Caroline după el. Şi

trăistuța cu doctorii a lui Charity.

Apoi se întoarse iar spre străin şi-l întrebă:

— Vă puteți urca înapoi în caleaşcă? Aşa veți sta mai comod, în timp ce mă voi ocupa de rana dumneavoastră.

Omul dădu din cap şi urcă încet în trăsură.

Fu cât pe ce să cadă, dar Caroline, care-l urmă îndeaproape, îl sprijini. După ce-l ajută să se aşeze pe canapeaua cu perne de pluş Bordeaux, Caroline îngenunche pe podea, între picioarele lui. Dintr-o dată, se simţi stânjenită, căci rana era într-un loc atât

de ruşinos, iar obrajii i se împurpurară. Nu ştia prea bine cum să acţioneze, până când un şuvoi nou de sânge şiroi pe pantalonii din piele de ţap, de culoarea blănii de căprioară.

— E foarte jenant, şopti omul, mai mult stingherit decât de

durere.

Rana se afla chiar între picioare, în partea de sus a coapsei stângi.

— Aţi avut mare noroc, murmură Caroline. Plumbul a trecut drept prin carne. Dacă pot să rup puţin materialul, am să…

— O să mi-i

distrugeți! exclamă el, indignat.

Caroline se așează pe călcâie, privindu-l.

— Cizmele mele! Ia uitați cum au ajuns cizmele mele!

Părea aproape la un pas de isterie.

— O să fie bine, insistă ea încet. Pot să vă

sfâşii doar puţin pantalonii, vă rog?

Gentlemanul trase adânc aer în piept, îşi dădu ochii peste cap, apoi încuviinţă scurt, resemnat:

— Dacă trebuie…

Caroline dădu din cap şi scoase imediat un mic pumnal din teaca

pe care o avea ascunsă deasupra gleznei.

Privind-o, domnul reuşi pentru prima dată să zâmbească.

— Întotdeauna călătoriţi atât de bine pregătită, domnişoară?

— Acolo de unde vin eu, trebuie să ne luăm toate măsurile de

prevedere, îi explică ea.

Îi era foarte greu să-şi strecoare vârful cuţitului sub materialul pantalonilor atât de strânşi pe picior, şi-şi spuse că probabil îi era foarte incomod să stea aşezat. În sfârşit, reuşi să spintece pielea şi să lărgească puţin ruptura,

dezvăluind coapsa trandafirie.

Gentlemanul, care auzise accentul neobişnuit al frumoasei femei îngenuncheate în faţa lui, exclamă:

— Aha, sunteţi din Colonii! Nişte ţinuturi barbare, mi s-a spus.

Icni scurt, când

Caroline începu să-l palpeze în jurul rănii, apoi continuă:

— Nici nu e de mirare că purtaţi asupra dumneavoastră ditamai arsenalul.

Caroline îl privi, răspunzând surprinsă:

— E adevărat, *sunt* din colonii, dar nu de

aceea umblu înarmată domnule. Nu, nu, adăugă ea, scuturând cu tărie din cap. Tocmai vin de la Londra.

— De la Londra?o privi el din nou nedumerit.

— Într-adevăr. Am auzit tot felul de istorii despre nelegiuirile care

se petrec acolo. Până la Boston au ajuns povestirile despre nenumăratele omoruri şi jafuri. E un viespar de decadenţă şi corupţie, nu-i aşa? Verişoara mea şi cu mine am promis că vom avea mare grijă – şi bine am făcut, dacă ţinem seama de felul

cum am fost trădate chiar în ziua sosirii.

— Ha! Aceleaşi vorbe le-am auzit şi eu despre Colonii, răspunse pufnind gentlemanul. Londra e un loc mult mai civilizat, dragă domnişoară neinformată!

Vorbea pe un ton

foarte condescendent – dar, în chip ciudat, Caroline nu se simți descurajată.

— Vă apărați orașul de baștină, și îmi închipui că e foarte onorabil din partea dumneavoastră, oftă ea. Vreți să vă scoateți legătura de la gât, vă

rog?

— Mă iertaţi? replică străinul, cu glasul crispat, semn că durerea i se înteţise.

— Am nevoie de o faşă ca să vă opresc sângele, replică ea.

— Dacă aude cineva de păţania asta, va fi o umilinţă mai presus

de… Să fiu împuşcat într-un loc atât de delicat, să mă vadă o lady în halul ăsta, iar apoi, să se folosească de c r a v a t a *mea*… Dumnezeule, e prea mult, mult prea mult!

— Nu vă faceţi griji pentru cravată, încercă ea să-l liniştească, pe

tonul cu care i s-ar fi adresat unui copil mic. Voi folosi o fâşie din juponul meu.

Gentlemanul continua s-o privească înnebunit, apărându-şi preţioasa eşarfă de la gât. Caroline făcu un efort să-şi păstreze expresia înţelegătoare.

— Şi vă făgăduiesc că n-am să spun nimănui despre acest incident nefericit. Nici măcar nu vă ştiu numele. Vedeţi ce simplu e? Pentru moment, am să vă numesc… domnul George, după regele dumneavoastră. Va convine aşa?

Expresia înnebunită din ochii omului se înteți, iar Caroline deduse că nu-i convenea deloc.

— Desigur, din moment ce regele dumneavoastră e indispus, poate preferați alt nume. Smith merge? Ce ziceți de Harold

Smith?

Omul dădu din cap, cu un oftat prelung.

— Perfect, continuă Caroline.

Îl bătu peste rotulă şi coborî repede din trăsură, după care începu să-şi rupă o fâşie de la poala juponului. Sunetul unui cal care se

apropia cu repeziciune o surprinse pe Caroline. Încremeni, dându-şi seama că ropotul de copite venea dinspre miazănoapte, nu din direcţia unde se aflau Benjamin şi trăsura lor închiriată. Oare se întorcea vreunul dintre bandiţi?

— Dați-mi pistolul, domnule Smith, i-l ceru ea, în timp ce-şi vâra repede cuțitul la loc în ascunzătoare şi-i aruncă fâşia de jupon prin fereastra deschisă.

— Dar e gol! protesta sonor gentlemanul, în panică.

Şi pe Caroline

începea s-o cuprindă panica, dar îşi înfruntă imboldul de a-şi ridica fustele, ca să fugă după ajutor.

— O fi pistolul descărcat, dar numai dumneavoastră şi cu mine ştim asta, insistă ea, cu vitejie prefăcută.

Luă arma pe

fereastră, trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, şi se rugă în sinea ei ca şi Benjamin sa fi auzit apropierea acestui nou pericol. Doamne, cât îşi dorea să nu-i mai tremure mâinile!

În sfârşit, calul şi călăreţul apărură la

cotul drumului. Caroline privi animalul, un uriaş negru cu cel puţin trei palme mai înalt decât arabii ei. Îi veni gândul nebunesc că avea s-o calce în picioare, pe când simţea pământul cutremurându-se sub ea.

Încercă să țină nemișcat pistolul, dar făcu un pas înapoi și, oricât de periculos era, fu nevoită să închidă ochii, când călărețul își opri calul, stârnind un nor de țărână și praf.

Caroline își trecu o mână peste ochi, apoi îi deschise din nou.

Privind dincolo de capul magnificului animal, văzu un pistol lucitor îndreptat chiar spre ea. Calul şi pistolul la un loc o intimidau prea tare, aşa că ridică privirea spre călăreţ.

Aceasta fu o greşeală. Gigantul care o privea arăta mult mai

impresionant decât animalul sau arma. Părul său castaniu deschis, care-i cădea pe frunte, nu-i îmblânzea deloc expresia dură a chipului cu trăsături dăltuite aspru. Avea fălcile încleştate şi limpede definite, la fel ca nasul, iar ochii, de un

căprui auriu, în care nu se citea nici urmă de blândeţe sau înţelegere, parcă încercau s-o străpungă, cu o privire crunta şi arzătoare.

Caroline îşi impuse să nu se lase descurajată. Îi susţinu privirea, încercând să nu clipească.

* * *

Jered Marcus Benton al patrulea Duce de Bradford, nu putea să creadă ce vedea. Îşi calmă calul, în timp ce privea frumoasa arătare cu ochi albaştri care ţinea un pistol îndreptat spre inima lui.

Toată situaţia era greu de acceptat.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el cu atâta severitate, încât armăsarul începu să i se cabreze; şi-l struni repede, strângându-l între coapsele sale puternice. Calm, Reliance, îi mârâi,

aspru, deşi în acelaşi timp îl mângâie pe gât, în contrast cu expresia lui brutală.

O privea atât de sfredelitor, încât Caroline se pomeni dorindu-şi să se fi întors totuşi unul dintre hoţi. Se temea că acest străin să nu-i ghicească

numaidecât stratagema.

Unde era Benjamin? se întrebă ea, înnebunită. Cu siguranţă îl auzise venind. Doar pământul tremura? Sau, poate, picioarele ei erau acelea care tremurau?

Dumnezeule, trebuia să-şi vină în fire!

— Spune-mi ce s-a întâmplat aici! ordonă din nou necunoscutul.

Deşi asprimea din glasul lui o izbea ca un vânt de furtună, Caroline nu se clinti nici acum. Strânse doar pistolul şi mai tare în mână, încercând să-şi încetinească bătăile

inimii.

Bradford riscă să arunce o privire în jur. Caleaşca lui favorită, împrumutată unui prieten pentru două săptămâni, stătea la marginea drumului, cu câteva găuri de plumbi hâde în blazon. Zări o mişcare înăuntru şi

recunoscu ciuful de păr blond al prietenului său. Oftă uşurat. Era îr siguranţă.

Ştia instinctiv că femeia care se ţinea atât de mândră în faţa lui nu era vinovată de stricăciuni. Îi văzu mâna tremurând uşor şi profită de ocazie.

— Aruncă arma!

Nu era o cerere. Ducele de Bradford rareori cerea câte ceva. El poruncea. Şi, în împrejurări normale întotdeauna i se îndeplineau ordinele. Fu nevoit să conchidă că nu era deloc o împrejurare normală,

când fetişcana continuă să-l privească, neluându-i în seamă comanda.

Caroline încerca să nu tremure, în timp ce-l studia pe omul care stătea în faţa ei ca un nor negru de furtună. Arăta arogant şi înfumurat, iar

veşmintele lui arătau că era foarte bogat. Jiletca avea o culoare Bordeaux vie şi era croită la fel cu vestonul verde pădurar al domnului Smith. Pantalonii de piele aurie îi erau la fel de moderni şi, după cum i se profilau prin material muşchii voluminoşi ai

picioarelor, la fel de strâmți. Pantofii Hessian luceau ca oglinda. Până și la gât avea același soi de legătură.

Amintindu-și de îngrijorarea rănitului, care se temea să nu afle cineva despre situația penibilă în care

ajunsese, Caroline se hotărî să scape de el.

— Domnişoară, ai ceva cu auzul? Ţi-am spus să arunci pistolul!

Nu voise să strige, dar se simţea ca un prizonier, în faţa armei îndreptate spre el şi, fu nevoit să recunoască, a acelor ochi sfidători.

Aveau cea mai neobişnuită culoare.

— Aruncă dumneata pistolul, replică ea în sfârşit.

Fu mulţumită că vocea nu-i tremura prea mult, ba chiar părea să sune aproape la fel de furioasă ca glasul lui. Era o mică victorie –

mică, dar tot o victorie.

Stând cu spatele la trăsură, Caroline nu văzu gestul de salut al gentlemanului rănit spre străinul care încerca s-o sperie de moarte.

Bradford răspunse dând scurt din cap. Îşi arcui întrebător o

sprânceană, iar din privire îi dispăru expresia cinică.

— Se pare că am ajuns într-o remiză, declară el, cu glas profund. Ce facem, ne împuşcăm unul pe altul?

Caroline nu se amuză. Îi văzu colţurile

gurii arcuindu-se uşor şi-şi simţi şira spinării devenind băţoasă. Cum îndrăznea să facă mutra aceea plictisită şi amuzată, când ea nu mai putea de spaimă?

— Aruncă arma, insistă încet. N-am să te împuşc.

Bradford nu-i luă în

seamă cuvintele, continuând s-o studieze cu admiraţie leneşă, în timp ce-şi bătea armăsarul pe gât. Se vedea clar că-l preţuia, iar Caroline îşi dădu dintr-o dată seama că avea o armă în plus.

— N-am să te împuşc, dar am să-ţi

împuşc calul.

Şiretlicul izbuti. Necunoscutul fu cât pe ce să cadă din şa.

— N-ai cuteza să faci una ca asta! mugi el indignat.

Drept răspuns, Caroline coborî pistolul descărcat spre capul animalului.

— Drept între ochi, promise ea.

— Bradford!

Glasul care răsună din caleaşcă puse capăt dorinţei copleşitoare a ducelui de a sări din şa ca s-o strângă de gât pe femeia din faţa lui.

— Domnule Smith, îl cunoaşteţi pe acest om?

strigă Caroline, fără să-şi ia privirea de la străinul cel furios care acum descăleca. Văzu cu mare satisfacţie că-şi vâra pistolul din nou la cingătoare, şi o străbătu uşurarea.

Bradford se întoarse spre Caroline.

— Niciun gentleman

n-ar ameninţa vreodată… Chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama cât de absurd îi suna comentariul.

— N-am afirmat niciodată că sunt un gentleman, replică fata.

Domnul Smith scoase capul pe fereastră, cu un mic

geamăt de durere.

— Pistolul ei e descărcat, omule. N-are de ce să te lovească apoplexia.

În glas i se simţea o undă de amuzament, iar Caroline nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Mi-a fost uşor să te conving, remarcă ea.

Imediat îşi dori să-şi fi ţinut gura, căci străinul porni spre ea, amenințător. Şi nu zâmbea. Era limpede că-i lipsea simţul umorului. Expresia lui încruntată risipea orice şansă de a arăta atrăgător. Aceea, şi statura. Era mult prea

înalt şi lat în umeri ca să-i placă. Aproape la fel de uriaş ca Benjamin – care, observă Caroline uşurată, se apropia fără zgomot de el, pe la spate.

— Mi-ai fi împuşcat calul dacă pistolul era încărcat? o întrebă, cu un muşchi de pe

obrazul stâng zvâcnindu-i spasmodic, iar Caroline, coborând pistolul, îşi spuse că era mai bine să răspundă.

— În niciun caz. E mult prea frumos ca să-l sacrific. Pe când dumneata, în schimb…

Bradford auzi pietrişul scrâşnind în

spatele lui şi se întoarse, pomenindu-se ochi în ochi cu Benjamin. Cei doi se priviră câteva secunde, iar Caroline îşi dădu seama că necunoscutul nu era deloc intimidat. Părea doar curios, spre deosebire de reacţia domnului Smith.

— Vrei să-mi dai medicamentele, Benjamin? Nu-ţi face griji în legătură cu dumnealui, adăugă ea arătând cu capul spre omul cel arogant. Pare să fie prieten cu domnul Smith.

— Domnul Smith? întrebă Bradford,

privindu-l nedumerit pe gentlemanul care-i zâmbea din fereastra trăsurii.

— Azi îl cheamă Harold Smith, îi explică în continuare Caroline. Nu vrea să-i cunosc numele adevărat, întrucât e într-o situaţie destul de jenantă. I-am

propus să-l numesc George, după regele dumneavoastră, dar s-a ofuscat imediat, aşa că am ales numele de Harold.

Charity alese tocmai acel moment ca să apară la colţul drumului, în fugă, ţinându-şi poalele fustei roz înfoiate mult

deasupra gleznelor suple. Caroline se bucură de întrerupere, căci Bradford o privea încruntat în felul cel mai deconcertant. O are toți englezii arătau mereu așa de contrariați?

— Caroline! Vizitiul refuză să iasă din

tufişuri! se repezi Charity să-i spună, după ce-şi trase respiraţia.

Se opri brusc lângă Benjamin şi-l învrednici cu un zâmbet scurt, înainte de a-l privi pe Bradford, apoi dincolo de el, la omul care se uita la ea din fereastra

caleştii.

— A trecut primejdia? Birjarul a promis că se întoarce pe capră numai dacă-i spunem ca totul e-n regulă. M-a trimis să aflu, explică ea. Caroline, zău c-ar trebui să facem calea-ntoarsă şi să ne înapoiem la

Londra. Ştiu că eu am insistat să mergem la casa de la ţară a tatălui tău, dar acum îmi dau seama ce prostie a fost. Verişoară, ai avut dreptate! O să ne instalăm în casa tatălui tău de la oraş şi vom trimite un mesaj.

Turuind întruna,

Charity îi dădea lui Bradford impresia unei morişti umblătoare. Se tot uita de la o femeie la alta şi-i venea greu să creadă că erau într-adevăr rude. Nu semănau prin nimic, nici la înfăţişare, nici la comportament. Charity era mignonă, înaltă cam

de un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, cu bucle aurii care nu stăteau o clipă locului, şi ochi ca două alune ce scânteiau maliţios. Caroline era mai înaltă cu aproape un cap decât verişoara ei, avea păr negru, iar genele dese îi încadrau cei mai

uluitori ochi albaştri. Amândouă erau zvelte. Charity era drăguţă; verişoara ei era de-a dreptul frumoasă.

Deosebirile nu se opreau la aspectul fizic. Micuţa blondă părea zglobie, cu o privire lipsită atât de concentrare, cât şi de

substanță. Nu-l putuse privi drept în ochi, așa că probabil era cam timidă.

Caroline dădea impresia unei depline încrederi în sine, cu o privire directa. Putea să-l îngenuncheze doar uitându-se la el, și aproape o făcuse. Cele

două verişoare erau diametral opuse, dar ambele la fel de fermecătoare şi incitante.

— Domnule Smith, ea e Charity, o prezentă Caroline cu un zâmbet afectuos, ignorându-l deliberat pe Bradford, care continua să se

încrunte.

Charity se grăbi spre fereastra trăsurii şi ridicându-se pe vârful picioarelor se uită înăuntru.

— Benjamin mi-a spus că aţi fost rănit. Săracul de dumneavoastră. Vă simţiţi mai bine acum?

Ea îi zâmbi şi aşteptă un răspuns, în timp ce domnul rănit încerca în mod frenetic să se acopere.

— Sunt verişoara lui Caroline, dar am crescut ca două surori de când mă ştiu, fiind apropiate de vârstă. Sunt doar şase luni între noi.

După ce această explicaţie a fost dată, Charity s-a întors zâmbind spre Caroline, afişând în obraji două adâncituri gemene.

— Unde e birjarul? Crezi că şi el s-a ascuns în tufişuri? Cineva ar trebui să-l caute, cred.

— Da, răspunse

Caroline, bună idee. Ce-ar fi să vă duceţi tu şi Benjamin după el, în timp ce eu termin de pansat piciorul domnului Smith?

— O, unde-mi sunt manierele? Ar trebui să ne prezentăm cu toţii, deşi suntem într-o situaţie foarte

neobişnuită şi mi-e greu să ştiu cum se cuvine să procedăm.

— Nu! se auzi din trăsură un ţipăt atât de puternic, încât aproape făcu vehiculul să se clatine pe roţi.

— Domnul Smith ar prefera să rămână străin pentru noi, îi explică

blând Caroline. Şi trebuie să-i promiţi, cum am făcut şi eu, că vei uita de acest accident.

Îşi trase verişoara deoparte, şoptindu-i:

— Omul e îngrozitor de jenat. Ştii cum sunt englezii ăştia.

Bradford, care stătea

destul de aproape, o
auzi şi dădu s-o întrebe
ce voia să spună, când
Charity i-o luă înainte:

— Se jenează pentru
că a fost rănit? Ce
ciudat! E grav?

— Nu, o asigură
Caroline, deşi a pierdut
cam mult sânge. Dar
rana e într-un loc

delicat.

— O, Doamne exclamă Charity cu compasiune, aruncând o privire spre omul din trăsură, după care se întoarse iar spre Caroline. Delicat, zici?

— Da, răspunse Caroline; ştia că verişoara ei ar fi vrut o

descriere completă dar, din respect pentru domnul Smith, nu spuse mai mult. Cu cât terminăm şi pornim la drum mai repede, cu atât mai bine.

— De ce?

— Fiindcă e foarte afectat de rană, nu-şi ascunse Caroline

exasperarea. Nu-i spunea lui Charity tot adevărul, şi recunoştea în sinea ei. Voia să scape de neînduplecatul prieten al domnului Smith, care o speria într-un mod neobişnuit şi foarte neplăcut.

— E un fante? şopti Charity, de parcă ar fi

fost vorba de o boală ruşinoasă.

Caroline nu-i răspunse. Luă de la Benjamin săculeţul cu medicamente şi se urcă iar în trăsură, spunându-i domnului Smith:

— Nu vă faceţi griji din cauza lui Charity.

N-are ochelarii la ea şi abia vă distinge chipul. Auzind, Benjamin o luă de braţ pe Charity şi porni ca să-l caute pe vizitiu. Bradford îi privi cum se îndepărtau, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

— Poţi să vezi şi tu ce-am păţit! îi strigă

domnul Smith.

Dând din cap, Bradford se urcă în trăsură prin cealaltă parte.

— În puţini oameni aş avea încredere că-şi vor ţine gura, dar Bradford e unul dintre ei, îi explică domnul Smith, Carolinei.

Caroline nu comentă. Vedea că rana încetase să mai sângereze.

— Aveţi ceva spirtoase la dumneavoastră? îl întrebă, fără să-l ia în seamă pe Bradford, care se aşezase în faţa domnului Smith.

Caleaşca era mult

mai mare decât birja închiriată de Caroline, dar piciorul stâng al lui Bradford o atinse totuşi, când fata îngenunche în faţa domnului Smith.

— Am brandy, răspunse rănitul. Credeţi că un pahar de tărie mi-ar face bine? întrebă el, scoţând o

ploscă cenuşie din buzunar.

— Dacă vă mai rămâne. Am să vă torn puţin pe rană, înainte s-o bandajez. Mama spune că spirtoasele opresc infecţia. Nu adăugă că mama ei nu era prea sigură de această teorie, dar o

practica oricum, susţinând că rău nu putea să facă.

— O să vă usture şi, dacă vă vine să ţipaţi, nu-mi veţi face o părere proastă.

— N-am să scot un sunet, domnişoară, şi nu e galant din partea dumneavoastră să

sugerați că aș face-o, declară pompos omul, cu o clipă, înainte ca focul lichid să-i atingă pielea. Imediat scoase un răcnet, aproape sărind de pe banchetă.

Bradford, care se simțea complet neputincios, se strâmbă cu compasiune.

Caroline scoase un flaconaş cu praf galben care mirosea a apă de ploaie stătută şi frunze ude, şi presără pulbere pe rană. Apoi luă fâşia ruptă din jupon şi începu să panseze piciorul domnului Smith cât putea de repede.

— Doctoria vă va amorți rana, și o va ajuta și să se închidă, îi spuse ea cu blândețe.

Vocea ei răgușită și senzuală îl atrase pe Bradford. Ce s-o fi întâmplat cu el? Se simțea fermecat și zăpăcit de cap. Niciodată nu mai

avusese o reacţie atât de stranie faţă de o femeie, şi nu-i plăcea deloc. Îi punea controlul la grea încercare.

— M-am purtat ca un laş zbierând aşa, şopti domnul Smith, coborând ochii, în timp ce-şi ştergea fruntea cu o batistă de dantelă.

Mama dumneavoastră e o sălbatică, dacă foloseşte asemenea metode crude de tratament.

Văzând deznădejdea de pe chipul prietenului său, Bradford înţelese cât de greu îi era să-şi recunoască slăbiciunea.

— Domnule Smith,

abia dacă aţi scos un piuit, îl contrazise Caroline cu fermitate. Sunteţi foarte curajos. Am fost impresionată să văd cum le-aţi ţinut piept bandiţilor.

Observă că laudele ei îşi făceau efectul. Treptat, domnului Smith îi revenea aerul

pompos.

— Sunteţi un om viteaz şi nu aveţi de ce să vă ruşinaţi. Şi am să va iert că aţi făcut-o pe mama mea sălbatică, adăugă ea, cu un zâmbet blând.

— Am fost destul de cutezător cu tâlharii, recunoscu domnul

Smith. Desigur, înţelegeţi că mă aflam într-o inferioritate numerică totală.

— Într-adevăr, răspunse Caroline. Ar trebui să fiţi foarte mândru de conduita dumneavoastră. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule

Bradford?

— Ba da, răspunse imediat Bradford, imens de mulţumit că în sfârşit îl luase în seamă.

Domnul Smith scoase un mormăit de satisfacţie.

— Singurul laş de pe aici e vizitiul irlandez pe care l-am tocmit,

remarcă în continuare Caroline, în timp ce începea să înfăşoare coapsa domnului Smith cu un cordon, peste pansament.

— Nu vă plac irlandezii? se interesă tărăgănat Bradford, intrigat de tonul ei îndârjit.

Caroline îl privi cu ochi scăpărători de mânie, iar Bradford se întrebă dacă era în stare să iubească la fel de aprig pe cât ura. Îşi alungă de îndată acest gând ridicol.

— Irlandezii pe care i-am întâlnit eu erau nişte ticăloşi, recunoscu

ea. Mama zice că ar trebui să fiu mai înțelegătoare, dar nu pot.

Oftă, revenind la ceea ce făcea.

— Odată, când eram mult mai tânără, m-au atacat trei irlandezi, iar dacă Benjamin nu intervenea, nu ştiu ce

mi s-ar fi întâmplat. Probabil că acum n-aş mai fi aici, ca să va povestesc.

— Mie mi-e greu să cred că v-ar putea birui cineva, interveni domnul Smith. Suna ca un compliment, iar Caroline îl acceptă ca atare.

— Pe-atunci, nu ştiam să mă apăr. Verii mei au fost foarte supăraţi, şi din ziua aceea, m-au învăţat pe rând arta apărării personale.

— Femeia asta e un arsenal pe picioare, îşi înştiinţă domnul Smith prietenul. Zice că se

apără de londonezi.

— Acum o să ne certăm din nou pe tema diferenţelor dintre sofisticatele Colonii şi Londra dumneavoastră nerușinată, domnule Smith? întrebă râzând Caroline.

Treptat, expresia chinuită de pe chipul

domnului Smith dispăruse.

— Mă simt mult mai bine, spuse el. Vă datorez viaţa, stimată domnişoară. Caroline se prefăcu că nu auzise şi se grăbi să schimbe subiectul.

Complimentele o făceau întotdeauna să se simtă

stânjenită.

— În două săptămâni, veţi dansa din nou, îi promise ea. Va duceţi la marile sindrofii din înalta societate? „Aparţineţi”, cum se spune aici?

Întrebarea ei inocentă îl făcu pe domnul Smith să tuşească, de parcă i s-

ar fi pus ceva în gât. Caroline îl privi o clipă, apoi se uita la Bradford. Îi văzu amuzamentul din ochi şi-şi spuse că atunci când zâmbea arăta aproape chipeş.

Îl aştepta cu răbdare să-i răspundă, întrucât domnul Smith, care continua să tuşească, nu

părea în stare.

— Da, aparţinem înaltei societăţi, dar domnul Smith se duce la mai multe întruniri decât mine, spuse Bradford în sfârşit. Spuneaţi că aţi venit în vizită la tatăl dumneavoastră?

Aşadar, locuiţi în

Colonii? Cu mama?

Caroline n-ar fi vrut să-i spună nimic despre ea însăşi, dar trebuia să răspundă ceva.

— Mama mea a murit de ani de zile. Când eram mică, ne-am mutat la Boston, cu mătuşa şi unchiul care m-au crescut. Mătuşii i-

am spus întotdeauna „mamă”. Mi-era… mai uşor aşa, adăugă ea, ridicând din umeri.

— Şi staţi mult la Londra? vru să ştie Bradford.

— Charity ar dori să mergem la unele petreceri, cât timp ne aflăm aici, replică ea,

evitând răspunsul.

Ezitarea ei îl făcu pe Bradford să se încrunte.

— Sezonul monden va începe curând, spuse el. Aşteptaţi cu nerăbdare această aventură?

— Aventură? Nu mi-am imaginat-o chiar aşa. Oricum, sunt sigură că

lui Charity îi vor plăcea petrecerile.

Domnul Smith îşi drese glasul şi se interesă la rândul lui, parcă uimit de propria-i întrebare:

— Nu vă tentează prea mult sezonul, nu-i aşa?

— Nu m-am prea

gândit, răspunse Caroline. Apoi, zâmbind, adăugă:

— Am auzit povestindu-se atâtea! Se spune că e un grup închis şi cusurgiu, şi trebuie să fii tot timpul teribil de corect. Charity se teme să nu facă ceva care o să-l compromită

pe tatăl meu încă din prima seară. Înțelegeți, vrea să fie cât se poate de corectă.

Vocea îi suna cam încordată, iar Bradford deveni cu atât mai intrigat.

— Eu prevăd că toată Londra va vorbi despre dumneavoastră,

comentă domnul Smith, plin de sine.

Voise să-i facă un compliment, şi fu nedumerit când Caroline dădu din cap încruntată.

— De asta se şi teme Charity. Îi e frică să nu fac ceva îngrozitor, de care să se audă în toată

Londra. Înțelegeți, rareori sunt corectă, în tot ce fac. Mama mea mă numește o rebelă, și mă tem că are dreptate, declară ea pe tonul cel mai firesc.

— Nu, nu, m-ați înțeles greșit, afirmă domnul Smith, agitându-și batista ca pe

un steag alb. Voiam să spun că înalta societate vă va primi cu braţele deschise. *Prevăd* că aşa va fi.

— Sunteţi foarte amabil, şopti Caroline, dar eu nu-mi prea fac speranţe. Nu înseamnă, aşa cum vă place să spuneţi dumneavoastră,

englezilor, că mă voi
întoarce la Boston, chiar
dacă Pummer însuşi mă
va da afară.

— Pummer? repetară
într-un glas Bradford şi
domnul Smith.

— Plummer… sau
poate Brummer… ridică
din umeri Caroline.
Domnule Smith, dacă

vă puteți muta puțin piciorul, ca să prind capătul ăsta... Așa, acum pot să continui.

— Brummell, vreți să spuneți? întrebă Bradford, zâmbind. Beau Brummell?

— Da, cred că așa se numește. Înainte de a pleca de la Boston,

doamna Maybury ne-a spus că acest Brummell conduce înalta societate – dar, desigur, dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine. Doamna Maybury abia sosise în Colonii, înainte de plecarea noastră, deci credem că descrierea ei era exactă.

— Şi ce-a spus? se interesă Bradford.

— Că dacă Brummell se hotărăşte să excludă o lady din lumea bună, atunci poate să se şi ducă la mânăstire. Praful s-a ales de sezonul el monden, şi nu-i mai rămâne decât să se întoarcă acasă, în

dizgraţie. Vă puteţi imagina ca o persoană să aibă o asemenea putere? întrebă ea, ridicând privirea spre Bradford.

Imediat îşi dori să n-o fi făcut. Sigur că Bradford îşi putea imagina o asemenea putere. Probabil chiar el

însuşi o inventase. Cu un oftat de frustrare, Caroline coborî iar ochii. Prezenţa lui Bradford atât de aproape începea s-o irite. Se uită la domnul Smith şi văzu că se încruntase, nemulţumit.

— Vai, v-am strâns prea tare bandajul?

— N-nu, stă foarte bine… se bâlbâi domnul Smith.

— Trebuie să înţelegeţi că, personal, puţin îmi pasă dacă Brummell mă exclude sau nu. Pentru mine, Londra nu înseamnă nimic. Totuşi, mă tem ca purtarea mea să n-o

afecteze pe Charity, căci nu vreau s-o văd umilită. Da, asta e principala mea grijă.

— Am sentimentul că Beau Brummell n-o să vă excludă, nici pe dumneavoastră şi nici pe verişoara dumneavoastră, prezise Bradford.

— Sunteți mult prea frumoasă ca să vă alunge cineva, adăugă domnul Smith.

— O înfățișare atrăgătoare n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu primirea în înalta societate, comentă Caroline. Ceea ce are persoana pe dinăuntru

contează.

— Pe lângă acest fapt nobil, am auzit că pune mare preț pe surii lui, comentă sec Bradford.

— Surii? repetă Caroline, nedumerită.

— Caii. Nu mă îndoiesc că, dacă ați amenința că-i împușcați, nu va mai îndrăzni să

vă alunge, pe dumneavoastră sau pe verişoara dumneavoastră.

Expresia lui părea serioasă, dar ochii îi deveniseră calzi şi glumeţi.

— Niciodată n-aş face asta! declară Caroline.

Bradford zâmbi, iar

Caroline clătină din cap.

— Văd că vă arde de glumă, îi reproşă ea. Gata, am terminat, îi spuse apoi domnului Smith, întorcându-se spre el. Păstraţi acest medicament şi schimbaţi-vă pansamentul o dată pe zi. Şi să nu lăsaţi pe

nimeni să vă ia sânge, pentru numele lui Dumnezeu. Deja aţi pierdut destul.

— Alta dintre practicile mamei dumneavoastră? se interesă domnul Smith, bănuitor.

Caroline dădu din cap, în timp ce cobora

din trăsură. De jos, se întoarse şi ridică picioarele domnului Smith pe bancheta din faţă, lângă Bradford.

— Mă tem că aţi avut dreptate, domnule Smith. Frumoasele dumneavoastră cizme par compromise. Iar canafii sunt plini de

sânge. Poate că, dacă-i spălaţi cu şampanie, cum mi-a explicat doamna Maybury că face Brummell, sângele o să se dizolve şi vor fi iar ca noi.

— Ăsta-i un secret păzit cu cea mai mare străşnicie! decretă indignat domnul Smith.

— Nu poate fi chiar atât de bine păzit, i-o întoarse Caroline, de vreme ce-l ştiţi şi dumneavoastră, şi doamna Maybury.

Fără să aştepte răspunsul, se întoarse spre Bradford:

— Acum vă ocupaţi dumneavoastră de

dumnealui?

— L-am găsit pe vizitiu! anunţă Charity de afară, în timp ce Bradford dădea din cap spre Caroline. Are un cucui cât o turlă de biserică, dar îşi revine.

Caroline dădu din cap, apoi spuse:

— Bună ziua la

amândoi. Benjamin, e
timpul să plecăm.
Domnul Bradford va
avea grijă de domnul
Smith.

Negrul îi spuse
Carolinei ceva într-o
limbă pe care Bradford
n-o mai auzise
niciodată. Fata zâmbi şi
dădu din cap, apoi o

luară din loc.

Niciunul dintre cei doi gentlemeni nu scoase o vorbă, în timp ce o priveau pe nimfa brunetă conducându-şi verişoara pe drum. Ducele de Bradford săr jos din trăsură ca să le vadă mai mult timp, în vreme ce prietenul lui

scotea şi el capul pe fereastră, petrecându-le cu privirea.

— Dumnezeule, cred c-am luat boala regelui, declară rănitul. Fetişcana asta a venit tocmai din Colonii, şi totuşi am senzaţia că m-am amorezat.

— Să-ţi treacă, îl

sfătui scurt Bradford. O
vreau. Tonul lui nu
admitea nicio replica,
iar prietenul său
încuviință dând din
cap.

— Nu-mi pasă dacă e
din Colonii sau nu.

— Ce mai vâlvă o să
se stârnească, dacă-i faci
curte! Iar dacă tatăl ei

nu e nobil… Mă rog,
pur şi simplu nu se face.
Nu uita de situaţia ta.

— Şi pentru asta mă
condamni? întrebă încet
Bradford.

— Nu. Am să te
susţin. Mi-a salvat viaţa.

Bradford înălţă o
sprânceană, iar
prietenul lui se grăbi să-

i explice:

— I-a atacat pe bandiţi pe la spate şi, dintr-un foc, a zburat pistolul din mâna şefului. Cu câteva clipe înainte ca ticălosul să mă împuşte.

— N-am nicio îndoială c-a fost în stare de aşa ceva, comentă

Bradford.

— Pe altul l-a rănit în umăr.

— Ai observat cum mi-a ocolit întrebările?

Domnul Smith începu să chicotească.

— Nu cred că te-a putut vedea zâmbind, Bradford, şi totuşi, azi nici n-ai făcut altceva.

Lumea bună o să
forfotească de speculaţii
ca un roi de albine. N-o
să-ţi fie uşor, cu
fetişcana. Te invidiez
pentru provocarea asta.

Fără să-i răspundă,
Bradford se întoarse iar
să privească în
depărtare.

— Va cauza multă

tevatură când au s-o vadă doamnele din lumea bună, continuă rănitul. I-ai observat culoarea ochilor? Va trebui să lupți ca să-i captezi atenția, Bradford. Dumnezeule mare, omule, uită-te la cizmele mele!

Ducele de Bradford î

ignoră cererea. În clipa următoare, izbucni în râs:

— Ei, ia zi: îndrăzneşti s-o excluzi din înalta societate, Brummell?

CAPITOLUL 2

Trăsura închiriată revenea încet spre Londra. Benjamin, care-l bănuia pe vizitiu că nu-şi respecta întru totul îndatoririle, stătea lângă el pe capră.

Caroline şi Charity

tăceau îngândurate, stând faţă-n faţă în trăsură, după ce Charity turuise până obosise.

— Aş dori să avem un plan pe care să-l punem imediat în acţiune, se repezi ea din nou, imediat ce intrară în oraş; îşi frământa mâinile, nenorocindu-şi

mănuşile roz. Contez pe tine c-ai să mă înveţi ce să fac.

— Charity, am mai discutat asta de nenumărate ori. Ştiu că n-ai stare, dar încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji. Vei ajunge bătrână şi zbârcită înainte de vreme, o mustră blând

dar ferm Caroline. Ştii bine că am să te-ajut. Dar şi tu, în schimb, trebuie să-mi promiţi că vei fi prudentă.

— Da! Prudenţa - asta e cheia. Numai de-aş fi fost măcar în parte la fel de sigură pe mine cum eşti tu Lynnie, exclamă ea. Tu

întotdeauna eşti atât de calmă, atât de controlată…

Oftă din nou, prelung, făcându-şi verişoara să zâmbească. Charity avea o tendinţă vădită spre teatralism.

— Dar dacă descopăr că e însurat?

Caroline preferă să

nu-i răspundă. Nu şi-ar fi putut ascunde furia şi frustrarea, iar asta ar fi făcut-o pe Charity să izbucnească iar în plâns – şi, după un drum atât de obositor, nu se simţea în stare să-i facă faţă.

Bărbaţii! Toţi erau nişte porci – cu excepţia

scumpilor ei veri, desigur. De ce Charity cea dulce şi iubitoare îi dăruise inima ei unui englez, Caroline nu era capabilă să înţeleagă. În Boston se găseau destui peţitori, dar verişoara ei trebuise să aleagă unul de peste mări şi ţări. Englezul, Paul

Bleachley, era în vizită la Boston, când se cunoscuseră întâmplător, iar Charity insista că-i căzuse cu tronc la prima vedere. Din toată aiureala asta, Caroline nu credea decât partea cu căzutul. Verişoara ei nu avea ochelarii şi căzuse într-

adevăr peste Paul Bleachley, la colţul Străzii Castanului.

Relaţia lor durase şase săptămâni şi fusese foarte intensă. Charity îi jurase lui Bleachley iubire veşnică, şi susţinea că şi el făcuse acelaşi lucru. Credea că englezul avea intenţii

onorabile, chiar şi după ce dispăruse pe neaşteptate. Era îngrozitor de naivă. Însă Caroline nu se lăsase atât de uşor amăgită. Ea şi restul familiei nici măcar nu-l întâlniseră. De fiecare dată când era invitat la cină, Paul Bleachley

avea alte treburi, care interveneau în ultimul moment.

Bănuielile Caroline că englezul nu făcea decât să se joace cu sentimentele verişoarei sale se confirmaseră când începuse să se intereseze discret prin oraş. Charity

menţionase că Bleachley era în vizită la rude, dar nimeni din Boston nu auzise de el.

În noaptea dispariţiei lui, avusese loc o explozie îngrozitoare în port. Trei corăbii englezeşti şi două americane fuseseră complet distruse. Deşi

nu avea nicio dovadă, Caroline era convinsă că Paul Bleachley fusese implicat în acel sabotaj.

După plecarea lui, toata familia fusese uşurată, sperând ca fata să-şi revină curând. Dar se înşelaseră. Când în sfârşit înţelesese că Bleachley o părăsise,

Charity fusese distrusă de durere. Jură întruna că avea să-i dea de urmă ca să afle ce se întâmplase şi de ce – până când chiar şi Caroline începuse s-o creadă.

— Mi-e ruşine de mine însămi, spuse ea, smulgându-şi verişoara

din gânduri. N-ai scos o
vorbă despre grijile tale,
în timp ce eu
trăncăneam încontinuu
despre ale mele.

— Eu n-am nicio
grijă, protestă Caroline.

Charity clătină din
cap.

— Nu ți-ai mai văzut
tatăl de paisprezece ani,

şi n-ai nicio grijă? Nu
încerca să mă păcăleşti,
Caroline. Nu se poate să
nu fii tulburată! Tatăl
tău ţi-a răsturnat viaţa
cu susul în jos, iar tu te
porţi de parcă n-ar fi
avut nicio însemnătate.

— Charity, n-am ce
să fac, răspunse
Caroline, fără să-şi

ascundă iritarea.

— De când ai primit scrisoarea, te ascunzi mereu ca după o mască. Ştiu că te frământă ceva! Am fost aşa de supărată pe tatăl tău! Locul tău e lângă familia mea, nu cu un om pe care nici măcar nu-l mai ţii minte!

Caroline dădu din cap, amintindu-şi scena care avusese loc în casa din Boston, când ea şi Charity se întorseseră de la plimbarea de dimineaţă.

Toată familia le aştepta, cu expresii înnegurate. Mama lui Charity plânsese

îngrozitor, jurându-i Carolinei că-i era ca o fiică – doar o crescuse de la vârsta de patru ani, nu? Tatăl ei fusese mai calm, mai hotărât, în timp ce-i spunea pe un ton foarte firesc că trebuia să se întoarcă în Anglia.

— Chiar crezi că ar fi

venit după tine, aşa cum a ameninţat în scrisoare? întrebă Charity.

— Da, răspunse Caroline, oftând. Ni se terminaseră scuzele. Probabil că tatăl meu mă crede foarte bolnăvicioasă. De fiecare dată când cerea

să mă întorc, mama ta îi scria că aveam câte o nouă boală. Probabil numai ciuma n-a inventat-o, şi doar fiindcă nu i-a trecut prin minte.

— Dar nu te-a chemat atâta vreme… Şi ni te-a dat noua în îngrijire.

— Trebuia să fie doar un aranjament temporar. Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar după moartea mamei mele, tata nu mi-a mai putut purta de grijă, și…

— E conte, o întrerupse Charity. Ar fi putut angaja pe cineva. Și de ce vrea să te

întorci tocmai acum, după atâta timp? N-are niciun sens…

— Mai e doar puțin, și vom afla toate răspunsurile, declară Caroline.

— Caroline, mai ții minte ceva de-atunci? Cele mai vechi amintiri ale mele sunt de când

aveam şase ani, şi ai căzut din podul lui Brewster.

— Nu, toate amintirile mele încep cu cele de la Boston, răspunse Caroline, simţind un nod în stomac; ar fi preferat să pună capăt discuţiei.

— Ei bine, eu nu

înţeleg cum de nu-l urăşti. Nu te uita aşa la mine. Ştiu că nu e bine să urăşti, dar e clar că tatăl tău nu te-a vrut, iar acum, după paisprezece ani, s-a răzgândit. N-a ţinut deloc seama şi de sentimentele tale.

— Sunt nevoită să cred că tata a făcut cum

a găsit el că era mai bine.

— Caimen a fost aşa de furios când ai plecat! continuă Charity, referindu-se la fratele ei cel mai mare.

— Trebuie să reţin că le sunt datoare părinţilor şi fraţilor tăi, şi nu trebuie să mă

înfurii, continuă Caroline. Furia şi ura sunt stări distrugătoare şi niciuna dintre ele nu poate schimba cele întâmplate.

Încruntându-se, Charity clătină din cap.

— Nu te înţeleg. Întotdeauna ai avut făcut câte un plan.

Spune-mi ce ai de gând. Ţie nu-ţi stă în fire să accepţi nimic cu umilinţă. Tu eşti o combatantă, nu o… şezătoare.

— „Şezătoare”? chicoti Caroline.

— Lasă, că m-ai înţeles tu. Nu şezi cu mâinile-n sân – iei

inițiativa și acționezi!

— Ei bine, m-am gândit să-i acord tatălui meu un an. Măcar atâta îi datorez. Și voi încerca să mă apropii de el. După care, desigur, am să mă întorc la Boston.

— Și dacă n-o să-ți dea voie? se alarmă Charity, începând iar

să-şi frământe mănuşile.

Caroline se grăbi s-o liniştească.

— Trebuie să fiu convinsă că, dacă sunt cu adevărat nemulţumită, mă va lăsa să plec înapoi la Boston. Nu te încrunta aşa, Charity. E singura mea speranţă. Te rog,

nu încerca să mă influenţezi.

— N-am încotro. Cerule, ar putea să te mărite cu cineva încă înainte de-a te fi acomodat măcar.

— Aşa ceva ar fi foarte neplăcut şi nu pot crede că mi-ar face una ca asta.

— Nu l-ai auzit pe Caimen când le-a spus lui Luke şi Justin că dacă nu te întorci în şase luni, vine el după tine să te ia înapoi la Boston?

Caroline dădu din cap.

— Ba da. Iar George mereu aşa de sfios şi reţinut, a spus şi el

acelaşi lucru. Fraţii tăi îmi sunt foarte loiali.

— Ar fi trebuit să-i scriem mai întâi tatălui tău şi să aşteptăm până ne asigurăm că ar fi primit scrisoarea, înainte de a pleca de la Boston, insistă Charity.

Verişoara ei zâmbi.

— Ai o memorie

selectivă, Charity. Imediat ce mama ta ţi-a permis să mă însoţeşti, ai insistat să plecăm numaidecât.

— Numai deoarece Caimen încerca s-o convingă pe mama să nu mă lase, explică ea, oftând.

Apoi întrebă:

— Cine era omul acela înalt care te-a ajutat să-l îngrijeşti pe gentlemanul rănit?

Schimbarea de subiect o nedumeri pe Caroline, iar Charity continuă:

— Fără doar şi poate, era foarte chipeş.

— Nu era chipeş

deloc, se răsti Caroline, surprinsă de propria-i iritare. Vreau să zic, eu, una, nu l-am găsit deloc atrăgător.

— Nu poţi vorbi serios! Chiar şi fără ochelari, am putut vedea că arată cu totul excepţional.

— Destul. Omul era

arogant, o informă verişoara ei, cu îngâmfare. Probabil n-o să-l mai vedem niciodată, ceea ce e cu atât mai bine.

Charity o privi nedumerită, apoi remarcă:

— Un bărbat aşa de înalt, şi avea cei mai

minunaţi ochi albaştri…

— Erau căprui, nu albaştri, cu punctişoare aurii; o corectă Caroline, fără să-şi dea seama ce făcea.

Charity râse:

— Vezi că ţi-a plăcut şi ţie? Te-am păcălit. Ştiam că nu avea ochi albaştri – dar i-am

observat părul. Era cam cârlionţat şi nu se tunsese de mai multă vreme.

— Treaba lui, se prefăcu iar Caroline indiferentă.

— Şi m-a speriat destul de tare, recunoscu Charity. Părea atât de…

— Puternic?

Charity dădu din cap, iar verişoara ei continuă:

— Se numeşte Bradford şi nu vreau să mai vorbim despre el. Ţi-ai găsit lentila de la ochelari?

— Da, i-am dat-o lui Ben. Mi-a promis să mi-

i repare când ajungem acasă la tatăl tău. Cred că „puternic” e cuvântul cel mai potrivit. Acest Bradford nu s-ar lăsa uşor dus de nas; conchise ea, înțelepțește.

— Ce tot vorbeşti?

— Vreau doar să spun că n-ai să-l poți duce cu preşul, ca pe

Clarence.

— Pe Clarence nu-l duc cu niciun preş! protestă Caroline. Suntem doar prieteni.

— Se ţine după tine ca un căţel. E prea slab pentru o fată ca tine. Până şi Caimen spune asta. Tu ai nevoie de un bărbat puternic, altfel ai

să-l calci în picioare.

— Ce prostii vorbeşti! obiectă Caroline, înţepată.

— Aşteaptă numai, şi-ai să vezi! Am văzut cum se uita domnul Bradford la tine. Cred că va încerca să-ţi facă curte. Da, aşa cred, se grăbi ea s-o asigure,

când Caroline deschise gura să protesteze. Când te vei îndrăgosti, îţi va cuceri inima un om puternic, ca domnul Bradford, şi atunci o să ţi se schimbe toată atitudinea. N-ai să mai vrei să rămâi aşa de independentă. Dar, desigur, nu merge să te

îndrăgosteşti de un englez, din moment ce ai jurat să te întorci la Boston.

Caroline refuză cu îndârjire să mai răspundă comentariilor absurde ale verişoarei sale. N-avea de gând să se îndrăgostească de nimeni. Lipsa de somn

îşi spunea cuvântul, iar cuvintele ridicole ale lui Charity o scoteau din minţi.

Drumul de la Bostor la Londra păruse să dureze o veşnicie. Caroline se aclimatizase repede pe mare, sau cel puţin aşa o felicitase căpitanul navei, dar

Charity şi Benjamin nu fuseseră la fel de norocoşi. O bună parte din drum, Caroline se îngrijise de stomacuri deranjate şi crize de nervi. Fusese o muncă istovitoare.

Dormiseră la bordul navei şi dimineaţa, îi trimiseseră Contelui de

Braxton vorbă că soseau. Mesagerul revenise cu vestea că, pe moment, contele era plecat pe moşia lui de la ţară, la trei ore călare de Londra. Caroline se hotărâse să se instaleze în casa lui din oraş şi să-i trimită un mesaj anunţându-l că sosise,

dar Charity, nerăbdătoare din fire, insistase să închirieze o birjă şi să se ducă la casa de la ţară.

— Am ajuns, în sfârşit! exclamă ea, când ajunseră la adresa din oraş, mijind ochii spre casă. Ştiam eu că e o locuinţă frumoasă. La

urma urmei, tatăl tău e conte, nu? O, Caroline, eşti foarte nervoasă?

— N-am de ce să fiu nervoasă. Tatăl meu nu-i aici, răspunse Caroline, în timp ce examina clădirea modernă de cărămidă din faţa ei.

Trebuia să

recunoască, era foarte impresionantă. Avea la faţadă câteva ferestre dreptunghiulare înalte, cu cercevelele vopsite în ivoriu, contrastând cu zidăria de cărămidă roşie. Fiecare fereastră era încadrată cu draperii de aceeaşi culoare, dând casei o înfăţişare demnă

şi nobilă.

Uşa de la intrare se afla cu trei trepte mai sus decât trotuarul şi era vopsită tot în ivoriu. În mijloc avea un inel de bătut negru, din fier cu încrustaţii şi intarsii aurii, dar când Caroline întinse mâna să-l atingă, uşa se deschise.

Omul din prag, probabil majordomul, arăta la fel de impresionant ca locuința. Îmbrăcat complet în negru, avea o expresie lipsită de orice emoție până când Caroline se prezentă ca fiind fiica Contelui de Braxton. Atunci, valetul

îi adresă un zâmbet care, deşi abia schiţat, părea totuşi sincer.

Îi pofti pe toţi trei înăuntru, le spuse că se numea Deighton şi le explică plin de importanţă că era omul contelui, şi tocmai venise, înaintea acestuia, ca să

supravegheze redeschiderea casei pentru sezonul care începea. Contele urma să ajungă şi el, pe înserat. Caroline îşi dădu seama că, dacă-şi continuau drumul spre proprietatea de la ţară a tatălui ei, nu l-ar mai fi găsit acolo.

Casa forfotea de activitate. Servitorii alergau dintr-o cameră în alta, cu cârpe de praf şi găleţi cu apă. În casă era un studio uriaş şi cinci dormitoare, la etaj, iar Caroline şi Charity primiră camere alăturate.

După ce se plimbă

prin încăperile de la etajul întâi, Caroline îl însoţi pe Benjamin la etajul doi, ca să se asigure că dormitorul lui era mulţumitor. Îl lăsă să-şi despacheteze şi se întoarse s-o ajute pe Charity, care-şi căuta a doua pereche de ochelari. După ce

Charity o găsi, şi începu să-şi despacheteze comorile, Caroline se duse la uşa impresionantei biblioteci din capul scării şi aruncă o privire înăuntru. Camera era de o curăţenie imaculată. Nu inspira căldură. Oare şi tatăl ei era la fel

de auster ca biblioteca lui?

Totul, prin casă, era absolut corect – corect şi îngrozitor de rece! Salonul din stânga antreului cu dale arăta foarte elegant. Decorat cu auriu şi ivoriu, plus accente de galben pal pe alocuri, era frumos, dar

neîmbietor. La dreapta intrării se afla o sufragerie spaţioasă, cu o masă masivă de mahon şi douăsprezece scaune în mijloc, dar atenţia era atrasă spre cristalurile fine şi cupele cu buză aurie aşezate pe bufetul din fund. Nici în această cameră nu

exista nimic intim şi plăcut; nu emana decât bogăţie şi lux.

Străbătând coridorul cel lung, Caroline găsi încă o bibliotecă, aflată imediat după camera de primire. Fu imens de uşurată când deschise uşa şi văzu aglomeraţia dinăuntru. Fără

îndoială, aceasta era camera unde-şi petrecea tatăl ei cel mai des timpul. Ezită în uşă, de teamă să nu-i invadeze sanctuarul, apoi intră. Îi atrase atenţia un birou frumos, precum şi două fotolii de piele roasă, şi volumele înşirate pe doi pereţi. Al treilea perete

era ocupat de ferestrele cu vedere spre grădina din spate, iar după ce admiră priveliştea de-afară, Caroline se întoarse şi spre peretele din spatele ei. Încremeni surprinsă, la vederea ciudatului aranjament aflat acum în faţa ei.

De sus şi până jos, peretele era acoperit cu desene, toate făcute de ea însăşi! Variau de la schiţele copilăreşti cu animale, pe care le desenase când era foarte mică, până la imagini mai avansate cu case şi copaci. În centru se afla un desen pe care

Caroline îşi amintea
când îl făcuse. Râse şi-l
privi mai de aproape,
clătinând din cap. Era
prima ei încercare de a
compune un portret de
familie. Toţi erau acolo
– părinţii ei adoptivi din
Boston, Charity, verii ei,
chiar şi tatăl ei, deşi îl
desenase stând la o

oarecare distanţă de restul grupului. Înfăţişarea personajelor era de-a dreptul comică. Reprezentase stomacurile tuturor prin cercuri, şi se concentrase asupra dinţilor ca trăsătură caracteristică principală. O sumedenie de feţe mici,

zâmbind, cu niște dinți
cât toate zilele! Probabil
avusese cam șase ani pe-
atunci, și-și amintea că
fusese foarte mândră de
acea operă! Faptul că
tatăl ei îi păstrase toate
desenele o uimea și o
emoționa. Probabil că
mama lui Charity i le
trimisese, fără să-i sufle

o vorbă.

Rezemându-se de birou, Caroline studie mult timp desenele. Observă că cele mai vechi îl includeau şi pe tatăl ei, dar pe măsură ce se maturizase, el apărea tot mai rar. Şi totuşi, le păstrase pe toate.

Loială cum era, Caroline se simţea acum derutată. Desenele de pe perete dovedeau că ţinea la ea. Atunci, de ce o trimisese în Colonii? O cuprinse vinovăţia. Făcuse un sacrificiu pentru ea! Mama ei i-o spusese de nenumărate ori, explicându-i despre

conte că dorea ca fiica lui să aibă o viaţă de familie stabilă şi se aştepta să fie mai mulţumită şi mai iubită alături de fratele lui mai tânăr şi familia acestuia.

De ce nu considerase că iubirea lui i-ar fi putut fi de ajuns?

Acum îşi dorea să nu

fi văzut desenele. Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi ieşi grăbită. Ar fi vrut să fie înapoi la Boston, şi se ruşină pentru asta. O făcea să se simtă vinovată şi nevrednică. Şi laşă. Îi putea dărui tatălui ei o parte din iubirea şi loialitatea pe care i-o

dăruise cu atâta mărinimie familiei sale din Boston?

Se duse în dormitorul ei şi se întinse pe patul cu baldachin, hotărâtă să-şi pună emoţiile în rânduială. Partea logică a creierului ei insista că era doar un copil când

fusese smulsă din rădăcini şi dată unei alte familii, dar inima continua s-o doară.

Cu cât i-ar fi fost mai uşor să aibă de-a face cu un conte rece şi nesimţitor! Cum să procedeze? Ce să facă? Nu putea găsi niciun răspuns – şi, în cele din

urma, o birui oboseala, făcând-o să adoarmă adânc, fără vise.

***

Caroline dormi până a doua zi dimineaţă, cu excepţia unei singure întreruperi. La un moment dat, în timpul nopţii, o trezi scârţâitul

uşii care se deschidea. Se trezi într-o clipă, dar se prefăcu adormită în continuare, în timp ce-l privea pe bărbatul vârstnic din uşă cum ezita, pentru ca apoi să pornească încet spre pat. Închise iar ochii, dar nu înainte de a-i vedea lacrimile care-i şiroiau

pe față. Arăta ca o variantă mai în vârstă a fratelui său, iar Caroline știu că omul care stătea lângă pat era tatăl ei.

Simți cum îi aranja pătura pe umeri, iar tandrețea acestui gest făcu s-o doară inima de emoție. Apoi îi simți mâna tremurătoare

mângâindu-i tâmpla, uşor ca fulgul, şi-l auzi şoptindu-i cu glas scăzut, iubitor:

— Bine ai venit acasă, fiica mea.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, abia simţit, făcându-i inima să zâmbească, apoi se ridică încet şi reveni

spre uşă. În urma lui rămase în aer o aromă de tutun şi mirodenii, iar Caroline deschise dintr-o dată larg ochii. Recunoştea mirosul, şi-l amintea. Încerca să rememoreze imaginile care-l însoţeau, sentimentele, dar asemenea licuricilor pe

care încercase să-i prindă în copilărie, acestea păreau să-i scape printre degete. Amintirea părea la un pas de ea, însă nu reuşea s-o atingă.

Deocamdată, mirosul îi era de ajuns, căci aducea cu sine o senzaţie de mulţumire

şi iubire, la fel de ceţoasă ca aerul zorilor, învăluindu-o, îmbrăţişând-o şi umplând-o de linişte.

Aşteptă ca mâna tatălui ei să atingă clanţa, şi tocmai când se pregătea să închidă uşa în urma lui, nu-şi mai putu reţine cuvintele:

— Noapte bună, tată.

Avea senzaţia că repeta un ritual din fiecare seară, de demult, şi deşi nu-şi amintea aproape nimic, ştiu instinctiv că mai era ceva de spus. Se chinui să-şi exprime sentimentele în cuvinte, chiar în timp ce-şi auzea

propria voce spunând:

— Te iubesc, tată.

Ritualul era complet. Caroline închise ochii şi lăsă amintirile, asemenea licuricilor de odinioară, să se risipească.

La urma urmei, se întorsese acasă.

CAPITOLUL 3

Ducele de Bradford nu şi-o putea alunga din minte pe frumoasa femeie cu ochi albaştri. Inocenţa ei îl ispitea, zâmbetul ei îl orbea, dar mai presus de orice, prezenţa ei de spirit îl

încânta nespus. Ducele avea o fire cinică şi se ştia că nicio femeie nu-l mulţumea prea uşor. Şi totuşi, de fiecare dată când se gândea cu câtă obrăznicie îl sfidase, amenințându-l că avea să-i împuşte calul, se pomenea zâmbind. Femeia avea curaj, iar

Bradford o admira
pentru asta.

În seara accidentului,
după ce-l lăsase pe
Brummell acasă, în grija
credincioşilor săi
servitori, Bradford se
apucase să se intereseze
cine era de fapt
Caroline. Nu ştia decât
că venise la Londra ca

să-şi viziteze tatăl, şi presupunea că acesta era un membru al elitei mondene.

Era convins că urma să afle răspunsul până la căderea nopţii. Dar, spre sfârşitul celei de-a patra zile, îşi pierduse orice speranţă. Nu găsise nici cel mai mic indiciu, şi

era frustrat cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Proasta dispoziție îi revenise, iar zâmbetele servitorilor, care fuseseră atât de uimiți să-l vadă venind acasă vesel cu patru zile în urmă dispăruseră. Stăpânul lor era iar ca

de obicei, ursuz şi inabordabil. Omul lui de încredere, Henderson ştia că i se întâmplase ceva însemnat şi era foarte îngrijorat.

Henderson se bucură când sosi într-o vizită neaşteptată William Franklin Summers,

Conte de Milfordhurst, cel mai bun prieten al ducelui. Poate reuşea să-l mai înveselească.

Majordomul îl servise pe tatăl lui Bradford timp de zece ani, iar când tragedia îi răpise atât pe părinte, cât şi pe primul fiu născut, îi acordase

loialitatea lui noului Duce de Bradford. Numai Henderson şi Milford, cel mai bun prieten al lui Bradford, şi-l aminteau pe duce dinainte ca titlul să-i fie aruncat pe umerii săi tineri.

— Brad îţi face probleme, Henderson?

întrebă contele, cu obişnuitul său zâmbet larg. Văd că eşti încruntat ca noaptea.

— S-a întâmplat ceva care-l nemulţumeşte pe Excelenţa Sa, replică Henderson. Desigur, nu cunosc gândurile stăpânului, dar cred că veţi observa o

schimbare subtilă în dispoziţia lui.

Imediat ce-şi văzu prietenul, Milford trase concluzia că Henderson era cel mai mare meşter al vorbitului pe ocolite. „Subtil” era ultimul atribut la care s-ar fi gândit, căci Ducele de Bradford arăta ca şi cum

s-ar fi întors de la un drum lung pe care-l parcursese târât în urma trăsurii, nu aşezat în ea.

Stătea prăvălit în spatele biroului său masiv, scriind încruntat un nume pe un plic. Câteva zeci de alte plicuri zăceau risipite în jur. Pe tăblia de mahon

a biroului domnea dezordinea, dar nici Bradford nu arăta mai grozav. Avea mare nevoie de o cravată nouă, şi să se bărbierească.

— Milford, termin imediat, îi spuse Bradford prietenului său. Toarnă-ţi ceva de

băut.

Milford refuză oferta şi se aşează într-un fotoliu confortabil din faţa biroului.

— Brad, le scrii tuturor locuitorilor Angliei? întrebă el, rezemându-şi fără ceremonie tocurile ghetelor lustruite pe

marginea biroului.

— Pe-aproape, naibii… mormăi Bradford, fără să ridice privirea.

— Se pare că n-ai mai dormit de câteva zile, comentă Milford.

Continuă să zâmbească, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Nici n-am dormit, răspunse după un timp Bradford.

Aruncă tocul pe birou şi se rezemă de spătarul moale al fotoliului. Ghetele sale se alăturară celor ale prietenului său, pe tăblia de mahon, în timp ce ofta prelung.

După care fără să mai şovăie, îi povesti Contelui de Milfordhurst despre întâlnirea cu femeia numită Caroline, eliminând doar partea cu Brummell, întrucât şi el promisese să nu sufle o vorbă despre umilitorul incident al

prietenului său cu bandiţii.

— Ai căutat unde nu trebuia, îşi dădu cu părerea Milford, pe un ton arogant, după ce încetă să mai râdă de felul cum Bradford îi povestise întâmplarea. Chiar crede că-n Colonii societatea e mai

sofisticată decât în Londra noastră?

Bradford trecu peste întrebarea lui, interesându-se:

— Ce-ai vrut să spui când ai sugerat că am căutat pe unde nu trebuia? S-a întors la tatăl ei. Urmez calea asta, declară el, cu glas

aspru.

— Cea mai mare parte a lumii bune încă nu s-a întors pentru începutul sezonului, sublinie cu răbdare Milford. Numai de-asta n-ai auzit nicio bârfă. Vino-ți în fire, omule, sigur o să fie la cheful lui Ashford. Poți conta

pe asta. *Toată lumea* vine.

— Sezonul n-o atrage cu nimic, răspunse încet Bradford, clătinând din cap. Chiar ea a spus.

— Ce ciudat…!

Milford abia reuşea să-şi stăpânească râsul. De mult nu-şi mai văzuse prietenul atât de

zguduit.

— Nu e chiar atât de ciudat, îl contrazise Bradford, ridicând din umeri. Nici eu nu mă duc la petreceri.

— Nu, m-ai înţeles greşit. Voiam să spun că tu te porţi ciudat, replică Milford, chicotind. Nu cred că te-

am mai văzut vreodată în halul ăsta, şi e o ocazie care merită savurată! Iar cauza e, nici mai mult, nici mai puţin, o domnişoară care-a venit tocmai din Colonii!

— Faci un haz grozav pe seama mea, aşa-i? se răsti Bradford.

— Recunosc. Parcă-mi amintesc un jurământ fierbinte pe care l-ai făcut acum câţiva ani. Ceva în sensul că toate femeile nu folosesc decât unui singur scop, şi ar fi culmea prostiei să-i dăruieşti uneia inima ta.

— Cine-a vorbit de

daruri? mugi Bradford. Sunt doar intrigat, şi nimic mai mult! insistă el, pe un ton mai calm. Nu mă enerva, Milford, că numai tu o să ai de pierdut.

— Hai, calmează-te, răspunse Milford. Crede-mă că vreau doar să te ajut. Făcu un efort

să afişeze o expresie serioasă, apoi îi propuse:

— Te-ai putea interesa la croitorese. Dacă a venit din Colonii, înseamnă că hainele ei sunt disperat de demodate. Rudele ei n-ar vrea să fie făcute de râs, aşa că o vor trimite

să-şi comande rochii noi.

— Logica ta mă uimeşte, replică Bradford, cu o luminiţă de speranţă în ochi. Cum de nu m-oi fi gândit la asta?

— Pentru că tu n-ai trei surori mai tinere, ca mine, răspunse Milford.

— Uitasem de ele. Nu le văd niciodată.

— Se ascund de tine, chicoti prietenul său. Le bagi în toţi sperieţii.

Ridică din umeri, apoi continuă:

— Dar îţi jur că majoritatea femeilor, inclusiv surorile mele, vorbesc numai despre

modă. Îl întrebă apoi, pe un ton mai serios:

— E doar o slăbiciune, sau mai mult decât atât? În ultimii cinci ani, n-ai escortat decât curtezane prin oraş. Nu eşti obişnuit cu domnişoarele de familie bună, Brad. Asta-i o întorsătură destul de

dramatică.

Bradford nu-i răspunse imediat. Nu părea să aibă nicio explicaţie clară în minte, numai sentimente.

— Cred că e doar o nebunie trecătoare, remarcă el în cele din urmă. Dar, imediat ce-am s-o revăd, sunt sigur

c-am să mi-o scot din minte, încheie, ridicând din umeri.

Milford dădu din cap. Nu credea o iotă din ce-i spunea prietenul său. Dintr-o dată, Contele de Milfordhurst ţinea morţiş s-o cunoască pe vrăjitoarea din Colonii,

acea femeie unică în stare să facă ceea ce niciuna nu putuse, în ultimii cinci ani. Deşi habar n-avea, domnişoara numită Caroline îl readucea pe Ducele de Bradford înapoi la viaţă.

Milford o simpatiza deja.

***

Se făcuse dimineaţă, iar soarele aducea noi gânduri şi planuri. Caroline Richmond, care întotdeauna se trezea devreme, indiferent la ce oră se culcase, întâmpina soarele întinzându-se

alene, mulţumită.

Se îmbrăcă repede, cu o rochie simplă de stradă, violetă, şi-şi legă părul la ceafă cu o panglică de dantelă albă. Charity încă mai dormea, iar Benjamin, după zgomotele înfundate care se auzeau de sus, părea

tocmai să se trezească. Hotărâtă să-şi aştepte tatăl în sufragerie, Caroline coborî la parter. Îl găsi aşezat deja în capul mesei lungi, lustruite. Ţinea într-o mână o ceaşcă de ceai, iar în cealaltă o hârtie. N-o observă cum stătea în uşă, iar Caroline nu

făcu nimic ca să-i atragă atenţia. În schimb, îl studie pe îndelete, la fel de meticulos cum examina şi el hârtia.

Avea chipul rumen şi plin, cu pomeţi înalţi, ca ai ei. Da, semăna puţin cu fratele lui mai tânăr, Henry. În sfârşit, contele simţi că cineva

se uita la el şi ridică privirea. Tocmai voia să ia o sorbitură de ceai, dar mâna cu ceaşca îi încremeni în aer. În ochii lui căprui se citi surprinderea. Aproape scânteiau, iar Caroline zâmbi, sperând ca propria ei expresie să arate afecţiunea pe care

o simţea.

— Bună dimineaţa, tată. Ai dormit bine?

Vocea îi tremură. Era îngrozitor de nervoasă, acum că se-afla în sfârşit faţă-n faţă cu tatăl ei. Ceaşca de ceai căzu pe masă, cu un clănţănit subţire. Ceaiul se vărsă în jur, dar contele nu

păru nici să audă, nici să vadă. Încercă să se ridice, însă nu reuşi nici asta. Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi şi-i şterse cu colţul unui şervet de în alb.

Era la fel de nervos şi nesigur pe sine ca ea, iar această descoperire o ajută pe Caroline. Văzu

hârtia pe care o ţinuse în mână plutind încet spre podea şi se hotărî să i-o aducă înapoi.

Cu zâmbetul pe buze, în pofida îngrijorării, intră în cameră. Nu se opri decât lângă el, iar atunci, repede, înainte de a apuca să se

răzgândească, îl sărută pe obrazul înroşit.

Atingerea ei îl smulse din transă, şi deodată contele se puse în mişcare. Răsturnând scaunul pe care stătea, se ridică şi o apucă pe Caroline de umeri, strângând-o cu putere în braţe.

— Nu eşti dezamăgit? şopti Caroline, la pieptul lui. Arăt aşa cum ţi-ai imaginat că sunt?

— În veci n-aş putea să fiu dezamăgit. Cum poţi crede aşa ceva? N-am fost decât uluit, atâta tot, îi explică el, îmbrăţişând-o iar. Eşti

leită scumpa ta mamă,
Dumnezeu s-o
odihnească. Nici n-aş
putea fi mai mândru.

— Chiar semăn cu
ea, tată? întrebă
Caroline, când
strânsoarea îmbrăţişării
slăbi.

— Da. Stai, nu te
mişca – să mă mai uit o

dată la tine.

Porunca sună ca un mârâit afectuos. Caroline făcu un pas înapoi şi rămase neclintită.

— Eşti o frumuseţe, de bună seamă, o lăudă tatăl ei. Stai jos, o invită el, încruntându-se scurt. Nu trebuie să oboseşti şi

să te saturi de mine.

Mai degrabă un sentiment de vinovăţie, decât unul de supunere, o făcu să se aşeze.

— Tată, e un lucru pe care trebuie să ţi-l spun. Mi-e foarte greu, dar se cuvine să fim sinceri unul cu altul. Am hotărât că asta-i singura

cale, o dată ce am văzut
desenele mele de când
eram mică, aşa că…

Oftă, fără să poată
sfârşi fraza.

— Vrei să-mi spui că
eşti sănătoasă ca un cal?
întrebă el, cu o lucire în
ochi.

Capul Carolinei se
ridică scurt, cu o

expresie uimită.

— Da, recunoscu ea. N-am fost bolnavă nici măcar o zi, în viaţa mea. Îmi pare atât de rău, tată…

Contele izbucni în râs, amuzat.

— Îţi pare rău că n-ai fost bolnavă, sau că tu şi mătuşa ta Mary aţi

încercat să mă păcăliți?

— Mi-e așa de ruşine…

Era o mărturisire sinceră, dar n-o făcea să se simtă cu nimic mai bine.

— Doar că eram atât de…

— Mulțumită? întrebă tatăl ei, dând din

cap, în timp ce-şi ridica scaunul şi se aşeza la loc.

— Da, mulţumită. Am trăit atâta timp în familia fratelui tău… Trebuie să-ţi spun că o simţeam pe mătuşa Mary ca o mamă – şi aşa-i şi spuneam: mama. Verii mei mi-au devenit

ca niște frați iar Charity mi-a fost întotdeauna cea mai adevărată soră. Totuși, nu te-am uitat niciun moment, tată! se repezi ea. Nu mai țineam minte cum arăți, dar întotdeauna am știut că tu erai tatăl meu adevărat. Pur și simplu nu m-am așteptat să

trimiți vreodată după mine. Credeam că erai foarte mulțumit de acel aranjament.

— Caroline, înțeleg, o liniști tatăl ei, bătând-o pe mână. Am așteptat prea mult ca să-ți cer să te întorci, dar am avut motivele mele. Încă n-am să intru în

amănunte. Acum eşti acasă, şi numai asta contează.

— Crezi c-o să ne înţelegem bine?

Întrebarea ei îl făcu s-o privească surprins.

— Cred că da. Aştept să-mi dai toate veştile importante despre fratele meu şi familia

lui. Înțeleg că și Charity e aici. Spune-mi, e într-adevăr o găluşcă, aşa cum am înțeles din scrisorile lui Mary? Glasul îi era plin de afecțiune, iar Caroline zâmbi. O descrisese de minune pe verişoara ei.

— Dacă vrei să ştii de mai e grasă, răspunsul e

nu. A înlocuit mâncatul cu vorbitul, explică ea, zâmbind. E foarte zveltă şi atrăgătoare. Cred c-o să facă senzaţie, tată, căci e blondă şi mărunţică, şi ni s-a spus că astea sunt cerinţele pentru acceptarea în înalta societate.

— Mă tem că n-am

ţinut pasul cu moda şi cu ultimele cerinţe, recunoscu tatăl ei.

Apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze, înlocuit de îngrijorare.

— Ai spus că trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, fiica mea. Şi sunt de acord. Şi eu ţi-am îndrugat la poveşti

în scrisorile pe care ți le-am trimis.

Caroline făcu ochii mari.

— Serios?

— Da, dar acum am să-ți spun adevărul. Nu m-am mai dus la niciun bal, de când ai plecat tu la Boston. Mă tem că sunt considerat un fel

de eremit.

— Chiar aşa?

Când tatăl ei dădu din cap, Caroline îl întrebă:

— Dar, tată, toate descrierile din scrisorile tale, şi bârfele! Cum le-ai putut scrie atât de precis?

— Datorită

prietenului meu, Ludman, zâmbi spăşit tatăl ei. Nu pierde nicio ocazie, şi m-a ţinut întrucâtva la zi. Destul ca să-ţi pot povesti şi ţie.

— De ce? Nu-ţi plac petrecerile?

— Am multe motive, şi n-am să te plictisesc acum cu toate, ocoli el

răspunsul. Fratele mamei tale, Marchizul de Aimsmond, şi cu mine, nu ne-am mai vorbit de paisprezece ani. Întrucât el se duce la unele petreceri, eu nu merg. E o explicaţie destul de simplă, dar pentru moment cred că ajunge.

Caroline însă era prea curioasă pentru a se mulţumi cu atât.

— Paisprezece ani?!? Dar este tocmai perioada de când am plecat eu!

— Întocmai, dădu din cap tatăl ei. Marchizul a fost furios că plecaseşi, şi a declarat

în public că nu-mi va mai adresa o vorbă până nu te întorci în Anglia.

Tuşi, apoi adăugă:

— N-a înţeles motivele pentru care te-am trimis, şi nici eu nu i le-am explicat.

— Înţeleg… murmură Caroline.

Nu înţelegea desigur,

şi cu cât asculta mai mult, cu atât devenea mai nedumerită.

— Tată, doar o ultimă întrebare, după care vom trece la altceva, te rog.

— Da? zâmbi contele din nou, ceea ce-o făcu să-i fie şi mai greu să-l întrebe.

— De ce m-ai trimis de-acasă? Mama, adică mătuşa Mary mi-a spus că ai fost zdrobit de durere când a murit mama mea adevărată, şi nu mai puteai să mă creşti. A mai spus că te-ai gândit numai la binele meu şi ai considerat că voi fi mai

fericită la ei. E adevărat? Şi dacă e, continuă Caroline, nelăsându-i timp să răspundă, de ce am rămas acolo atât de mult?

— Trebuie să ai răbdare cu mine, Caroline, răspunse tatăl ei, pe un ton ferm, semn ca discuţia se

terminase. Am făcut cum am considerat eu atunci că era mai bine, şi-ţi dau cuvântul meu că într-o zi am să-ţi explic totul.

Îşi drese glasul, apoi schimbă subiectul.

— Cred că ţi-e o foame de lup. Marie! strigă el peste umăr, în

timp ce încerca să şteargă cu şervetul laptele vărsat. Adu aici mâncarea, şi încă un ceainic.

— Nu mi-e prea foame, spuse Caroline. Emoţia mi-a tăiat pofta de mâncare.

— Cu atât mai bine. Marie e noua mea

bucătăreasă, iar talentele ei lasă mult de dorit. E a treia pe anul ăsta. Întotdeauna am avut dificultăţi casnice.

Caroline zâmbi, cu gândul la nenumăratele întrebări pe care voia să i le pună. Dar nu avea voie decât să dea din cap afirmativ sau

negativ, căci tatăl ei domina conversaţia în tot timpul micului dejun.

La sfârşit, Caroline abia se atinsese de mâncare. Era într-adevăr mizerabilă. Chiflele erau atât de tari încât puteai să-ţi rupi dinţii, iar gemul, foarte

vechi, după praful de pe borcan, se acrise. În timp ce-şi urma tatăl spre bibliotecă, se întrebă dacă Benjamin ar fi putut da o mână de ajutor la bucătărie. Îi plăcea să gătească, iar la Boston ajutase adesea.

Tatăl ei se opri în faţa desenelor, cu un zâmbet

mândru, şi-i arătă cum
le scrisese tuturor data,
pe spate. Era felul lui de
a urmări cum progresa.

— Am renunţat să
mai desenez, râse
Caroline. După cum
vezi, tată, n-aveam pic
de talent.

— N-are nicio
importanţă. Henry mi-a

scris că înveţi repede, şi ai ureche pentru limbile străine.

— Aşa e, dar vorbesc cu un accent deplorabil.

Zâmbind, adăugă:

— Totuşi, mi s-a spus că nu cânt rău, şi mă pricep destul de bine la spinetă. Desigur, numai rudele m-au lăudat, iar

ele sunt cam părtinitoare.

Tatăl ei râse.

— Nu-mi fac nicio grijă că ai fi o lăudăroasă, Caroline. Dar nu trebuie nici să-ţi subestimezi propriile talente.

Se aşează într-un fotoliu şi-i făcu semn

Carolinei să-l ocupe pe
celălalt.

— Ia spune-mi, de
ce-a lăsat-o Henry pe
Charity să te însoţească?
Mă bucur, dacă nu ţi-e
cu supărare, dar mă şi
mir.

Caroline îi povesti
despre relaţia lui
Charity cu Paul

Bleachley şi dispariţia neaşteptată a acestuia, iar la sfârşitul relatării îl întrebă:

— Ai auzit de acest om, tată?

— Nu, dar asta nu înseamnă mare lucru, dacă stai să te gândeşti că am pierdut legătura cu lumea de atâta timp.

— Tată, servitorul tău, Deighton, a spus că urma să te întorci pentru sezon. Plănuiai să te duci la petreceri, anul ăsta?

— Nu, răspunse tatăl ei. Întotdeauna mă întorc la Londra în perioada asta a anului. În casa mea de la țară

trage prea tare curentul ca să stau acolo iarna. Iar Deighton, încăpățânat cât încape, insistă să mă aştepte cu casa de la oraş pregătită – în caz că mă răzgândesc. Acum, însă, mă bucur. Cu frumoasa mea fiică lângă mine, am să-mi reiau locul în

societate. Şi constat că aştept cu nerăbdare.

Râse amuzat.

— Ai să stârneşti zarvă, Caroline.

— Din cauza marchizului?

— Nu. Pentru că eşti nemaipomenită. Desigur, şi marchizul se va bucura că fiica

surorii lui s-a întors la Londra, dar mă gândesc la tinerii cerbişori şi la felul cum vor reacţiona. Va fi un spectacol extraordinar. Mama ta ar fi foarte mândră de tine.

— Cum ai cunoscut-o, tată? Nu mi-o amintesc deloc, şi-mi

pare rău. Mătuşa Mary
mi-a spus că era o
femeie foarte blândă.

Pe chipul Contelui
de Braxton se ivi o
expresie nostalgică,
plină de tandreţe.

— Da, Caroline, era
blândă şi iubitoare. O
luă de mână şi-i povesti
cum ajunsese s-o

cunoască şi s-o iubească pe acea femeie cu părul negru, plină de suflet.

— Se bucura atât de mult că te avea, Caroline. Eu îi cerusem un băiat, şi nici nu mă gândeam la nume pentru fete. Când te-ai născut, mama ta a râs cu lacrimi. Da, era foarte

bucuroasă.

— Iar tu ai fost dezamăgit? întrebă Caroline, zâmbind.

— M-am bucurat la fel de tare ca mama ta, recunoscu contele.

Îi strânse mâna, apoi îşi scoase batista din buzunar, se şterse la ochi şi-şi drese glasul.

Cu un glas care suna aproape morocănos, continuă:

— Ei, gata acum. Trebuie să ne îngrijim ca tu şi Charity să aveţi cât de curând rochii noi. Până la balul anual al Ducelui de Ashford mai sunt doar două săptămâni, şi atunci ne

vom face apariţia. Bătrânul ticălos îmi trimite în fiecare an câte o invitaţie. Va fi şocat când am să accept.

Începu să chicotească, imaginându-şi expresia de pe chipul lui Ashford când urma să-şi facă apariţia

împreună cu frumoasa lui fiică lângă el.

Caroline stătu cu tatăl ei aproape toată ziua, ascultându-l cum îi vorbea despre întâmplările de odinioară. Îşi dădea treptat seama că promisiunea necugetată pe care le-o făcuse

rudelor ei de la Boston trebuia să fie anulată. Era o făgăduială făcuta de un copil furios şi derutat. Acum accepta adevărul. Îşi avea locul lângă tatăl ei. Nu se mai putea întoarce la Boston. Viitorul ei era aici.

CAPITOLUL 4

Umorul o salvă pe Caroline de disperare. Umorul, şi emoţia continuă a lui Charity la gândul activităţilor care urmau. Verişoarei ei îi plăcea la nebunie toată atenţia ce i se acorda şi

se împrieteni cu Madam Newcott, o croitoreasă cu un simţ acut al materialelor şi siluetelor. Charity savura fiecare minut al acelui calvar, cum îl numea în sinea ei Caroline.

Contele de Braxtor nu se mulţumise doar

cu o comandă, ci insistase ca ambelor fete să li se confecţioneze garderobe complete.

Madam Newcott sugerase tonuri roz şi galben pal pentru Charity, cu adaosuri de dantelă ici şi colo, pentru a-i avantaja statura scundă. Respinse

ideea volanelor, declarând că ar fi distras atenţia dinspre silueta drăgălaşă a lui Charity.

Caroline se pomeni drapată în albastru, lavandă şi ivoriu, inclusiv o rochie ivorie deschisă mult prea decoltată şi strânsă pe trup ca să-i fie pe plac,

dar care-i scotea în evidenţă părul şi coloraţia. O făcea să se simtă ca o desfrânată, şi i-o şi spuse lui Charity.

— Mama ţi-ar acoperi pieptul cu un şal, zâmbi verişoara ei, iar tata nici nu te-ar lăsa să ieşi din casă. Unchiul va trebui să-i alunge cu

bastonul pe curtezani când vei apărea cu ea în public.

— Jur că sunt vânătă toată de atâtea ciupituri şi înţepături, declară Caroline.

Madam Newcott, care stătea îngenuncheată în faţa Carolinei, operând

ultimele ajustări ale acelei creaţii magnifice, cum o numea ea, îi ignoră comentariul.

— Când se întoarce tatăl tău? schimbă Charity subiectul.

— Mâine. Marchizul locuieşte destul de departe de Londra iar tata va înnopta acolo.

— Marchizul e fratele mai mare sau mai mic al mamei tale? întrebă Charity.

— Mai mare. Şi mai am încă un unchi, pe Franklin care e cu doi ani mai tânăr decât mama. Înţelegi ce spun?

— Parţial, zâmbi Charity. De ce nu i-a

trimis tatăl tău un mesaj marchizului, ca să-l anunțe despre întoarcerea ta în Anglia?

— A vrut să-i spună personal. Zicea că voia să-i explice, răspunse Caroline, încruntându-se. Ştii, nici măcar nu ştiam că aveam doi unchi, până când nu

mi-a spus tata. E ciudat că acum arată o asemenea deferență, nu ți se pare?

Charity ridică din umeri.

— Numai de-aș avea și eu măcar o parte din silueta ta, se lamentă ea, scoțându-și rochia roz de promenadă, cu grijă

ca să nu-i smulgă acele.

— E mai bine să ai prea puţină, decât prea multă, comentă Caroline. Silueta ta e perfectă.

— Madam Newcott? întrebă Charity. Caroline consideră că are picioare prea lungi şi un piept prea mare,

ca să arate elegant.

— N-am spus niciodată asta, protestă Caroline. Dar sunt practică. Picioarele lungi îmi folosesc de minune când călăresc, însă nu găsesc niciun folos pentru… Nu termină fraza, dar se bătu cu degetele pe

piept.

Charity, izbucni în râs.

— Să ne-audă acum Caimen, ne-ar croi peste urechi!

— Aşa e, răspunse Caroline. Aruncă o privire în oglinda şi adăugă: Ce răvăşit îmi stă părul! Crezi c-ar

trebui să-mi mai tai din el?

— Nu!

— În regulă, se învoi ea. Atunci, am să umblu ca o nebună.

— Ți l-aș putea aranja eu puțin, și până ne întoarcem la Boston, o să-ți crească din nou.

Caroline știa că

trebuia să-i spună lui Charity despre decizia ei, iar zâmbetul îi pieri de pe buze când clătină din cap.

— Nu-s sigură c-am să mă mai întorc la Boston, Charity.

Charity deschise gura să protesteze, dar Caroline o opri,

clătinând scurt din cap. Nu se cădea să vorbească în faţa lui Madam Newcott, iar Charity, din fericire, înţelese.

Imediat ce croitoreasa plecă, verişoara ei spuse:

— Sper să nu iei o hotărâre pripită,

Caroline. Suntem aici doar de două săptămâni. Mai aşteaptă un timp, până să te decizi ce-ai să faci. Cerule, fraţii noştri au să facă o criză dacă nu te întorci acasă.

— Îţi promit că n-am să mă grăbesc, răspunse Caroline. Dar nu-mi pot

abandona tatăl, Charity. Pur şi simplu nu pot. Oftă cu tristeţe şi resemnare, şoptind: Acum sunt acasă. Aici mi-e locul. Atâta vreme cât va trăi tatăl meu.

— Spui că nu-ţi poţi abandona tatăl, dar exact asta ţi-a făcut el ţie, argumentă Charity,

roşie la faţă, semn că
începea să se înfurie.
Timp de paisprezece ani
nu ţi-a dat nicio atenţie!
Cum poţi să uiţi asta?

— N-am uitat,
răspunse Caroline. Dar
a avut un motiv, susţinu
ea. Un motiv ascuns,
dincolo de toate acele
explicaţii simple, şi într-

o zi mi-l va spune.

— N-am să te contrazic, surioară, se învoi Charity. Peste câteva zile, vom merge împreună la primul nostru bal. Tatăl tău e emoţionat pentru noi şi n-am să-i stric entuziasmul. Promite-mi numai că vei mai

aştepta până să te hotărăşti definitiv. N-am să mai aduc vorba de asta, timp de… două săptămâni. Până atunci, vei avea timp să te gândeşti la toate ramificaţiile. Păi ţie, Caroline, nici măcar nu-ţi plac englezii!

— Încă n-am

cunoscut atât de mulţi, replică verişoara ei.

Dintr-o dată, conversaţia lor îi aminti Carolinei despre gentlemanul rănit pe care-l ajutase, şi faptul că avuseseră o convorbire asemănătoare. Apoi se gândi la omul numit

Bradford şi la efectul pe care-l avusese asupra ei – dar numaidecât trase concluzia că exagera. La urma urmei, nu era decât un om ca oricare altul.

***

În sfârşit, sosise şi seara primului bal.

Cheful de la Ashford, cum îl numea tatăl ei, dădea semnalul de început al sezonului monden, şi aveau să fie prezente toate persoanele însemnate.

Caroline se îmbrăca pe îndelete pentru petrecere. Părul îi tot scăpa din agrafele şi

panglicile cu care camerista încerca să i-l prindă, şi până la urmă fata şi-l pieptănă îndelung şi şi-l lăsă pe umeri.

Rochia ei avea o culoare violetă înghețată, cu un decolteu care-i dezvăluia destul de

mult pieptul plin. Lui
Mary Margaret,
camerista pistruiată pe
care Deighton, o
angajase anume pentru
ea, nu-i mai tăcea gura.
— Ochii
dumneavoastră au luat
culoarea rochiei, şopti
ea uimită. Asta-i
vrăjitorie în toată

regula, zău aşa! O, numai de m-aş putea preschimba în şoricel, ca să viu şi eu cu dumneavoastră la bal. Ce mai vâlvă o să stârniţi!

Caroline râse.

— Dacă te transformi în şoricel, tu ai să cauzezi vâlvă, o tachină

ea. Dar dacă stai treză pânã mă-ntorc, promit c-am să-ţi povestesc totul.

După expresia radioasă a cameristei, Caroline îşi spuse că nu s-ar fi mirat s-o vadă căzând în genunchi. Atitudinea ei adoratoare o stânjenea.

— Sunt foarte nervoasă, Mary Margaret. Diseară e primul meu bal.

— Dar dumneavoastră sunteţi Lady Caroline! protestă Mary Margaret. Aveţi poziţia asigurată prin dreptul dumneavoastră din naştere. Şi sunteţi

atât de frumoasă… adăugă ea cu un oftat.

— Sunt o simplă fată de la țară, o contrazise Caroline.

Camerista părea gata s-o contrazică, așa că, după ce-i mulțumi scurt pentru ajutor, Caroline plecă grăbită să-i caute pe tatăl ei și pe Charity.

Amândoi o aşteptau la baza scării. Charity arăta fermecător. Avea părul răsucit într-o coadă cârlionţată, prin care era trecută o panglică roz ce-i accentua trandafiriul irizat al obrajilor. Caroline nu se îndoia că înalta societate avea s-o primească pe

verişoara ei cu braţele deschise.

Contele de Braxtor îşi privi fiica în timp ce cobora pe scară. Zâmbea mândru şi avea ochii plini de lacrimi. Caroline îl aşteptă să-şi scoată batista şi să se şteargă la ochi, înainte de a-l întreba dacă o

aşteptase mult.

— Paisprezece ani, răspunse el, fără să se poată stăpâni.

Remarca lui onestă o făcu să zâmbească.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, declară contele. Va trebui să te apăr de tinerii cerbişori.

După ce se aşezară în caleaşcă, pornind spre bal, Charity îşi întrebă unchiul:

— Exista cineva cu care te vezi mai des?

— Poftim? se miră tatăl Carolinei, neînţelegând întrebarea.

— Charity vrea să ştie dacă te atrage vreo

lady anume, explică fiica lui, care nu-i spusese lui Charity că, în toți acei ani, contele dusese o viață retrasă.

— A, nu… nu, n-am pe nimeni, replică el. Cu ani în urmă, o escortam pe Lady Tillman prin lume.

— Poate că va veni și

ea la bal în seara asta, comentă Caroline.

— Soţul ei a murit imediat după ce mă însurasem cu mama ta, Caroline, spuse tatăl ei. Avea o fată. Mă întreb ce s-a mai întâmplat cu ea.

— Dar, unchiule, cred că te simţi foarte

singur, trăind aşa, izolat, se încruntă Charity. Eu, una, nu-mi pot imagina o asemenea viaţă.

— Pentru că întotdeauna ai fost înconjurată de fraţii tăi, răspunse contele.

— Am avut-o şi pe Caroline, adăugă

nepoata lui. Mi-a fost ca
o soră, de când mă ştiu.

În continuare, rămaseră toţi trei tăcuţi, până când trăsura se opri în faţa unei case cu ziduri masive, de piatră. Arăta ca un palat, iar Caroline începu să simtă un gol în stomac. Era foarte neliniştită.

— E cam cald pentru perioada asta a toamnei, remarcă tatăl ei, în timp ce le ajuta să coboare din caleaşcă.

Porni între ele, ţinându-le pe fiecare de câte un cot. Charity se împiedică de o treaptă, iar Caroline îi aminti să-şi pună ochelarii.

— Numai după ce intru, anunţă verişoara ei. Ştiu că sunt îngrozitor de vanitoasă, dar arăt oribil cu ei pe nas!

— Prostii, insistă unchiul ei. Arăţi fermecător cu ochelari. Îţi dau o înfăţişare mai distinsă.

Charity nu-l credea. Imediat ce intrară în holul luminat de sute de lumânări, îşi luă ochelarii de pe nas şi-i vârî în buzunarul redingotei unchiului ei.

— Nu ţi-am spus cât de chipeş arăţi în seara asta, unchiule, îl complimentă ea.

Tatăl Caroline răspunse tot cu un compliment, dar fiica lui nu auzi. Încerca să nu caşte gura, la vederea splendorilor care îi înconjurau.

Contele de Braxton le prezentă imediat pe cele două fete gazdei, care stătea în capătul unui

lung şir de primire. Ducele de Ashford era bătrân, cu o claie de păr alb, uşor îngălbenit. Vorbea cu un glas ascuţit şi gutural, ca şi cum l-ar fi ciupit cineva de nas. Caroline avu impresia că era foarte impresionat de sine însuşi, dar îl şi

simpatiză pe dată, văzând cât de afectuos îl îmbrăţişă pe tatăl ei.

Ducele nu-şi mai putea lua privirea de la ea, ba chiar îşi ridică şi lornionul, ca s-o vadă mai bine. Caroline se întrebă dacă nu cumva îi crescuse o pereche de braţe în plus, şi observă

că la Charity nu se uita la fel. Fu foarte recunoscătoare când tatăl ei o luă de braţ şi o conduse spre treptele care urcau spre sala de bal.

Pentru Charity, totul era un iureş miraculos. În seara aceea avea să ia contact cu lumea bună.

Fără îndoială, cineva trebuia să-l cunoască pe Paul Bleachley.

Contele de Braxton, cu fiica într-o parte şi nepoata în cealaltă, se opri în pragul sălii de bal.

Patru trepte coborau spre ringul de dans, iar din uşă cei trei vedeau

toată mulţimea. Rămaseră pe loc până când contele se asigură că toate privirile se îndreptaseră spre fiica şi nepoata lui. Era un moment neasemuit! În sală se lăsase liniştea.

Apoi orchestra începu din nou să cânte, iar câţiva tineri mai

îndrăzneți porniră spre cei trei.

— Uite-i că vin! şopti tatăl Carolinei, chicotind încet.

Deci, aceasta era aventura, îşi spuse Caroline, în timp ce se făceau prezentările. Cu cât curtezanii se apropiau, cu atâta fata se

retrăgea mai mult. Nu putea decât să admire uşurinţa cu care Charity le răspundea celor din jur. Carnetul de bal i se umplu cât ai clipi, şi fu condusă să înceapă un dans, dar contele de Braxton refuză cererea unui cavaler de a dansa cu Caroline, declarând

că mai întâi trebuia să le-o prezinte prietenilor.

Un bărbat vârstnic se desprinse dintr-un grup şi porni încet, ocolind ringul de dans. Era adus de umeri, cam chel, şi se sprijinea într-un baston.

— Cine e, tată? întrebă Caroline.

— Marchizul de

Aimsmond, răspunse contele. Fratele mai mare al mamei tale.

— Cel pe care l-ai vizitat?

— Da, Caroline. A trebuit să-i explic, declară contele. O bătu pe dosul mâinii, zâmbind, şi adăugă: Acum n-o sa te mai

refuze. Am avut eu grijă.

Caroline era nedumerită. Ce-i explicase? Şi de ce-ar fi vrut unchiul ei s-o refuze? În ce sens? Ştia că nu-l putea întreba pe tatăl ei chiar atunci dar se hotărî să afle despre ce era vorba după ce se

întorceau acasă.

Se întoarse să-l privească pe marchiz, şi-şi spuse că arată foarte firav.

— Cred că ar trebui să-i ieşim în întâmpinare, îi propuse ea tatălui ei. Nu-i aşteptă răspunsul, ci îşi îndreptă umerii şi porni

spre omul care nu-i vorbise tatălui ei timp de paisprezece ani. Marchizul îi zâmbea, iar Caroline înţelese că discordia se sfârşise.

Se întâlniră în mijlocul sălii de bal. Fără o clipă de ezitare, Caroline îi zâmbi fermecător şi-l sărută pe

obraz.

Unchiul ei reacţionă cu un surâs înduioşător. O prinse de ambele mâini, dar pe una fu nevoit să i-o elibereze, ca să se sprijine în baston.

— Aş fi onorat dacă m-ai numi unchi, spuse el. Glasul îi era răguşit,

părând aproape ursuz. Vibra de emoţie. Am numai un frate mai tânăr, Franklin, şi pe soţia lui, Loretta. De când a murit mama ta, ei mi-au rămas singurele rude apropiate.

— Nu, răspunse încet Caroline, ne ai şi pe

tatăl meu şi pe mine.

Aceste cuvinte îi plăcură marchizului. Caroline îl auzi pe conte dregându-şi glasul, în spatele ei. Marchizul îl privi încruntat pe Contele de Braxton.

— Nu mi-ai spus că seamănă aşa de bine cu mama ei. Era să cad pe

spate când am văzut-o.

— Ba ţi-am spus, răspunse contele, dar eşti prea ramolit ca să-ţi aminteşti.

— Ha! Am mintea tăioasă ca briciul, Brax!

Tatăl Caroline zâmbi.

— Franklin şi Loretta au venit şi ei în seara

asta? Nu i-am văzut, şi vreau s-o prezint pe Caroline şi celuilalt unchi al ei.

Marchizul se încruntă.

— Sunt pe-aici pe undeva, ridică el din umeri. Apoi o privi din nou pe Caroline, adăugând: Are ochii

mei, Brax! Da, domnule, e bucăţică ruptă din ramura mea a familiei.

— Da, dar are părul meu, şi nu poţi nega asta, Aimsmond!

Caroline izbucni în râs. Nu-i venea să creadă că cei doi se certau pentru ea.

— Atunci, toată

lumea va şti că sunt înrudită cu amândoi, le spuse. Îşi luă unchiul de braţ cu o mână şi tatăl cu cealaltă, ştiind că nu-l putea neglija pe niciunul. Să găsim un loc unde să ne aşezăm şi să stăm de vorbă. Cred că aveţi multe să vă spuneţi, deşi v-aţi

întâlnit recent.

Porniră toţi trei spre un alcov din apropiere. Charity li se alătură, iar conversaţia se îndreptă curând spre bărbaţii liberi care încercau să le atragă atenţia.

— Pot să te numesc şi eu unchi? îl întrebă Charity pe marchiz. Aş

dori, dacă e acceptabil. Suntem rude îndepărtate, într-un fel, nu-i aşa?

Marchizul se bucură de afecţiunea deschisă a fetei şi dădu din cap a încuviinţare.

— Suntem rude prin alianţă, cred. Aş fi încântat să-mi spui

unchi. Când era micuță, Caroline îmi spunea Unchiul Milo.

— Mă întreb, Aimsmond, de ce s-o fi stârnit toată agitația asta… întrebă dintr-o dată Contele de Braxton, privind spre intrarea sălii de bal.

Caroline se întoarse,

iar când văzu cine apăruse acolo, făcu ochii mari. Era gentlemanul pe care-l ajutase în ziua tâlhăriei, domnul Smith! Numai că, desigur, numai „domnul Smith” nu se numea!

În timp ce-l privea, cu colţurile gurii arcuite

într-un zâmbet, îşi spuse că semăna cu un păun, aşa cum stătea acolo, umflându-se în pene. Costumul lui negru era identic cu ale tuturor bărbaţilor, dar purta o nouă legătura de gât, albă, care-i ajungea până la urechi! Caroline se întrebă

dacă-şi putea întoarce
capul fără să-şi şifoneze
cravata.

— Deci, Brummell a
sosit în fine, remarcă
satisfăcut unchiul ei.
Balul ducelui a primit
pecetea aprobatoare.

— Brummell? repetă
Caroline, simţind că i se
îngreunau membrele.

Ai spus *Brummell?*

Ce nenorocire! îşi zise ea, amintindu-şi cum îi vorbise despre Brummell omului pe care-l poreclise domnul Smith. Cerule, nu cumva îl numise „Plummer”?

Brummell stătea pe loc, privind în jur cu o

expresie plictisită, apoi coborî treptele şi-şi continuă drumul, fără grabă şi plin de importanţă, prin mulţime. Nu mai şchiopăta, semn că rana i se vindecase bine.

Caroline continuă să-l urmărească cu privirea, curioasă să

vadă spre cine se îndrepta.

Şi atunci îl văzu. Bradford! Se rezema nonşalant de perete, cu alţi trei bărbaţi în jur – dar nu părea să le dea atenţie. Se uita la ea!

Tatăl ei îi spunea ceva, iar Charity încerca de asemenea să-i atragă

atenţia. Unchiul Milo c
trăgea de braţ, însă
Caroline îi ignoră pe
toţi trei. Nu-şi putea lua
ochii de la omul care o
privea atât de fix.

***

Ducele de Bradford c
observase pe Caroline
toată seara. Din clipa

când apăruse, atât de distinsă şi stăpână pe sine, fusese vrăjit. Ştia că nu era singurul care o admira, iar acest lucru îl irita enorm. Toţi ţapii tineri din sală se holbau la ea!

Fir-ar să fie, urma să-i aparţină lui! Avea tot dreptul! Dintr-o dată,

simţea o poftă de viaţă despre care fusese sigur că murise o data cu tatăl şi fratele lui.

Privirea lui tenebroasă o încălzea pe Caroline într-un mod pe care fata nu putea să-l înţeleagă. Simţea cum i se înfierbântau obrajii şi-şi dădu seama că era

stânjenită. Prin minte i se învălmăşeau fel de fel de gânduri, ca rafalele de vânt pe un câmp pustiu. Continuă să-i susţină privirea în timp ce căuta diverse căi de a opri efectele neliniştitoare pe care le avea asupra ei.

Încercând să-şi

menţină demnitatea, dădu din cap când Bradford îi zâmbi, apoi vru să se întoarcă spre cei din jurul ei. În ochii lui Bradford se ivi o expresie răutăcioasă, oprind-o. Şi, sub privirile ei fascinate, pleoapa lui dreaptă coborî încet, făcându-i

provocator şi exagerat cu ochiul.

Caroline clătină din cap la vederea acestei atitudini de flirt şi încercă să se prefacă iritată, dar strică tot efectul, izbucnind în râs. Simţindu-se ca o fetişcană naivă care avea mare nevoie de

supraveghere, încercă să asculte ceea ce se vorbea în jurul ei.

Marchizul şi contele discutau cu aprindere cui să le prezinte pe cele două fete – şi, lucru cu atât mai important, care dintre ei s-o facă. Profitând de ocazie, Caroline se aplecă spre

verişoara ei şi-i şopti la ureche:

— Sunt aici, Charity. Acolo, lângă perete. Nu, nu te uita! o opri ea.

— Cine-s aici? întrebă verişoara ei, mijind ochii, într-o încercare de a privi la distanţă.

— Ţi-am spus să nu

te uiți! Oricum n-ai
putea să-i distingi. Sunt
prea departe.

— Lynnie, vino-ți în
fire și vorbește deslușit.
Cine spuneai că a venit?

— Omul pe care l-am
ajutat în prima zi, și
Bradford. Amândoi
sunt aici.

— O, ce frumos! se

lumină la faţă Charity,
încântată. Trebuie să le
dăm bună seara.

— Ba nu-i *deloc*
frumos! se răsti
Caroline. Numai
frumos nu găsesc că e!

Charity se încruntă.

— Caroline, ce
prostii vorbeşti! Ce-i cu
tine? Arăţi aproape de

parcă ți-ar fi teamă.

Nu mai avură timp să continue discuția căci Charity fu invitată la următorul dans. Apoi în fața Carolinei apăru Vicontele Claymere, cu o plecăciune.

Caroline îl însoți până-n mijlocul sălii, simțind cât de

transpirată-i era mâna cu care o ţinea de cot. Înţelese că vicontele era nervos şi încercă să-l calmeze, zâmbindu-i. Imediat, îşi regretă atitudinea. Bietul om se împiedică, iar Caroline fu nevoită să-l prindă de braţ ca să nu cadă.

Bradford aşteptă ca

dansul să se sfârşească iar atunci dădu din cap spre Caroline, tocmai când Brummell îl întreba ce-i atrăsese aşa atenţia. Carolinei îi venea să îngenuncheze în semn de recunoştinţă. Vicontele o călcase de mai multe ori pe picioare, probabil

învineţindu-i toate degetele.

Tatăl ei se apropie înainte ca vicontele să mai poată face ceva iar stângaciul tânăr făcu încă o reverenţă până-n pământ, înainte de a pleca. Deodată se răzgândi şi o luă pe Caroline de mână

sărutându-i-o zgomotos.

Caroline îşi aminti să nu zâmbească, iar vicontele, făgăduind să mai revină, plecă în sfârşit.

— Nu te simţi jignit, tată, dar englezii tind să fie foarte nevricoşi, comentă fata, în timp ce-l privea pe viconte

cum se îndepărta grăbit.

— Din moment ce şi tu eşti englezoaică, n-am să mă declar ofensat, zâmbi tatăl ei.

În clipa aceea, *el* apăru în faţa ei, cu Brummell alături. Caroline făcu un efort să ridice privirea.

— Am venit să ne

prezentăm, declară
alene Bradford.

I se adresă tatălui ei,
dar o privea pe
Caroline. Nervoasă, fata
îşi umezi buzele.
Contele de Braxton era
foarte încântat.

— Desigur.
Permiteţi-mi să v-o
prezint pe fiica mea,

Caroline Mary
Caroline, draga mea,
am plăcerea să ţi-i
prezint pe Ducele de
Bradford şi pe domnul
George Brummell.

Zâmbind, Bradford
se întoarse spre
Brummell.

— După tine, de data
asta, cred?

— Evident, replică Brummell. E într-adevăr o plăcere să vă cunosc, declară el, pe un ton nespus de formal. Sunteţi din Colonii? se interesă, în timp ce-i lua mâna şi o ridica încet la buze.

Gestul lui curtenitor stârni un val de

exclamaţii sonore, iar în
ochii Carolinei sclipi, o
luminiţă răutăcioasă.

— Ce perspicace
sunteţi, să ştiţi că sunt
într-adevăr din Colonii,
domnule Brummell!
răspunse ea.

— Vă rog, spuneţi-
mi Beau. Deşi mi s-a
sugerat să fiu numit pe

numele meu de botez, George, îmi prefer porecla.

— Vă numiţi cu adevărat George? întrebă Caroline, încercând din răsputeri să-şi stăpânească râsul.

— Da, şi foarte recent, o tânără lady foarte frumoasă mi-a

propus să-l folosesc din nou. Dar i-am refuzat invitaţia, încheie el, oftând.

Făcea haz pe seama ei, iar Caroline simţi nevoia să-i răspundă la fel.

— Cred că avem un prieten comun, Beau.

Brummell o privi

cam deconcertat, iar fata
zâmbi.

— Da, domnul
Harold Smith mi-a
vorbit des de dumneata.
Poate nu-l mai ţii minte,
însă, căci bietul om a
vândut tot ce avea şi a
plecat în Colonii, de
mult. Spunea că Londra
era prea… barbară. Cred

că astea au fost cuvintele lui.

Brummell şi Bradford se uitară unul la altul, apoi din nou la ea. Începură amândoi să râdă, iar Brummell fu nevoit să se şteargă la ochi cu batista.

— Şi cum o mai duce domnul Smith? se

interesă Bradford, când putu vorbi din nou.

Caroline îi zâmbi, apoi se întoarse din nou spre Brummell.

— Păi, după părerea mea, e în plină formă. A avut nişte mici probleme la un picior, cred, dar după cum arată acum, pare să se fi

vindecat de minune.

— Şi ce a avut bietul om? se interesă contele.

— Gută, răspunse imediat fiica lui.

Brummell începu să tuşească, iar Bradford trebui să-l plesnească pe spate.

— De ani de zile n-am mai râs atât de bine,

recunoscu Beau. Domnişoară, a fost o mare plăcere să vă cunosc, şi abia aştept să vă revăd. Până la sfârşitul balului, trebuie neapărat să mi se îngăduie să o cunosc şi pe verişoara dumneavoastră.

Caroline dădu din

cap, apoi îl privi cum se îndepărta. În sfârşit, se întoarse spre Bradford, dorindu-şi să fi avut curajul de a-l întreba dacă nu avea şi el vreo treabă în altă parte.

Muzica începu din nou, tocmai când tatăl ei anunţă că mergea să aducă un pahar de

şampanie pentru marchiz. Bradford îi ceru formal permisiunea de a dansa cu Caroline. Începea un vals şi, deşi Caroline clătină din cap negativ, contele se învoi.

Bradford ignoră refuzul fetei şi o luă de mână. Aproape că o

trase după el cu forţă, până ajunseră în apropierea uşilor care duceau afară. Acolo, se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe.

Caroline se încăpăţână să-i privească redingota neagră.

— Nu ştiu să dansez

vals, şopti ea.

Bradford o prinse de bărbie, ridicându-i faţa spre el.

— N-ai să înveţi de la nasturii mei, replică, plin de umor.

— Am spus că nu ştiu să dansez vals, repetă Caroline.

Degetele lui Bradforc

îi atingeau pielea sensibilă de sub bărbie, iar Caroline simţi că picioarele începeau să-i tremure pe neaşteptate.

— Cuprinde-mă cu braţul, îi şopti Bradford, cu un glas mătăsos, aplecându-se astfel încât feţele aproape că li se atingeau.

Caroline clătină din cap. Din nou, Bradford nu o luă în seamă şi-i ridică mâna pe umărul lui. Încă puţin, şi i-ar fi atins părul. Apoi porniră, iar Caroline se pomeni învârtită prin sală, fără să se poată concentra decât asupra faptului că era cuprinsă

în braţele lui. În timpul dansului, nu schimbară nicio vorbă, lucru pentru care Caroline fu recunoscătoare. Se simţea stingherită şi nesigură pe sine. Mâna lui părea s-o ardă prin rochie, ca un fier înroşit în foc.

Privind în jur,

Caroline observă imediat că celelalte femei care dansau nu-şi ţineau mâna stângă atât de sus pe umărul partenerului. Şi-o mută imediat în poziţia corectă, privindu-l pe Bradford încruntată.

— Dansăm mult prea apropiaţi, declară ea.

Nu permit ca tatăl meu să se facă de râs.

Fără tragere de inimă, Bradford slăbi strânsoarea, lăsând-o să se retragă cu un pas. Apoi, cu un zâmbet diabolic, o întrebă:

— Ăsta-i singurul motiv pentru care nu vrei să stai aproape de

mine?

— Desigur, răspunse Caroline.

Îşi simţea picioarele slăbite, iar inima-i palpita nebuneşte, dar nici moartă n-ar fi recunoscut.

— Bradford? De ce se încruntă la noi toate aceste femei? întrebă ea.

Bradford aruncă o privire prin jur, apoi se uită din nou la Caroline.

— Facem ceva ce nu e corect? îl întrebă fata, pe un ton bănuitor.

Bradford râse.

— Din păcate, ceea ce facem e cât se poate de corect o informă el. Unora dintre cucoanele

mai în vârstă nu le place dansul acesta nou. Tradiţionaliştii nu sunt de acord cu valsul.

Caroline dădu din cap.

— Înţeleg…

Apoi ridică din nou ochii, îi întâlni privirea şi zâmbi.

— Dumneata eşti

radical sau tradiţionalist?

— Tu ce părere ai?

— A, radical, aş crede, răspunse ea imediat. Pun pariu că stârneşti gâlceavă în Camera Lorzilor. Am dreptate, nu-i aşa?

Bradford ridică din umeri.

— Sunt îndărătnic cu unele ocazii, dar numai când cauza pe care o susţin e în pericol.

— Şi totuşi, eşti respectat, declară Caroline. Datorită titlului pe care l-ai moştenit, sau fiindcă ţi-ai făcut singur un nume?

Bradford râse.

— Mă întrebi dacă am izbândit vreun lucru de valoare? făcu o pauză, apoi se interesă: Şi de unde ştii că sunt respectat?

— Din felul cum te privesc oamenii. Tatăl meu e tradiţionalist. Dacă ar mai fi activ în

politică, probabil ţi s-ar împotrivi sub toate aspectele. Bradford, n-am putea să nu ne mai tot învârtim aşa, te rog? Începe să mă ia cu ameţeli.

Numaidecât, Bradford se opri din dans, o luă de cot şi o conduse spre uşa

balconului.

— Tatăl tău a fost mai radical, la vremea lui, decât voi fi eu vreodată, remarcă el.

Caroline nu-şi ascunse uimirea.

— Aşa este, stărui Bradford. Era cunoscut ca un apărător al cauzei irlandezilor.

— Ce cauză a irlandezilor? întrebă Caroline.

— Autonomia, îi explică el. Tatăl tău nu considera că irlandezii erau gata să se cârmuiască singuri, dar a luptat pentru a le obţine dreptul la cuvânt în guvernare şi a le

îmbunătăți condițiile de viață.

Caroline era uimită. Încerca să și-l imagineze pe tatăl ei în tinerețe, luptând pentru o cauză pe care o considera justă.

— Azi e un om atât de delicat, cu vorba blândă… comentă ea.

Mi-e greu să cred ceea ce-mi spui. Da, te cred, se repezi ea să-l asigure, sperând că nu-l ofensase sugerând că-i punea la îndoială cuvântul.

Bradford nu se mai putea opri din zâmbit. Oare de ce o preocupau atât de mult sentimentele altora?

Văzu câţiva curtezani venind hotărâţi spre colţul unde se retrăseseră. Muzica începu din nou, iar Bradford o cuprinse iar pe Caroline în braţe. Fata nu protestă. Niciodată nu mai reacţionase aşa faţă de un bărbat. Atracţia aceea

fizică intensă o nedumerea. Când începu să se întrebe cum ar fi fost s-o sărute, ştiu că era timpul să ocolească ispita.

— Nu-mi place…

Nu apucă să termine fraza. Bradford o întrerupse cu o întrebare arogantă:

— Nu-ţi place ceea ce
ţi se întâmplă?

Caroline făcu ochii
mari şi aproape că dădu
din cap. Dar se stăpâni
la timp, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— Nu nega,
Caroline. Acelaşi lucru
mi se întâmplă şi mie.

— Nu se întâmplă

nimic, răspunse ea, crispată. Atâta doar că iar mă ia cu ameţeli, de cât ne tot învârtim în cerc. Şi e cam cald aici. Nu crezi că am dansat, destul? întrebă ea, pe un ton plin de speranţă.

— Da, s-a făcut cald, confirmă Bradford.

Se aflau din nou în

faţa uşilor. Caroline zâmbi, crezând că avea să scape – dar, când se opriră din dans, Bradford nu-i dădu drumul. În schimb, o luă de braţ şi o conduse spre uşă. Înainte ca fata să poată protesta, ieşiră pe balcon, în noapte.

CAPITOLUL 5

— Dă-mi drumul! îi ceru Caroline, într-o şoaptă furioasă. Nu putem sta singuri aici, pe balcon!

Iritarea ei nu părea să aibă niciun efect asupra lui Bradford.

Îndărătnicul duce îşi văzu de drum, trăgând-o pe Caroline după el, sub privirile curioase ale câtorva perechi care ieşiseră la aer.

Imediat ce-şi dădu seama că erau priviţi, Caroline încercă să pară cât mai calmă. Nu-i era uşor, şi nimic nu voia

mai mult decât să-l doboare pe Ducele de Bradford la pământ şi să-i tragă câteva picioare. Oricât de nepotrivite erau aceste gânduri pentru o lady, măcar o mai consolau – şi nu se îndoia că ar fi reuşit, căci verii ei o învăţaseră cum să se

lupte cu un bărbat.

Dar încrederea în sine îi pieri, când îşi dădu seama că nici măcar nu-şi putea smulge mâna dintr-a lui.

Balconul înconjura casa pe trei laturi, iar Bradford îşi continuă drumul până când

ajunseră într-un capăt, unde nu mai era nimeni.

Pe balustradă ardeau câteva lumânări, puse în pahare înalte ca să nu le stingă vântul, răspândind o aură romantică în noaptea îmbălsămată. La capătul balconului, Bradford se

opri, întorcându-se spre Caroline. Lumânarea cea mai apropiată îi lumina chipul, îndulcindu-i muchiile aspre.

— Acum cred că-mi vei acorda toată atenţia, începu el, fără niciun preambul. N-am chef să te împart cu jumătate

din Londra.

— Ei bine, şi ce-ai de gând să faci?

Tonul ei provocator îl făcu pe Bradford să zâmbească. Fu cât pe ce să-i răspundă că avea s-o ţină cu el atâta cât dorea, indiferent ce oprelişti i-ar fi pus ea în drum. Pesemne

Caroline îi citi intenția
în privire, căci începu să
se retragă încet.

— Ba nici gând! șopti
el, prinzând-o de umeri.

— Mă lași să trec, te
rog?

— Nu înainte de a
avea o scurtă
conversație.

Se purta de parcă ar

fi avut tot timpul la dispoziţie. Caroline nu-şi ascunse exasperarea.

— Ce încăpăţânat eşti! Nu-ţi pasă deloc că eu nu vreau să conversez cu dumneata.

— Ba vrei, o informă Bradford. Între noi doi se întâmplă ceva. Simt, şi ştiu că şi tu o simţi.

Cred că ar trebui să
recunoaştem adevărul –
şi cu cât mai repede, cu
atât mai bine. N-am
timp pentru jocuri,
Caroline. Eu, când
doresc ceva, îmi iau!

Caroline nu minţise.
Într-adevăr, nu voia să
stea singură cu el.
Prezenţa lui o

neliniştea. Când era cu el, nu se mai simţea stăpână pe sine însăşi.

— Şi ai hotărât să mă doreşti?

Aproape îi pierise graiul, iar Bradford fu nevoit să se aplece ca să-i înţeleagă întrebarea.

— Sinceritatea mea te sperie? întrebă el, pe un

ton plin de tandreţe. Mă deranjează, recunoscu apoi, cu un zâmbet amar, şi nu mi-e uşor s-o recunosc.

Privirea lui era atât de arzătoare, încât părea capabilă să facă apa să se evapore, iar Caroline constată că nu ştia cum să reacţioneze.

— Când te uiți așa la mine, mă tulburi, recunoscu ea, oftând. Ar fi mai bine să te previn: când sunt nervoasă, izbucnesc în râs, iar atunci ai să te simți jignit…

— Caroline, o întrerupse Bradford, recunoaște că este ceva

între noi.

— Dar nici măcar nu ne cunoaştem!

— Eu te cunosc mai bine decât crezi. Eşti loială, demnă de încredere şi plină de iubire din belşug pentru oamenii la care ţii.

După felul cum roşise, îşi dădu seama că

era jenată, dar puţin îi
păsa. Se hotărâse s-o
facă să-şi recunoască
sentimentele. Altceva
nu părea să mai conteze.

— De unde ştii toate
astea? îl întrebă
Caroline.

— Din prima zi când
te-am întâlnit. Erai
speriată, dar m-ai

înfruntat. Nu te interesa
decât să aperi un om
necunoscut. Curajul e o
trăsătură pe care o
admir, adăugă el. Fără
să mai zâmbească,
adăugă pe cel mai serios
ton: Când am stat de
vorbă, mi-ai spus că eşti
îngrijorată să nu-ţi faci
rudele de râs, prin vreo

faptă necugetată. Mi-ai mai vorbit şi despre familia ta din Colonii, cu o loialitate evidentă. Şi, în ultimul rând, dar nu cel din urmă, o numeşti pe mătuşa ta „mamă”, iar în ochi ţi se citeşte profunda afecţiune la adresa ei.

— Şi un câine e loial,

afectuos şi demn de încredere.

Gluma ei îl făcu să zâmbească fără tragere de inimă.

— Astă-seară, în timp ce dansam, tremurai în braţele mele. Ai să-mi spui acum că ţi-a fost frig?

O tachina, iar

Caroline zâmbi la rândul ei.

— Poţi fi sinceră cu mine?

— Întotdeauna am admirat sinceritatea, replică ea, pentru că mie îmi lipseşte complet.

Oftă exasperată, apoi continuă:

— Sunt o hoaţă cu

cuvintele şi promisiunile, şi nu mă pot stăpâni. Prin urmare, dacă încuviinţez că există un sentiment deosebit între noi doi, nu vei avea de unde să ştii dacă spun sau nu adevărul, aşa-i?

Zâmbind, Bradford clătină din cap.

— Atunci, va trebui să căutăm o dovadă, propuse el.

În ochi i se vedea limpede amuzamentul; iar Caroline îşi dădu seama că nu crezuse o vorbă din tot ce-i spusese. Îl minţise, iar el o ştia.

— Şi cum vrei să

dovedeşti că simt ceva sau nu simt nimic pentru dumneata?

Se încruntă concentrată, dar în ochi i se aprinse dintr-o dată o luminiţă, iar Bradford ştiu imediat că punea ceva la cale. Observase aceeaşi expresie chiar înainte de a-l atrage pe

Brummell în capcană, şi-i prevăzu următoarea mişcare.

— Poate că există o cale, la urma urmei! Ce-ar fi să sari de pe balcon? Dacă nu-ţi strig să te opreşti, vei şti că nu-mi pasă de dumneata.

— Şi dacă strigi?

chicoti Bradford.

— Ei bine, atunci vei şti că simt într-adevăr ceva pentru dumneata. Desigur ai să-ţi frângi toate oasele, dar vom avea răspunsul, nu-i aşa?

Zâmbi galeş, iar Bradford îşi spuse că imaginea pe care i-o

sugerase îi putea face
chiar plăcere.

— Mai e şi altă
variantă, propuse el.
Una care nu mi-ar rupe
oasele, din moment ce
pari să ai într-adevăr
grija asta.

— Puţin îmi pasă de
oasele dumitale, se
repezi Caroline. Iar

conversaţia asta devine de-a dreptul necuviincioasă. Dacă ne-aude cineva?

— Mereu te preocupă aşa de mult ce gândesc alţii?

— Până n-am ajuns în Anglia, nu m-am gândit niciodată la asta, recunoscu ea. Şi e un

mare efort pentru mine. Corectitudinea poate fi obositoare.

Sinceritatea ei îl făcu pe Bradford să zâmbească.

— Caroline, aş dori să te sărut şi să terminăm odată.

Caroline nu se mişcă. Se simţea hipnotizată ca

un animal mic în faţa unui şarpe. Bradford îşi rezemă palmele pe perete, în spatele ei, şi se aplecă încet înainte.

— Ce romantic eşti… şopti Caroline. Să terminăm odată, ai zis? Prin urmare, e un asemenea calvar?

De ce continua să-l

provoace? se întrebă ea, înnebunită. Nu putea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Insişti că între noi nu se întâmplă nimic, eviţi să mă priveşti în ochi cât poţi de des, şi totuşi tremuri în braţele mele. Trupul tău îţi contrazice vorbele.

Spre surprinderea lui, Caroline dădu din cap.

— Ştiu, şopti ea.

Mărturisirea ei îl mulţumi aproape la fel de mult ca roşeaţa buzelor care-l atrăgeau irezistibil. Nu mai putea să aştepte, dar îşi jură să nu se grăbească. Uşor,

gura lui o atinse pe a ei.

Caroline încercă să întoarcă într-o parte capul, dar Bradford îi prinse buza de jos, ţinând-o captivă. Şi o sărută din nou, mai apăsat. Deşi nu plănuise decât să-i dăruiască un sărut cast, constată că dorea mai mult. Gura i

se deschise peste a ei, iar
când Caroline încercă să
se opună invaziei limbii
lui, Bradford îi forţă
bărbia în jos cu o mână.
Limba lui cuceri ceea ce
dorea trupul,
mângâind, explorând şi
pătrunzând în tainele ei
calde şi catifelate.

Caroline era şocată.

Nu ştia că bărbaţii puteau săruta aşa femeile! Se retrase jenată, chiar în timp ce-şi auzea propriul scâncet de plăcere. Nu ştiuse că era posibil, dar sărutul devenea tot mai fierbinte, mai profund. Se agăţă de umerii masivi ai lui Bradford şi

se ospătă pe săturate, dăruind şi primind plăcerea care curgea între ei ca un vin îmbătător şi dulce.

Bradford avu nevoie de-un minut încheiat ca să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Ei, *acum* spune-mi că nu e nimic între noi!

îi ceru el.

Glasul îi suna aspru şi, observă Caroline iritată, teribil de victorios.

— N-am să neg că a fost plăcut, recunoscu ea, privindu-l cu acei ochi care-l fermecau.

— Te doresc, Caroline.

Atâta despre cuvintele mieroase, îşi spuse Bradford, strâmbându-se în sinea lui, când îi văzu expresia schimbându-se.

— Mă doreşti? întrebă ea şocată. Cum îndrăzneşti să-mi spui una ca asta? Numai fiindcă ţi-am răspuns la

sărut?

Ochii i se umpleau de lacrimi, dar era prea tulburată ca să se stăpânească.

— Puţin îmi pasă că mă doreşti! Nu-i dădu timp să răspundă. Crezi că, datorită titlului şi poziţiei dumitale, poţi căpăta tot ce vrei? Ei

bine, dacă-ţi închipui că mă poţi avea, te înşeli amarnic, *my lord!* Nu fac parte din lumea bună şi nu mă impresionează ofertele materiale.

— Orice femeie e impresionată de ofertele materiale, mormăi Bradford.

— Sugerezi că, dacă

preţul e cel potrivit, poţi avea orice femeie îţi doreşti?

Când Bradford ridică din umeri, Caroline se îndreptă cât era de înaltă, susţinându-i privirea, încruntată.

— Mă insulţi!

— Pentru că sunt sincer cu tine?

— Nu! Pentru că într-adevăr crezi ce spui! Nu m-aş dărui dumitale, cum nu m-aş dărui nici Regelui George al vostru! declară Caroline, furioasă.

— Pentru că am declarat că te doresc, te repezi să tragi concluzia

că am vrut să spun „ca amantă”. Te simți jignită, când eu consider că ar trebui să fii flatată.

Acum se înfuriase şi el, şi o lăsă să-i simtă toată forța mâniei.

— Dar dacă-ți fac curte şi apoi te cer în căsătorie, atunci ce mai zici?

Mâinile îi stăteau rezemate de-o parte şi de alta a capului Carolinei, şi se aplecase cu faţa la doar un deget de a ei.

— Atunci, ai să întorci foaia, nu-i aşa?

Caroline încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui dinainte.

Nu-i venea să creadă că era atât de îndrăzneţ.

— Un compliment? Ha! Îmi spui că e ceva între noi, i-o întoarse ea, dar nu e decât o atracţie fizică şi nimic mai mult. Chiar crezi că m-aş dărui dumitale dintr-un motiv atât de nevolnic? Nu m-aş căsători cu

dumneata! declară ea cu tărie. Îmi spui că-ţi doreşti o femeie loială, iubitoare şi demnă de încredere, dar dumneata nu dovedeşti niciuna din calităţile astea!

— Şi de unde ştii, mă rog? se interesă Bradford.

Caroline era prea revoltată pentru ca privirea lui s-o intimideze.

— Mai întâi, îmi propui să-ţi devin ţiitoare. Şi numai fiindcă suntem atraşi unul de altul.

— Păi din ce alt motiv aş vrea să-mi fii

ţiitoare? replică Bradford, pe cel mai rezonabil ton. Şi nu ţi-am cerut să-mi devii ţiitoare! răcni el dintr-o dată, fără să-i pese cine-i auzea şi cine nu.

— A, dar voiai! Pe urmă, eşti prea egoist ca să-mi fii mie pe plac. Eu mă uit şi dincolo de

aparenţe, *my lord*. Mă voi mărita cu un om plin de consideraţie – şi n-o să fie un englez!

— Ce naiba nu-ţi convine la un englez? mugi Bradford.

Dintr-o dată, furia îi pieri ca prin farmec, şi se pomeni râzând în hohote.

— Ai uitat că, întâmplător, eşti şi tu englezoaică?

Caroline preferă să-i ignore întrebarea.

— Cei mai mulţi englezi din înalta societate sunt neloiali! răspunse ea. S-au întors împotriva regelui lor, în momente de grea

cumpănă! Propriul lui fiu a încercat să-l trădeze, o dată, şi nu mă îndoiesc c-are s-o mai facă! Şi de ce râzi? Nu-ţi dai seama când eşti insultat? îşi încheie ea tirada, simţindu-se ofilită ca o floare proaspăt tăiată, care fusese lăsată prea mult

timp la soare.

— Acum cred că mi-a venit şi mie rândul să vorbesc, declară ferm Bradford. Mai întâi, am să-ţi spun de ce te doresc.

— Nu mă interesează de ce mă doreşti! se împotrivi Caroline.

Aruncă o privire

peste umăr, să vadă dacă-i asculta cineva, apoi îşi privi din nou adversarul.

— Cred, şopti ea, după felul cum m-ai sărutat, că pofteşti la... că-mi doreşti trupul. Simţea că se înroşise în obraji, dar nu se putea stăpâni.

— Recunosc că te doresc şi în pat. Eşti o femeie foarte frumoasă.

— Asta nu are nicio însemnătate! se răsti Caroline.

Din felul cum vorbea, Bradford îşi dădu seama că într-adevăr nu ştia cât era de fermecătoare, iar această

constatare îl învioră. Majoritatea femeilor îşi foloseau înfăţişarea ca pe o armă, pentru a obţine tot ce doreau.

— Ştii că mă faci să râd? o întrebă.

Caroline îl aşteptă să mai continue şi, când el n-o făcu, nu-si ascunse frustrarea.

— Sigur că ştiu că te fac să râzi! declară ea disperată. Până adineaori ai tot râs de mine. Nu-s surdă. Şi-mi imaginez că şi cei mai mulţi dintre invitaţi te-au auzit râzând, adăugă ea, încruntată.

— Nu de tine râdeam, insistă

Bradford, încercând fără succes să afişeze o expresie serioasă. Râdeam împreună cu tine.

— Atunci, eu de ce nu râdeam? Nu încerca s-o faci pe diplomatul cu mine, că-ţi pierzi timpul de pomană. Dacă tot ţii atâta la

sinceritate, am să-ţi arăt eu sinceritate! Nu vreau să fiu atrasă de dumneata. Sunt o persoană căreia-i place să fie stăpână pe sine, şi nu permit să fiu dominată sau speriată de nimeni. Prin urmare, din moment ce dumneata eşti atât de

autoritar şi cât se poate de arogant, n-ai să ajungi nicăieri încercând să mă intimidezi. Mă tem că nu-ţi mai rămâne decât s-o *doreşti* pe alta. O femeie blajină, aş crede, care n-ar avea nicio obiecţie să fie călcată în picioare tot timpul. Vrei

să te-ajut să-ți găsești o parteneră potrivită? Mi-ai prezentat o parte dintre cerințele dumitale.

În ochi i se ivise din nou acea expresie aparte, iar Bradford aştepta cu nerăbdare să-i audă următoarele cuvinte.

— Îți dorești o femeie loială, demnă de încredere, iubitoare și… a, da! Era să uit! Una de care să poți râde tot timpul!

— Ai uitat sinceritatea, interveni Bradford, zâmbind.

— Sigur, trebuie să fie și sinceră. Ei, și-

acum, preferi ca femeia dumitale ideală să fie blondă sau brună? Cu ochi albaştri sau căprui? Scundă sau înaltă de statură? Spune-mi numai, şi mă voi duce înăuntru să arunc o privire.

— Păr negru şi ochi violeţi scăpărători,

declară Bradford. Şi de
statură mijlocie.

— M-ai descris pe
mine, iar eu nu sunt
perfectă, *my lord*. Am
cusururile mele.

— Pe câteva ţi le ştiu,
replică el.

Nu mai putea rezista
nicio secundă, aşa că se
aplecă repede s-o sărute

din nou. Caroline nu avu timp să se împotrivească, întrucât sărutul se sfârşi înainte de a apuca să facă mai mult decât să clipească din ochi.

— Îmi ştii defectele? repetă ea, ca şi cum sărutul nici n-ar fi avut loc.

— Îți displac irlandezii și englezii, râzi în momente nepotrivite, ai un temperament focos și te repezi să tragi concluzii care nu sunt întotdeauna corecte. Să mai continui?

— Nu, nu e nevoie. Dar lista dumitale e

incorectă. Nu-mi displac toţi irlandezii, şi nici toţi englezii, ci numai aceia nepoliticoşi. Am într-adevăr un temperament inflamabil şi râd uneori când nu trebuie, dar mă străduiesc să mă îndrept. Şi rareori trag concluzii greşite. Dar

dumneata pari prea arogant ca să-ți recunoşti vreun cusur, aşa că te prezinți mult mai jalnic decât mine.

— Sinceritatea ta mă copleşeşte, replică Bradford cu un zâmbet. Iar umilința ta mai are puțin şi mă îngenunchează.

— Nu cred că pe dumneata te poate îngenunchea cineva, remarcă ea, zâmbind totuşi.

— Totuşi, îţi place imaginea, nu?

— Într-adevăr. Iar acum, ar fi timpul să ne întoarcem înăuntru până nu ni se observă

lipsa.

Bradford o lăsă să creadă că era posibil să nu fi fost văzuţi ieşind împreună, deşi ştia că de-acum toată lumea şuşotea şi răspândea poveşti. Şi mai ştia şi că tot ceea ce făcea el dădea naştere la bârfe. Dar reputaţia Carolinei n-

avea să fie întinată pentru că-i acorda atenţie. Şi-n plus, dacă o educa în acest sens, avea să insiste să se întoarcă lângă tatăl ei. Nu mai voia să stea decât încă un minut cu ea, îşi spuse el, doar un minut în care să fie singuri.

— Nu trebuia să ne

sărutăm şi nu trebuia nici să ne vorbim atât de familiar, declară Caroline. Nu ne cunoaştem destul de bine ca să ne confesăm asemenea lucruri.

Tocmai se pregătea să-i spună că spera să uite toată conversaţia, dar următoarele cuvinte

ale lui Bradford o descumpănire din nou.

— Ştiu totul despre tine, se lăudă el. În ultimii paisprezece ani, ai locuit cu mătuşa şi unchiul tău la o fermă de lângă Boston. Unchiul tău a adoptat oraşul Boston ca pe noul lui cămin, şi a întors

spatele Angliei. Verişoara ta, Charity, ţi-e mai apropiată decât o soră. Deşi e mai mare cu şase luni, de cele mai multe ori ascultă de tine. Tatăl tău, Contele de Braxton, este acum considerat un om excentric, şi a trăit izolat ani de zile. Ştii să tragi

cu pistoalele, deşi într-o vreme ţi se făcea rău când trebuia să pui mâna pe vreunul. Îl considerai un defect şi până la urmă ai reuşit să-l învingi. Atâta ţi-e de-ajuns? Eşti convinsă că ştiu totul despre tine, sau să mai continui?

Caroline era uimită

de comentariile lui Bradford.

— De unde-ai aflat toate astea?

— Nu contează.

— Dar de ce…

— Pentru că mă interesezi, o întrerupse el, încet. Caroline, eu întotdeauna obţin ceea ce vreau. Când mă vei

cunoaşte mai bine, ai să accepţi asta.

— Nu vreau să mai aud! protestă Caroline, într-o şoaptă fierbinte. Vorbeşti ca un copil răsfăţat!

Remarca ei nu-l ofensă pe Bradford. Ridicând din umerii lui masivi, răspunse:

— Va trebui să te obişnuieşti cu mine, cred. Dar, cu timpul, ai să accepţi. N-am să mă las învins, Caroline, doar cel mult întârziat.

— Am auzit că, în Anglia, multe doamne măritate îşi iau amanţi, spuse ea. De-asta ai sugerat să-ţi devin

metresă?

— N-am sugerat niciodată să-mi devii metresă. Iar te repezi să tragi concluzii greşite, Caroline. Dar, da, există şi femei care după ce se mărită se culcă şi cu alţi bărbaţi.

— Atunci, sunt vrednice de milă,

comentă Caroline, cu furie. Nu numai că-şi trădează soţii, dar îşi mai şi bat joc de jurămintele pe care le-au depus.

Bradford fu mulţumit de afirmaţia ei, dar n-o arătă, aşteptând-o să continue.

— Spui că mă cunoşti

bine, şi totuşi mă insulţi, crezând că sunt ca una din englezoaicele voastre. Dumneata eşti cel care trage concluzii greşite.

Lui Bradford îi era greu să-i urmărească raţionamentul. Pe chip i se citea nedumerirea, iar Caroline oftă,

exasperată.

— Îți aştept scuzele.

Drept răspuns, Bradford se aplecă şi-i depuse un sărut pe creştetul capului.

— Te previn, Caroline. N-am să mă las înduplecat. *Vei fi a mea.*

Caroline dădu să

obiecteze iar, însă îşi dădu seama că n-avea niciun rost. Era hotărât şi ştia că nu-l mai putea face să se răzgândească.

— Vorbeşti de parcă ar fi o provocare.

— E un fapt, replică el, pe un ton care nu lăsa loc pentru nicio îndoială.

— Iar dacă e o provocare, continuă Caroline în şoaptă, atunci eşti adversarul meu. Te previn, *my lord*, că nu intru în jocuri pe care nu le pot câştiga.

— Cred, Caroline, replică Bradford la rândul lui într-o şoaptă care-o atinse până-n

adâncul inimii, că vom câştiga amândoi.

Şi-şi pecetlui făgăduiala cu un sărut prelung şi satisfăcător.

— Lynnie, ce Dumnezeu faci? se auzi vocea lui Charity. A, dumneavoastră sunteţi, *my lord!* Ştiam c-aveaţi să-i faceţi curte

verişoarei mele, dar zău că n-ar trebui să staţi singuri aici. Nu cred că e deloc cuviincios.

Îi zâmbi lui Bradford, în timp ce acesta se retrăgea de lângă Caroline.

— Nu ţi-am spus, Caroline, că i-ai căzut cu tronc?

Bradford zâmbi, iar Caroline gemu. Tocmai fusese surprinsă în cea mai dificilă situaţie, şi n-avea nicio şansă de a o convinge pe Charity că nu participa de bunăvoie. Dumnezeule mare, îl ţinuse pe Bradford cu braţele pe după umeri!

— Nu mai tot zâmbi şi explică-i verişoarei mele, îi ceru ea, înghiontindu-l în braţ.

— Desigur, răspunse Bradford. Dar, mai întâi, permiteţi-mi să mă prezint, ceru el, cu falsă seriozitate.

Caroline, văzând în ochii lui cât de copios se

amuza, se hotărî să intervină.

— Charity, dumnealui e Bradford. Este duce, adăugă ea, ca şi cum n-ar fi avut prea mare importanţă. Şi tocmai ne-am sărutat în semn de rămas-bun *pentru totdeauna,* nu-i aşa, *my lord?*

— Rămas-bun până mâine, replică Bradford.

Şi, neluând în seama ghionturile tot mai hotărâte ale Carolinei, o prinse pe Charity de mână.

— E o mare plăcere să te cunosc, Charity.

Bradford şi Charity schimbară câteva

amabilităţi, după care fata îl întrebă:

— Întâmplător, cunoşti un om pe nume Paul Bleachley?

Aruncă o privire spre Caroline, iar verişoara ei dădu din cap, cu un zâmbet încurajator. Ştia cât de importantă era problema pentru

Charity şi se simţea vinovată că n-o putuse ajuta mai mult.

— Da, îl cunosc.

Răspunsul calm al lui Bradford avu un mare efect. Caroline îl apucă de braţ, încercând să-l întoarcă spre ea, dar parcă ar fi vrut să mişte un ulm uriaş. Bradford

nu se clintea din loc.

Charity încercă şi ea să-i atragă atenţia, trăgându-l insistent de celălalt braţ.

— L-ai văzut recent? întrebă ea, cu o voce gâtuită. E însurat? A plecat de la Boston dintr-o dată, fără nici cea mai mică explicaţie.

— Nu, răspunse Bradford, nu e căsătorit. S-a întors din Colonii acum câteva luni şi locuieşte într-o casă de la marginea Londrei.

Erau mult mai multe de spus, dar Bradford ezita. Îşi dădea seama că între cei doi se formase un ataşament, în timpul

petrecut de Paul la Boston. Ochii lui Charity se umpluseră de lacrimi, iar Caroline încercă să-şi smulgă mâna dintr-a lui, ca s-o consoleze. Bradford scoase o batistă de în şi i-o oferi lui Charity, după care îi propuse să se întoarcă la unchiul ei,

urmând să vina şi ei, în curând.

La vederea batistei, Carolinei zâmbi. Nu avea nici urmă de dantelă spre deosebire de a lui Brummell.

— E îndrăgostită de Paul?

Caroline dădu din cap.

— I-a făcut nişte promisiuni pe care nu le-a ţinut şi i-a frânt inima.

— Paul e şi el distrus, spuse Bradford. Cred că a iubit-o, altfel nu i-ar fi promis nimic. E un om onorabil.

— Te înşeli, îl contrazise Caroline.

Charity mi-a spus că a
cerut-o în căsătorie, iar
ea a acceptat. După care
a dispărut.

Bradford continuă s-
o ţină de mână, în timp
ce porneau spre uşă.

— Am să-ţi spun tot
ce ştiu, dar trebuie să te
gândeşti bine înainte de
a te hotărî dacă-i vei

spune şi lui Charity. Ceea ce-am să-ţi spun n-ar face-o decât să sufere şi mai mult, şi cred că ar fi mai bine să nu afle adevărul.

Caroline se întoarse cu faţa spre el, tăindu-i calea.

— Atunci, spune-mi, şi am să hotărăsc eu.

— La Boston, Paul a
fost rănit. Corabia lui a
fost distrusă într-o
explozie. Era să moară,
şi a rămas schilodit pe
toată viaţa. Trăieşte ca
un pustnic într-o căsuţă,
cam la o oră călare de-
aici, şi nu-şi lasă nici
măcar rudele să-l
viziteze.

— L-ai văzut? întrebă Caroline, impresionată.

— Da, la scurt timp după ce s-a întors la Londra. Nu-şi mai poate folosi un braţ, şi a fost desfigurat.

Caroline închise ochii, clătinând din cap.

— Am avut o părere îngrozitoare despre el

când a dispărut aşa, dar Charity n-a acceptat niciodată ideea că ar fi părăsit-o de bunăvoie.

Trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Descrie-mi felul cum arată. N-am gusturi macabre, dar trebuie să ştiu, ca să-i spun lui Charity.

Bradford clătină din cap.

— N-ai ascultat ce ţi-am spus? Paul nu mă mai lasă nici măcar pe mine să-l văd, şi-l cunosc din copilărie. O parte a feţei i-a fost arsă, iar ochiul stâng îi iese din orbită. Nu mai e chipeş.

— Niciun moment nu l-a iubit pentru că era chipeş, susținu Caroline cu convingere. Noi, Richmonzii, nu suntem atât de superficiali, Bradford. Asta încercam să-ţi spun mai devreme. Charity e o fată mult mai profundă decât crezi.

Îl luă de mână, inconştientă de gestul afectuos pe care-l făcea şi de reacţia lui.

— Rudele au poreclit-o pe Charity „Fluturaşul”. Pare să zboare din floare-n floare ca un fluture, şi e la fel de drăguţă, continuă Caroline. Dar

mai e şi puternică. Îl iubeşte pe Paul Bleachley şi nu cred că rănile lui îi vor schimba sentimentele.

— Atunci, plănuieşti să-i spui?

Bradford părea îngrijorat.

— Paul e prietenul meu, şi nu-l voi lăsa să

sufere şi mai mult. A trecut prin destule.

Caroline dădu din cap. Îi înțelegea îngrijorarea şi recunoştea că, în locul lui, ar fi fost la fel de protectoare.

— Va trebui să ai încredere-n mine în privința asta, îi spuse ea.

Parcă i-ar fi cerut să-i încredinţeze averea lui, sau braţul drept! Încredere! Chipul lui Bradford deveni dur şi cinic.

— Presupun că nu-ţi place ceea ce ţi-am spus, remarcă fata. Nu vrei să-mi acorzi încredere?

Bradford nu-i

răspunse, făcând-o să se încrunte nedumerită. Caroline se hotărî să abandoneze subiectul.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus despre Bleachley, spuse ea şi, înainte ca Bradford s-o poată opri, se grăbi spre uşă; din prag, se mai întoarse o

dată spre el.

— Şi-ţi mai mulţumesc şi pentru că ţi-ai prezentat scuzele. Ştiu că ţi-a fost dificil.

Ajungând-o din urmă, Bradford o prinse de braţ.

— Nu mi-am prezentat scuzele.

Cu un zâmbet,

Caroline ridică privirea spre el.

— Dar ai fi făcut-o, dacă-ţi acordam mai mult timp.

Şi se întoarse spre cei din sală, fără să-i mai dea atenţie.

— Aici erai, fiica mea! se auzi din apropiere glasul

contelui. Zău că nu se face, draga mea, să dispari aşa!

— Iartă-mă, tată, răspunse ea, cu o expresie vinovată, sărutându-l scurt pe obraz. Am fost… reţinută, adăugă, cu o privire înapoi spre Bradford.

— Da, desigur. E de înţeles, în prima ta seară în lume. Te distrezi bine? se interesă tatăl ei, cu un zâmbet plin de speranţă.

Caroline, care ştia ce răspuns aştepta de la ea, se grăbi să-l asigure:

— Totul e absolut minunat, şi am

cunoscut atâtea persoane interesante…

— Ştiam eu. Şi dumneata, Bradford? continuă tatăl ei, zâmbind. Îţi place balul?

Înainte ca Bradford să poată răspunde, Braxton continuă:

— Ai stârnit mare

agitaţie în seara asta. De
obicei, nu prea vii la
aceste petreceri, aşa-i?

— Mi-am cam
neglijat îndatoririle,
răspunse Bradford. Dar
plănuiesc să-mi schimb
sistemul. Seara asta a
fost foarte stimulatoare,
continuă el, aruncând o
privire spre Caroline.

Mă simt nespus de bine.

— A uite că vin marchizul şi Charity!

Contele aşteptă ca nepoata şi cumnatul lui să li se alăture, apoi îl întrebă pe Bradford:

— Îl mai ţii minte pe Marchizul de Aimsmond?

Caroline observă că

tonul tatălui ei redevenise formal, şi înţelese că Bradford era cel mai însemnat dintre nobilii prezenţi. Acest lucru o amuza, de vreme ce era mult mai tânăr decât tatăl şi unchiul ei.

Bradford dădu din cap.

— Mă bucur că te revăd, Aimsmond.

— Şi eu pe dumneata, Bradford, zâmbi marchizul.

Apoi se întoarse spre tatăl Carolinei şi-i spuse:

— Gazda ne cere să stăm puţin de vorbă.

— Desigur, răspunse contele. Mă întorc

imediat, Caroline.

— Cu permisiunea dumitale, interveni Bradford, aş dori să i-o prezint pe Caroline, Contelui de Milfordhurst, după care am s-o aduc înapoi.

Tatăl Carolinei dădu din cap, zâmbind aprobator. Apoi o luă pe

Charity de braţ şi porniră în urma marchizului.

Bradford o conduse pe Caroline în direcţia opusă, spre capătul îndepărtat al sălii de bal. Milford îi văzu apropiindu-se şi imediat se scuză faţă de grupul cu care conversa,

pornind să le iasă celor
doi în întâmpinare.

— Caroline, permite-
mi să ți-l prezint pe
prietenul meu, William
Summers, Conte de
Milfordhurst, anunță
Bradford. Milford,
dumneaei este Lady
Caroline Mary
Richmond, fiica

Contelui de Braxton.

— Încântată de cunoştinţă, declară Caroline.

Făcu o mică reverenţă, în timp ce-l studia pe chipeşul tânăr care-i strângea mâna. După lucirea ştrengărească din ochii lui verzi, părea o mare

puşlama.

— Plăcerea e de partea mea, anunţă Milford, cu o plecăciune formală. Va să zică, aceasta e domnişoara din Colonii, îi spuse el lui Bradford. Aveţi o rochie nouă? o întrebă.

Caroline fu surprinsă, dar dădu din

cap.

— Da e o creaţie a lui Madam Newcott.

Milford îi aruncă lui Bradford o privire complice, chicotind. Caroline nu ştia ce semnifică acel schimb de priviri, dar nu avu timp să stăruie asupra lui.

Charity se alătură grupului, cu poalele umflate ale rochiei legănându-i-se, când se opri brusc. Îi zâmbi lui Bradford, apoi prietenului său. Imediat, Bradford i-o prezentă lui Milford. În timp ce Charity îşi spunea părerile despre

bal, sosi şi Braxton, iar Bradford, ignorând zâmbetul tot mai larg al prietenului său, îi ceru numaidecât o întrevedere privată.

Imediat ce Bradford şi contele se îndepărtară spre un alcov, Milford aduse răcoritoare pentru Charity şi Caroline

Charity continua să domine conversaţia, în timp ce Caroline o asculta zâmbind cu răbdare.

După atenţia cu care o urmărea Milford, conchise că era un om drăguţ şi uşor de simpatizat. Părea să aibă o fire blândă.

— De când îl cunoaşteţi pe Bradford? se interesă ea, când Charity făcu o pauză.

— Din copilărie, răspunse Milford. Ne avem ca fraţii.

— Iar noi, ca două surori, interveni Charity. Vai de mine, îmi face cumva semn

gazda? Cred că i-am promis acest dans. E foarte sprinten, pentru un om la etatea lui! Sunteţi atât de amabil să mă scuzaţi?

Cu un oftat, îşi ridică poalele rochiei, şoptindu-i Carolinei:

— Roagă-te să mă ţină picioarele.

Şi plecă, într-un freamăt de mătase roz.

— Vă sunt îndatorat, o anunţă Milford pe Caroline, când rămaseră singuri.

Fata îl privi întrebătoare, aşteptându-l să continue.

— Brad uitase cum să

zâmbească.

Dumneavoastră l-aţi ajutat să-şi aducă aminte.

Caroline zâmbi.

— Nu are cea mai comodă dispoziţie, aşa-i?

Chicotind, Milford dădu din cap.

— O observaţie

perspicace, comentă el. Ştiam eu c-aveaţi să-mi plăceți.

Fata făcu ochii mari. Seara aceea era plină de surprize. Mai întâi, Bradford îi povestise toată viaţa ei, iar acum prietenul lui dădea de înţeles că şi el o cunoştea din auzite.

Oare mai era străină măcar pentru cineva?

— Am auzit mai multe comentarii privitoare la Bradford, spuse ea. De ce e o asemenea raritate să zâmbească?

Milford ridică din umeri.

— N-a prea avut

motive s-o facă.

Dar răspunsul lui era prea evaziv ca să-i astâmpere Carolinei curiozitatea.

— Cred că sunteţi un om de calitate, spuse ea.

— El e un om de calitate, iar eu nu sunt? se auzi din spatele ei glasul lui Bradford,

făcând-o să se întoarcă spre el, plăcut surprinsă.

— Exact, răspunse Caroline. Ai putea primi câteva lecţii de la prietenul dumitale.

Bradford se încruntă, iar Milford, privindu-i, îşi dădu seama că personalitatea lui n-o

intimida deloc pe Caroline.

Chiar atunci fu anunţată servirea cinei, aşa că cei doi îi oferiră braţul, dar Caroline îi refuză, răspunzând că trebuia să stea la aceeaşi masă cu unchiul şi tatăl ei. Aruncă o privire în jur şi-şi zări tatăl,

înconjurat de un grup numeros de tineri. Urmărindu-i privirea, Bradford se încruntă şi mai tare.

— Cred că-ţi vor cuceri atenţia folosindu-se de tatăl tău, anunţă el, dezgustat.

— Ai de gând să rămâi lângă Caroline

toată seara? îl întrebă
Milford, zâmbind.

— Nu. Dar voi avea
o scurtă discuţie cu unii
dintre cei mai insistenţi.

Milford chicoti, se
înclină în faţa Carolinei
şi-şi luă rămas-bun.
Bradford o prinse pe
Caroline de braţ, cu un
gest posesiv şi o

conduse uşor spre sufragerie.

— Acela care stă de vorbă cu Charity nu e Contele de Stanton? întrebă ea, amintindu-şi-l de la începutul balului, când îi fusese prezentat.

— Nu, răspunse Bradford, e Conte de

Stanton.

Caroline ridică privirea spre Bradford, sa vadă dacă glumea, dar expresia lui era reținută, așa că nu-i putu ghici intențiile.

— Păi n-am spus și eu același lucru?

Dându-și seama că fata nu-i înțelesese

răspunsul, Bradford zâmbi.

— Există o deosebire, când foloseşti articolul hotărât şi când nu, îi explică el. Dacă eu îţi spun că e *Contele* de Stanton, înseamnă că are cel mai înalt titlu din familie. Dacă, însă, spun că e Conte de

Stanton, atunci ştii că în familia lui mai e un nobil, cu un rang mai înalt.

— Mulţumesc că m-ai învăţat, răspunse Caroline. Dumneata eşti numit Ducele de Bradford, deci trebuie să înţeleg că ai cel mai înalt titlu din familie?

— Da, recunoscu
Bradford. Dar mai sunt
şi Conte de Whelburne,
Contele de Canton,
Marchiz de
Summertonham şi
Viconte Benton.

Zâmbi când văzu
reacţia uimită a
Carolinei faţă de toate
titlurile lui.

— Eşti şi cavaler? întrebă ea, clătinând din cap.

— Nu. Onoarea de a deveni cavaler este acordată numai de rege, şi nu se moşteneşte.

— Înţeleg. Îmi dau seama că probabil îmi consideri instruirea plină de lipsuri. Dar eu

am locuit la Boston, unde titlurile nobiliare nu înseamnă nimic. Şi-n plus, unchiul meu Henry nu se aştepta să mă reîntorc vreodată în Anglia, şi nici el nu punea prea mult preţ pe titluri. Considera că valoarea unui om se bazează numai pe

faptele sale proprii, nu şi pe ce-au făcut înaintaşii lui. Cred că din acest motiv nu m-a învăţat cum se cuvine, oftă ea. Unchiul şi cu mine considerăm că nu e nici necesar, nici important.

Chiar atunci li se alătură Contele de

Braxton, iar Bradford fu
nevoit să plece.

— Vom continua
discuţia mâine, declară
el, înainte de a-şi lua
rămas-bun. Când te voi
vizita. Tatăl tău mi-a
acordat permisiunea.

În timpul cinei,
Caroline îi fu prezentată
lui Lady Tillman, c

veche prietenă a tatălui ei, iar Marchizul de Aimsmond îi şopti că într-o vreme, femeia dorise să se mărite cu el.

Lady Tillman semăna foarte mult cu celelalte doamne de la bal, fiind doar mai vârstnică şi mai grăsuţă. Probabil obişnuia să-şi exerseze

expresiile în faţa oglinzii, îşi spuse Caroline, văzând cu câtă grijă se arăta încântată, interesată sau înţelegătoare. Caroline o găsea plicticoasă şi artificială, iar farmecul ei prefăcut o dezamăgea, pentru că tatăl ei părea cu

adevărat încântat de ea.

Fiica lui Lady Tillman arăta ca o versiune mai tânără a mamei sale, şi ca înfăţişare, şi ca gamă de expresii, şi părea să aibă un caracter slab.

Rachel Tillman era logodită, le informă Lady Tillman pe

Caroline şi Charity
Apoi îl trimise pe conte
să-l găsească pe viitorul
soţ al lui Rachel şi, de
îndată ce Braxton reveni
şi-l prezentă pe Nigel
Crestwall, lui Caroline i
se făcu milă de Rachel
Tillman.

Nigel Crestwall avea
ochii unui vulpoi

viclean. Nu se uita la Caroline, ci se hlizea, făcând-o să se simtă foarte incomod în prezenţa lui. Fu recunoscătoare când Rachel îl convinse, cu smiorcăieli, s-o invite la dans.

Marchizul începea să arate obosit, iar Caroline

propuse să se întoarcă în sufragerie ca să ia desertul. După ce se aşezară, Vicontele Claymere ceru, pe un ton de-a dreptul dramatic, permisiunea de a le ţine companie, după care Terrence St. James solicită o prezentare şi se aşeză şi

el lângă ei.

Caroline se plictisi curând de felul cum vicontele şi îndrăzneţul St. James se luau la întrecere să-i câştige atenţia. Întâmplător, ridică ochii şi-l văzu pe Bradford privind-o din partea opusă a camerei. Lângă el stătea o femeie

pe care Caroline n-o putea descrie decât ca uluitoare, privindu-l cu adoraţie.

Bradford ţinea în mână un pahar de vin, şi-l ridică în semn de salut şi, probabil, pentru a toasta. Caroline dădu din cap, pregătindu-se să ridice şi ea paharul,

când vicontele se aplecă înainte şi i-l răsturnă din mână. Faţa de masă se îmbibă de şampanie, dar Caroline nu-i dădu atenţie, încercând să-l calmeze pe viconte. Acesta făcea o întreagă scenă, prezentându-şi scuzele, şi fu nevoită să strângă din dinţi,

ascultându-l până la capăt.

Când ridică din nou privirea, văzu că accidentul îl distrase grozav pe Ducele de Bradford, care zâmbea cu gura până la urechi. Caroline zâmbi şi ea, apoi clătină din cap, revenind cu atenţia la

conversaţie. St. James c
lua mereu de mână, iar
ea i-o tot dădea la o
parte.

Balul se apropia de
sfârşit. Caroline îşi
îmbrăţişă unchiul şi-i
promise pentru a zecea
oară că avea să-l viziteze
peste două zile, la ceai.
Apoi cele două fete îşi

luară rămas bun de la Ducele de Ashford, exprimându-și plăcerea față de seara petrecută la el.

— Despre ce ți-a vorbit Bradford? vru să știe Caroline, când tatăl ei termină de ascultat comentariile lui Charity despre bal.

— Te va vizita mâine, anunţă el, satisfăcut. I-am spus că era al cincilea care mi-a cerut permisiunea, şi nu i-a plăcut deloc vestea asta.

— Bradford îi face curte Carolinei, precizează Charity.

— Cred că

majoritatea populației masculine a Londrei se ține după ea, comentă contele. Dar verișoara ta nu e singura care primește invitații. Și pentru tine am primit o sumedenie de cereri Charity.

— Serios? întrebă Charity, care nu părea

prea încântată de vestea unchiului ei.

— Da, şi mâine trebuie să discutăm despre toate. Cred că vei primi flori şi mesaje, deşi au trecut ani de zile de când n-am mai făcut curte nimănui şi s-ar putea ca ritualurile să se fi mai schimbat puţin

de-atunci, îndrăznesc să spun. Înțelegi, e greu să ții pasul cu vremurile.

Expresia lui Charity deveni şi mai alarmată când unchiul ei începu să-i descrie pe bărbații care-i solicitau atenția. Observând, Caroline clătină din cap, semn că să păstreze tăcerea, iar

Charity pricepu imediat mesajul.

Apoi, Caroline încercă să urmărească vorbele tatălui ei, dar în minte îi apărea mereu chipul lui Bradford. Dintr-o dată, şi-l imagină pe Clarence, peţitorul ei din Boston. Apoi îi văzu în ochiul

minții pe amândoi, unul lângă altul, şi se pomeni gemând. Nici nu se puteau compara, iar Caroline puse toate acele gânduri ridicole pe seama oboselii.

CAPITOLUL 6

Caroline hotărâse să discute cu Charity despre Paul Bleachley dimineaţa, după ce verişoara ei se odihnea bine.

Intră în camera ei ca să-i ureze noapte bună

şi o găsi aşezată în pat, plângând cu faţa într-o pernă dolofană pe care o strângea la piept.

— Ai avut dreptate tot timpul, îi spuse Charity, printre suspine. N-a fost deloc onorabil. Am cele mai duşmănoase gânduri, Caroline. Aşa aş mai

vrea să vii cu mine, să-l găsim şi să-l împuşti!

Caroline zâmbi, aşezându-se pe marginea patului.

— Ăsta e într-adevăr un gând duşmănos, fu ea de acord. Dar eu am fost cea care s-a înşelat în privinţa lui Bleachley, nu tu,

Charity. De-acum încolo, am să te ascult ori de câte ori e vorba de bărbaţi. Instinctele tale n-au dat greş.

— Mă tachinezi?

Ştergându-se la ochi cu faţa de pernă, verişoara ei se îndreptă puţin de spate.

— Ai aflat ceva, nu-i

aşa? Spune-mi!

— Bleachley a fost rănit în explozia de la Boston. Mai ţii minte noaptea aceea, Charity? Când a luat foc portul, şi vedeam vâlvătăile de la fereastra dormitorului?

— Da, sigur că-mi amintesc. O, Doamne,

spune-mi repede ce i s-a
întâmplat!

Chinul lui Charity c
făcu pe Caroline să-i
povestească în grabă
toată întâmplarea.

— Şi acum, ce să fac?
întrebă verişoara ei, la
sfârşit. Bradford ţi-a
spus că nu-şi primeşte
nici măcar prietenii.

Bietul meu Paul! Prin ce suferinţă trebuie că trece! Şi începu să plângă din nou, făcând-o pe Caroline să se simtă complet neputincioasă.

Timp de câteva minute, Charity plânse întruna, udându-şi leoarcă perna. Caroline

o ascultă până nu mai putu suporta. Încercă înnebunită să se gândească la un plan – până când, în sfârşit, îi veni o idee.

— Dacă ai terminat cu lacrimile, cred că există o cale, spuse ea, zâmbind. Înseamnă că va trebui să-i cer o

favoare lui Bradford, dar n-am încotro.

— Ce anume? întrebă Charity, strângând-o din răsputeri de ambele mâini.

— Ideea e să-l prindem pe Paul singur şi să-l convingem că-l iubeşti, nu?

Charity dădu din cap

cu atâta agitaţie, încât
părul i se desfăcu din
creştet.

— Bradford ne va
ajuta să intrăm la el;
continuă Caroline, tot
mai însufleţită. O să am
eu grijă de asta. Restul
va depinde numai de
tine, Charity. Planul
meu îţi va cere să joci

un rol dificil. N-ai voie să fii drăguță! Altfel, vei distruge totul.

— Nu înțeleg… recunoscu verişoara ei, încruntându-se.

— Mai ții minte dimineața când l-am adus pe Benjamin în casă?

— Da. M-am speriat

aşa de tare, când am intrat în bucătărie şi l-am văzut aşezat acolo, cu cuţitul în mână!

— Dar n-ai arătat că ţi-era teamă. Şi nici fraţii tăi n-au făcut-o. Mai ştii cum s-a prezentat Caimen şi cum a insistat să-i strângă mâna lui Benjamin?

— Da, dar ce legătură au toate astea cu Paul?

— Lasă-mă să termin, insistă Caroline. Benjamin era atât de suspicios cu noi, însă toată lumea se purta de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru să-l găsească acolo. Apoi a venit şi mama, i-a aruncat o

singură privire şi imediat a spus că-i va îngriji tăieturile. Bietul Ben n-a mai avut nicio şansă. Până să scoată o vorbă, l-a bandajat, l-a ospătat şi l-a culcat în pat. Dacă ţin bine minte, nici măcar n-a dat drumul cuţitului. Cred că-n prima zi a dormit

cu el în mână.

Zâmbi, gândindu-se câtă compasiune arătase mătuşa ei, apoi continuă:

— Şi-acum, dacă-l laşi pe Paul să observe… vreau să zic, dacă arăţi măcar un dram de compasiune sau milă, ei bine, ai să

strici totul.

Îi explică mai departe şi, când termină, era convinsă că aveau să reuşească. Mai stătură de vorbă o oră, până când Caroline anunţă că trebuia să se mai şi odihnească.

— Dar n-am discutat despre bal, Caroline. Ştii

că a fost acolo şi unchiul tău, Franklin, şi nici măcar n-a venit să te cunoască? Da, l-am văzut! insistă grăbită Charity. Celălalt unchi al tău, marchizul – ce bătrân scump! — mi l-a arătat pe Franklin, apoi i-a făcut cu mâna ca să-l cheme, dar Franklin ne-

a întors spatele şi s-a îndepărtat.

— Poate că nu te-a văzut, presupuse Caroline.

— Mă rog, e drept că n-aveam ochelarii, dar am văzut cum se încruntase. Nu era chiar atât de departe. Mi s-a părut foarte ciudat, dar

tu ai spus de-atâtea ori că englezii sunt nişte oameni suciţi, încât voi considera că aşa i se explică grosolănia.

— Rămâne de văzut, răspunse Caroline, ridicându-se. Somn uşor, Charity.

Era trecut de ora trei dimineaţa, când

Caroline se culcă în sfârşit. Avea mintea plină de întrebări, toate numai despre Bradford. De ce era un asemenea miracol că zâmbea din nou? Trebuia neapărat să-l întrebe.

Şi adormi, cu zâmbetul pe buze.

* * *

Caroline se trezi la crăpatul zorilor, ca de obicei, dezgustată de sine însăşi. Dormise doar patru ore, iar cearcănele de sub ochi o arătau clar.

Luă pe ea o rochie de oraş bej, apoi îşi legă părul la spate şi se duse

jos, să caute un ceai fierbinte. Sufrageria era goală, aşa că porni pe culoar şi în cele din urmă găsi bucătăria. O femeie, probabil bucătăreasa, stătea pe un scaun, lângă vatra.

Caroline îşi anunţă prezenţa, apoi se uită prin jur. Fu îngrozită la

vederea prafului şi a celorlalte mizerii care acopereau pereţii şi pardoseala.

— Mă cheamă Marie, îi spuse bucătăreasa, şi asta-i prima mea săptămână aici. Văd că nu vă place, da' încă n-am avut timp să fac curat, declară ea, pe un

ton agresiv.

Caroline îi aruncă o privire tăioasă, iar atitudinea femeii se schimbă încet.

— Mai bine să vă spun ce mi s-a-ntâmplat. Iar am ars carnea. Acum în vocea ei nu se mai simţea nici urmă de ostilitate; se

vedea clar că era necăjită.

— Aici e ca-ntr-o cocină, replică fata.

— Nici pâinea nu se poate mânca, urmă bucătăreasa. O să mă dea afară, şi-atunci ce-am să mă fac?

Şi începu să plângă, ştergându-se la ochi cu

marginea şorţului murdar. Caroline nu prea ştia cum să reacţioneze. Femeia arăta destul de jalnic.

— Nu ţi s-a explicat ce îndatoriri ai, înainte să primeşti slujba? întrebă Caroline.

Drept răspuns, bucătăreasa se puse pe

plâns şi mai abitir.

— Calmează-te! o admonestă sever Caroline.

— Am minţit, şi Toby m-a ajutat cu scrisoarea de recomandare, recunoscu femeia, sughiţând. N-a fost cinstit, ştiu, da' aveam nevoie disperată

de muncă şi altceva n-
am ştiut ce să fac. Leafa
lui Toby nu-i de-ajuns
ca s-o scoatem la capăt,
înţelegeţi, şi mai am şi
eu nevoie de-un
gologan în plus, ca să-i
dau de mâncare la
micuţu' Kirby.

— Cine-s Toby şi
Kirby? se interesă

Caroline, mai îmblânzită.

— Bărbatu' şi băiatu' meu. Gătesc pentru ei şi nici nu se plâng, şi-am crezut că şi la conte o să-i placă. Şi-acuma o să mă dea afară şi nu ştiu ce-o să mi se-ntâmple!

Caroline stătu un moment privind-o.

Părea voinică, deşi era cam slabă, şi arăta ca o femeie cinstită, măcar pentru că-şi recunoscuse înşelăciunea.

— O să-i ziceţi la tatăl dumneavoastră? întrebă Marie, frământându-şi şortul.

— Poate ajungem la o înţelegere, răspunse

Caroline. Cât de mult ai
dori să-ţi păstrezi slujba
asta?

— Aş face orice,
orice! se repezi femeia.

După expresia
însufleţită din ochii ei,
Caroline îşi dădu seama
că nu era cu mult mai
vârstnică decât ea. Nici
pielea nu-i era ridată.

Doar ochii-i păreau bătrâneşti, foarte îmbătrâniţi şi obosiţi.

— L-ai cunoscut pe prietenul meu, Benjamin, nu-i aşa? o întrebă ea.

Marie dădu din cap.

— Am auzit că se îngrijeşte de siguranţa dumneavoastră.

— Da, aşa e, confirmă Caroline. Dar se pricepe şi la bucătărie. Îi voi cere să facă el de mâncare, iar tu ai să te uiţi şi-ai să înveţi.

Bucătăreasa dădu iar din cap, făgăduind să facă tot ce-i cerea Benjamin. O oră mai

târziu, Contele de Braxton intră în sufragerie. Caroline stătu cu el în timp ce-şi lua cel mai delicios mic dejun din viaţa lui. Apoi parcurseră împreună mesajele sosite în acea dimineaţă.

— Ţi-am spus că Ducele de Bradford va

trece pe-aici azi după-amiază, la ora două? întrebă contele.

— La două! exclamă Caroline. Dar până atunci nu mai sunt nici măcar două ore! Trebuie să mă schimb imediat!

Tatăl ei dădu din cap, apoi îi mai strigă:

— Diseară, mergem

la un dineu dat de Vicontele Claymere şi familia lui!

Caroline se opri în uşă.

— Claymere nu e acel gentleman neîndemânatic pe care l-am cunoscut aseară?

Când tatăl ei confirmă, fata îşi dădu

ochii peste cap.

— Atunci, nu trebuie să-mi iau rochia ivorie. Sigur o să-mi verse ceva pe ea. Păcat că nu se mai poartă negrul, mai adăugă ea, peste umăr.

***

Bradford sosi cu cincisprezece minute

întârziere. Arăta în plină formă şi era îmbrăcat în echipament de călărie. Caroline îşi ridică poala fustei, arătându-şi pantofii de piele albastră, făcând o reverenţă formală.

— Aţi întârziat, *my lord*. Ce v-a reţinut?

Tonul ei oficial îl

făcu să zâmbească.

— Iar tu eşti gata prea devreme. Nu ştii că o lady trebuie să-şi lase curtezanul să aştepte cel puţin douăzeci de minute, ca să nu dea impresia că arde de nerăbdare să-l vadă?

— Iar dumneata eşti curtezanul meu? întrebă

Caroline, pornind spre el.

Bradford îi văzu lucirea răutăcioasă din ochi şi se pomeni dând din cap.

— Şi tu? Arzi de nerăbdare?

— Desigur, răspunse Caroline. Am aflat că eşti bogat şi respectat,

deci e firesc să fiu nerăbdătoare. Nu asta crezi?

Expresia lui, care părea extrem de stânjenită, o făcu să râdă.

— Nici nu te-am salutat cum se cuvine, şi ai şi început să faci haz pe seama mea, oftă

Bradford.

— Dar tocmai ne-am salutat! îl contrazise Caroline. În regulă, oftă ea, văd că n-ai chef de glume, şi-n plus, am să-ţi cer ceva important, înainte de a sosi tatăl meu. Am nevoie de o mică favoare, Bradford, şi dacă vei fi de acord,

am să-ţi rămân
îndatorată pe vecie. Şi,
împreunându-şi mâinile
în poală, îi aşteptă
răspunsul.

— Pe vecie? repetă
Bradford, înălţând o
sprânceană. Cam mult,
pentru o datorie.

— Am exagerat,
recunoscu Caroline. Aş

dori să ne escortezi, pe Charity şi pe mine, acasă la Paul Bleachley, şi să aranjezi să fim primite.

Bradford clătină din cap, dezolat că trebuia s-o refuze.

— Paul nu va accepta niciodată.

— Nu, n-ai înţeles,

insistă Caroline, ridicându-se iar şi începând să se plimbe, cam agitată. De fapt, e chiar obligatoriu ca Paul să nu ştie că venim. Altfel, sigur că ar refuza! Planul meu e să-l luăm prin surprindere.

Se opri în faţa lui Bradford, zâmbind.

— E chiar foarte simplu, spuse ea.

Când Bradford se încruntă din nou, simți că începea s-o ajungă frustrarea. Tatăl ei trebuia să apară din moment în moment, şi voia să termine toate aranjamentele înainte. Îşi propti mâinile în

şolduri.

— Planul meu… încercă ea să-i explice. Nu mă gândesc decât la verişoara mea… şi la Paul, desigur… Fac numai ce e mai bine pentru amândoi.

În sfârşit, obţinu o reacţie, Bradford izbucni în râs.

— Şi numai tu ştii ce e mai bine pentru ei? întrebă el.

— Mereu râzi de mine! mormăi Caroline, deznădăjduită.

Apoi îşi auzi tatăl coborând scara şi se repezi să continue:

— Te rog, acceptă! Trebuie să ai încredere-

n mine, Bradford! Zău
că ştiu ce fac!

Îşi dădu seama că se
ruga de el, aşa că-şi
îndreptă spatele,
încercând să redevină
fermă.

— N-am să mă las
abătută din drum – doar
întârziată, cel mult,
şopti ea. Aceleaşi

cuvinte i le spusese şi Bradford în seara trecută, deşi vorbind despre cu totul altceva.

Contele intră în cameră şi le zâmbi. Bradford râdea, iar Caroline părea foarte mulţumită de sine. Îşi petrecură ora următoare conversând diverse.

Tatăl Carolinei nu avea de gând să plece înaintea lui Bradford, iar fata nu găsea nicio cale de a mai rămâne singură cu ducele.

La plecare, amândoi îl conduseră până la uşă.

— Abia aştept să primesc un mesaj de la

dumneata, spuse aluziv
Caroline. Nu mai târziu
de mâine dimineaţă,
adăugă ea, altfel voi fi
nevoită să fac alte
aranjamente.

— Te duci la cheful
lui Claymere diseară? îl
întrebă contele pe
Bradford. Cred că va fi
o petrecere interesantă.

Micuța Clarissa va cânta la spinetă, iar sora ei, cu vocea.

Bradford nici nu s-ar fi putut gândi la ceva mai amuzant.

— Eu am să-mi pun șorțul bucătăresei, pentru ca vicontele să nu-mi distrugă rochia, interveni Caroline.

Tatăl ei o privi mustrător, în sensul că nu se cuvenea să spună aşa ceva, făcând-o să-şi coboare ochii, ruşinată. Lui Bradford, îi schimb, îi plăcu gluma.

— Vom veni şi noi, Milford şi cu mine, promise el, chiar în timp ce se întreba cum

să obţină o invitaţie de
la Claymere. Ştia că
vicontele voia s-o
curteze pe Caroline, şi
nu putea îngădui aşa
ceva, desigur. Nimeni
nu urma s-o aibă pe
Caroline Richmond,
decât Jered Marcus
Benton.

* * *

— Aici toate petrecerile încep după ora de culcare? îşi întrebă Caroline tatăl căscând. Balansul trăsurii o făcea să adoarmă.

— Eşti obişnuită să te trezeşti devreme, spuse Charity. Eu am dormit

pânã la amiazã şi mã simt minunat. Caroline, mai ciupeşte-ţi puţin obrajii. Eşti palidă.

Caroline se supuse, căscând încă o dată.

— Cred că-n seara asta o să vă distraţi bine amândouă, anunţă contele. Familia Claymere e de foarte

bună calitate. V-am spus că surorile mai mici ale vicontelui au să ne cânte?

Dând din cap, Caroline închise ochii, ascultând conversaţia dintre tatăl şi verişoara ei. Charity era în culmea entuziasmului, căci mesajul lui

Bradford sosise în cursul serii. Era mâzgălit cu litere apăsate, scurt şi la obiect, spunând că avea să sosească a doua zi dimineaţă la ora zece şi să le conducă pe amândouă acasă la Paul Bleachley. Pe ultimul rând, întreba: „Atâta

consideraţie ţi-e de ajuns?”

După ce primise acordul lui Bradford, Caroline îi explicase tatălui ei situaţia. Acesta se învoise s-o lase, adăugând însă că trebuia să se întoarcă acasă până la ora unu, ca să poată lua ceaiul de

după-amiază la unchiul ei.

Bradford nu ajunsese înaintea lor, iar Caroline fu cam dezamăgită. Dar vicontele o ţinea ocupată şi trează. O călca mereu pe picioare, iar scuzele lui erau mai dureroase decât paşii. Pur şi simplu nu ştia

când să se oprească, iar pe Caroline atâta amabilitate o scotea din minți.

Cu câteva minute înainte de a începe recitalul, sosi și Bradford. Caroline stătea așezata în ultimul rând, între tatăl ei și Charity. Nu era ur

aranjament întâmplător. Îi luase pe amândoi cu forța lângă ea, pentru ca vicontele să fie nevoit să se aşeze în altă parte.

Micuța Clarissa avea cam cu douăzeci şi cinci de kilograme peste greutatea normală. Se pregăti îndelung, apoi începu să cânte, şi mai

începu o dată, şi încă o dată, până când Caroline pierdu numărul începuturilor. Biata fată îşi dădea toată silinţa, dar abia se pricepea. Caroline închise ochii, încercând să asculte – şi adormi.

Bradford stătea rezemat de perete,

căutând să-şi ascundă gândurile. Jură că dacă fata aia mai începea o singură dată, avea să sară peste toţi spectatorii, s-o înhaţe pe Caroline şi să se repeadă cu ea pe uşă afară.

Milford intră în salon, dădu ocol grupului şi se opri

lângă prietenul său.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă încet.

— Pentru că sunt aici, suferind masacrarea asta a lui Mozart, numai ca să fiu aproape de Caroline, recunoscu Bradford.

— Şi unde e? se interesă Milford,

privind în jur.

Bradford se uită spre ultimul rând şi începu să râdă. Câteva persoane îl priviră, aşa că le salută, încercând să-şi păstreze privirea plictisită.

— E la mijlocul ultimului rând, şi doarme tun.

— Într-adevăr, chicoti Milford. Deşteaptă fată.

Caroline dormi pe tot parcursul recitalului. Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia Clarissa îşi aşteptă sora să pregătească partiturile.

Contele de Braxtor profită de ocazie pentru

a-şi schimba locul, dornic s-o asculte pe Catherine Claymere. Vicontele promisese că era minunată şi avea o voce limpede, de soprană.

Când Charity îşi urmă unchiul, Bradford şi Milford se aşezară pe locurile lor, încadrând-o

pe Caroline.

— S-o trezim? se interesă alene Milford.

— Numai dacă începe să sforăie, replică Bradford. Doamne, frumoasă mai e când doarme!

— Încă n-ai reuşit să ţi-o scoţi din minte?

Bradford nu spuse

nimic. La început, intenţionase să-şi ia ce dorea, apoi să i-o lase altuia, iar acum acest plan îl irita. Fu scutit de orice răspuns, când Clarissa atacă uvertura pentru sora ei. Suna aproape plăcut; până când Catherine deschise gura. Sunetul era ascuţit

ca al unui cui mâncat de rugină, dar Bradford se bucură, căci zbieretele ei o treziră pe Caroline. Fata tresări vizibil şi se agăţă de coapsa lui Bradford, cu o exclamaţie.

Apoi îşi aminti unde se află şi ce se întâmplă. Roşi, mai mult pentru

că adormise, decât din cauza odioasei sale reacţii faţă de femeia care chiriăia ca o pasăre prinsă-n laţ.

Bradford îi acoperi mâna cu a lui, şi abia atunci Caroline îşi dădu seama unde şi-o aşezase. Cu o privire nemulţumită, îşi retrase

mâna, apoi se întoarse să-i zâmbească lui Milford.

— Învaţă-mă şi pe mine cum faci, ca să pot dormi până se termină calvarul ăsta, îi şopti el.

Caroline se aplecă să audă mai bine, dar se pomeni trasă înapoi de Bradford.

— Fii cuminte, bombăni ea. Ce-o să creadă lumea?

— Că mi te revendic, replică ducele, începând să-i maseze ceafa.

— Prietenul tău n-are pic de maniere, i se plânse Caroline lui Milford.

— I-am spus-o şi eu,

cu nenumărate ocazii, răspunse acesta în şoaptă.

Îşi dădu seama, după expresia lui glumeaţă, că n-avea să obţină niciun ajutor, şi oftă exasperată. Apoi încercă să se ridice ca să-şi schimbe locul dar Bradford, nu o lăsă să se

mişte! O apăsă uşor pe umeri.

— Doresc foarte mult să fiu scuzata, murmură Caroline.

Încercă să-l intimideze cu privirea, dar ducele nu făcu decât s-o privească la rândul lui, cu un zâmbet strâmb care-i înmuia

inima.

Când Catherine termină de cântat, se auzi o rundă de aplauze politicoase. Câteva persoane dădură să se ridice, inclusiv Bradford şi Caroline, dar Catherine începu încă un cântec. Toţi se prăvăliră la loc pe

scaune – cu excepţia Carolinei, care profită de ocazie şi se îndepărtă. Zâmbea, căci Bradford n-o mai putea opri.

După ce întrebă o cameristă unde putea să se aranjeze, urcă grăbită scara. Prin holul de jos circulau câteva

persoane, dar cel de la etaj, în chip ciudat, era pustiu. La capătul unui coridor lung, Caroline găsi camera de toaletă. Înăuntru se afla o oglindă lungă, şi-şi corectă înfăţişarea pe îndelete.

Când deschise uşa, holul era pustiu. Cineva

stinsese lumânările dintre camera de toaletă şi scară. Carolinei i se păru straniu, şi porni cu pas prudent înapoi. Tocmai ajunsese în capul scării, când i se păru că aude un sunet înfundat în spatele ei. Vru să se întoarcă, punându-şi mâna

stângă pe balustradă, şi deodată se simţi împinsă înainte.

Nu avu timp nici măcar să ţipe. Zbură efectiv prin aer, încercând înnebunită să se ţină de balustradă. Cotul ei lovi balustrada, absorbind aproape tot impactul, apoi căzu în

posterior, cu o bufnitură. Un pantof i se agăţă în poala rochiei, sfâşiindu-i-o, dar asta n-o preocupa la fel de mult ca ruptura îngrozitoare a decolteului. Îşi dădu seama ce i se întâmplase când se prinsese instinctiv de cot, din

cauza durerii. Cumva, degetele i se încurcaseră în panglica petrecută prin corsaj.

Rămase aşezată pe trepte, cu părul răvăşit în jurul umerilor şi junghiuri de durere prin tot trupul. Picioarele îi tremurau, dar se străduí să se

ridice, ţinându-se de balustradă, în timp ce cu mâna cealaltă încercă să-şi aranjeze cât de cât corsajul.

Singura consolare era că nimeni n-o văzuse. Încet, durerea îi trecu, deşi încă mai avea senzaţia că o mie de mâini tocmai încetau s-o

lovească. Apoi, o cuprinse furia. Caroline se întoarse, cu un geamăt de durere, pentru a privi în susul scării. Aceasta era foarte lungă. Şi-ar fi putut rupe gâtul!

În clipa următoare, înţelese totul: cineva *voise* ca ea să-şi rupă

gâtul.

Cel care o găsi fu
Bradford. Văzând că nu
se întorsese imediat în
salon, începuse să se
agite, până când
Milford îl privise
dezaprobator.

— De ce întârzie?
mormăise Bradford.

Apoi se gândise că

putea fi reţinută de vreun curtezan, această idee făcându-l să sară în picioare fără a-i prezenta scuze lui Milford, pe care-l călcase pe pantof.

Curios, prietenul său îl urmase, încercând să nu se strâmbe prea tare la auzul unei acute

spulberate de Catherine Claymere.

— Ce Dumnezeu?

Bradford se opri la baza scării, nedumerit. Caroline arăta de parcă tocmai trecuse printr-o zbenguială viguroasă în fân. Nu-i lipseau decât paiele agăţate în păr – şi, îşi spuse el cu cinism,

bărbatul care o smotocise.

Ştia că era o concluzie pripită, dar pieptul ei era mai mult afară decât înăuntru, iar rochia ruptă arăta că i se întâmplase ceva. N-avea niciun sens şi totuşi…

Caroline îi urmărea jocul emoţiilor pe faţă,

până decise că Bradford şi Milford o priviseră destul. Îşi şterse lacrimile de la colţurile ochilor şi spuse:

— Adevăraţii gentlemeni n-ar căsca gura, ci ar oferi o mână de ajutor.

Bradford reacţionă primul. Îşi smulse

braţul din mâna lui Milford, care încercase să-l reţină, şi porni pe trepte.

— Las-o să-ţi explice, Bradford, insistă Milford într-o şoaptă furioasă, urmându-l, în timp ce se apleca să ridice din drum unul dintre pantofii

Carolinei.

Bradford încercă să-şi compună o expresie stăpânită, dar era atât de furios încât ştia că nu reuşea. Nu voia decât să pună mâna pe canalia care făcuse asta – şi cât mai repede! Îşi scoase redingota şi o puse peste umerii Carolinei.

— Cine-a fost sus cu tine? întrebă el, cu un calm înşelător.

Caroline ridică privirea spre Milford, sperând ca acesta să-i explice comportamentul straniu al prietenului său, şi-i văzu pe faţă îngrijorarea.

Bradford o apucă de

umeri. Chipul îi radia
de furie. Vocea
Catherinei Claymere
continua să răsune prin
uşi, tot mai ascuţită.

— Mai bine s-o
ducem de-aici înainte ca
puştoaica aia a lui
Claymere să termine.
Cei de-acolo vor cu
disperare să scape,

încercă Milford să destindă atmosfera.

Caroline se întoarse spre el, neluând în seamă strânsoarea mâinii lui Bradford.

— Ce crede că s-a întâmplat?

Milford ridică din umeri, în timp ce Bradford o cuprindea în

braţe.

— Spune-i lui Braxton că fiica lui şi-a rupt rochia, şi o duc acasă, ordonă el scurt.

Apoi o privi pe Caroline.

— Când ajungem afară, îmi spui numele nemerniculuí care ţi-a făcut asta, şi am să…

— Crezi că m-am întâlnit sus cu un bărbat? Dintr-o dată, totul începea să devină clar, iar Caroline făcu ochii mari. Crede că m-am întâlnit sus cu cineva şi că am…

Bradford porni grăbit în josul scării, dar Caroline îl prinse de

umeri.

— Bradford, îi spuse, încercând să-i întoarcă obrazul spre ea, am căzut pe scară!

Imediat se înfurie pe sine pentru că-i dădea explicaţii.

— Desigur, asta a fost după aventura mea secretă. Omul a fost de-a

dreptul incredibil… şi aşa de rapid! se răsti Caroline.

Îl auzi pe Milford râzând în spatele ei dar nu-l luă în seamă, continuând să-l întărâte pe Bradford.

— Şi avea cele mai bizare idei! Auzi acolo, a insistat să-mi rupă

poalele rochiei şi să-mi atace picioarele! E un mod cam neobişnuit de a-şi arăta afecţiunea, nu crezi?

— Ai de gând să vorbeşti mai încet? îi ceru Bradford, pe un ton mai puţin tăios, şi de pe chip îi dispăruse asprimea. Parc-ai fi fata

lui Claymere.

Ajunseseră la uşa din faţă, iar Milford se grăbi să le-o deschidă, apoi îi însoţi afară şi o închise în urma lor. Avea să-i transmită lui Braxton mesajul lui Brad, dar numai după ce-l vedea plecând. Nu voia să piardă nimic. Avea o

presimțire în legătură cu ei şi dorea să afle dacă era întemeiată.

— Te-ai fi putut răni, mormăi Bradford.

Îl auzi pe Milford chicotind şi se întoarse spre el.

— Putea să moară, omule.

— M-am rănit, într-

adevăr, interveni
Caroline. M-am lovit la
cot şi am căzut în…

— Ce s-a întâmplat,
iubito? o întrebă el.
Porţi şi tu ochelari, ca şi
Charity?

— A fost îngrozitor,
mărturisi ea cu ochii
umplându-i-se de
lacrimi. Şi nu ţi-am dat

permisiunea să-mi spui „iubito”.

Chiar atunci sosi trăsura lui Bradford, iar Milford se grăbi să le deschidă uşa. După ce porniră, Caroline începu să tremure din nou.

— Nu cred că se cuvine să te uiţi aşa la

mine şopti ea.

— Niciodată n-am făcut ce se cuvine, replică Bradford, pe un ton suav. Iar asta e una dintre cerinţele tale pentru un peţitor, nu? Să nu-i pese de ce gândeşte lumea.

— Nici drăguţ nu eşti, încercă disperată

Caroline să risipească vraja care o învăluia.

— Şi de ce-ai ajuns la concluzia asta? întrebă el înălţând o sprânceană.

— Pentru că ai crezut că făcusem ceva necuviincios. Nu mai face mutra asta nevinovată Bradford!

continuă, văzându-i zâmbetul mucalit.

— Doar pentru un moment, şi n-am crezut că şi tu te purtaseşi necuviincios, îi explică el, aranjându-i tandru părul pe umăr. Credeam că altcineva încercase să profite de tine.

Caroline clătină din cap.

— Întotdeauna crezi tot ce poate fi mai rău despre ceilalţi? se încruntă ea. Nici asta nu-i foarte frumos.

Bradford oftă ironic.

— Găseşti măcar ceva atrăgător la mine? o întrebă, mângâindu-i

obrazul cu degetul.

Simţind că i se făcea piele de găină pe braţe, Caroline încercă să-i înlăture mâna. Voia, mai mult decât orice pe lume, ca Bradford s-o sărute.

— Îmi place cum mă săruţi, şopti ea. E îngrozitor de

necuviincios că recunosc?

În loc să-i răspundă, Bradford îi cuprinse obrajii în palme şi o trase spre el. Gura lui o atinse pe a ei uşor ca pana, smulgându-i un oftat de mulţumire.

Simţi nevoia s-o sărute din nou,

spunându-şi că era ultimul lor sărut din seara aceea, iar când limba lui o întâlni pe a ei, când excitaţia fierbinte explodă cu patimă crudă, ştiu că nu se mai putea opri. Degetele lui îi trasară o dungă fierbinte în josul gâtului suplu, şovăiră o

fracţiune de secundă, apoi îşi continuară drumul până ajunseră la sânii plini şi moi. Şi orice intenţii de a se purta ca un gentleman i se risipiră.

Caroline încercă să respingă această nouă intimitate, în timp ce se lupta cu senzaţiile. Gura

lui Bradford îi coborâse pe gât, respiraţia lui era caldă şi senzuală, sub ureche, iar limba lui o scotea din minţi. Apoi gura îi găsi sânii, iar Caroline nu-l mai putu opri. Simţea că plutea în braţele lui, şi se lăsă pradă valului de emoţii.

— Caroline, eşti atât

de minunată… şopti Bradford, cu glasul îngroşat de dorinţă. Atât de gingaşă… Ai fost făcută pentru dragoste…

Limba lui îi încercuia sfârcul unui sân în timp ce cu mâna i-l mângâia uşor pe celălalt Pe Caroline începea s-o

chinuiască o nevoie pe care n-o putea defini, n-o putea înțelege. O speria, acea dulce tortură, şi începu să se zbată cu adevărat.

— Bradford, nu! Trebuie să ne oprim…

Bradford o amuți cu un sărut prelungit, arzător, şi-i schimbă

poziţia, astfel încât Caroline îi simţi duritatea lângă trupul ei. Dându-şi seama că nici nu se gândea să înceteze, deveni şi mai alarmată.

— Te doresc, Caroline, cum niciodată n-am mai dorit o femeie…

Rochia i se ridicase, iar mâna lui îi mângâia coapsa. Se simţea ca arsă cu fierul roşu, atât de fierbinte-i era atingerea. Se smulse de lângă el cu respiraţia la fel de întretăiată ca a lui, deşi pasiunea îi fusese înlocuită de furie.

— Trebuia să te

opreşti înainte de a ajunge atât de departe, şopti ea.

Cuvintele ei avură nevoie de câteva momente pentru a pătrunde prin ceaţa pătimaşă care învăluise mintea lui Bradford. Când reuşi cât de cât să-şi recapete controlul,

Caroline se mutase pe bancheta din faţa lui, strângându-şi din nou redingota peste rochia ruptă.

Trăsura trecu peste o groapă, pe una dintre străzile lăturalnice care duceau spre casa tatălui ei, iar Caroline scrâşni din dinţi, când fu

aruncată în loc. Nu credea c-avea să mai suporte mult timp durerea.

— De ce naiba gemi? întrebă furios Bradford.

— Mă doare, se răsti ea.

— Bine. Şi pe mine mă doare.

— Şi de ce te doare?

— Îți arde de glumă? Mă doare fiindcă m-ai făcut să te doresc. Eşti chiar atât de neştiutoare? aproape că strigă el, aplecându-se înainte, încruntat.

— Eram neştiutoare până când ai profitat de mine. Credeam că eşti un gentleman şi că te

vei opri, înainte de a-ţi permite asemenea... libertăţi! Un gentleman! repetă Caroline, cu vocea tremurându-i de ruşine. Mă doreşti! Ha Ce-oi fi având în minte, Bradford?

Începuse să ţipe, dar nu-i păsa. Furia îi alungă golul din

stomac, iar picioarele încetaseră să-i mai tremure.

— Pui prea mult preț pe tine însăți, îi răspunse Bradford. Mă îndoiesc că mi-ai putea reține interesul multă vreme. O noapte ar fi de ajuns ca să scap de atracția asta.

Cuvintele lui o dureau, dar mai curând ar fi murit decât s-o arate.

— Şi care sunt intenţiile tale? îl întrebă, cu voce joasă şi hotărâtă. Să mă ai, şi pe urmă să treci la alta? Chiar am avut încredere în tine, să ştii! Şi am fost o

proastă!

Bradford îi distinse suferința în ochi, iar furia i se risipi ca prin farmec. Pentru prima dată în viața lui, se simțea vinovat.

— M-am purtat ca un gentleman, până când mi-ai luat mințile, Caroline, murmură,

sperând să fie clar că-şi prezenta scuzele.

— Vrei să spui că eu sunt de vină? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Caroline, nu te mai purta de parcă tocmai ţi-aş fi luat virginitatea, se răsti Bradford. Am vorbit în focul pasiunii.

— Deci, să nu ascult ce spui? se încruntă Caroline. Să n-am încredere în tine?

— Încrederea n-are ce să caute între un bărbat şi o femeie, dictă el, cu glasul din nou aspru.

— Nu poţi iubi pe cineva dacă n-ai

încredere, insistă Caroline, nedumerită. Niciodată nu m-aş putea căsători cu un bărbat care n-ar avea încredere în mine.

— Şi te-am cerut eu în căsătorie?

— Nu, şi nu văd niciun motiv pentru ca această atracţie să

continue, Bradford. Ceea ce doresc eu, tu nu-mi poţi da. Şi de vreme ce tocmai am stabilit că nu avem niciun viitor împreună, cred că e mai bine să ne luăm rămas-bun.

— Perfect, răspunse el, imitându-i tonul.

Chiar în timp ce

rostea acest cuvânt, îşi dădu seama că-i era imposibil s-o părăsească. Dumnezeule, cât îl mai zăpăcea de cap!

— Îţi doreşti un prost.

Caroline nu-i răspunse. Trăsura se opri în faţa casei, şi

încercă să deschidă uşa. Dar picioarele lui i se încurcaseră în poala rochiei, iar aceasta se rupse şi mai mult.

Bradford coborî din trăsură, apoi o luă pe Caroline în braţe. Nu i se împotrivi, deşi pe faţă i se citea nemulţumirea.

— Mâine ai să fii cam țeapănă, comentă el.

Caroline se gândi să-i spună că fusese îmbrâncită, dar alungă imediat ideea. Începea să creadă că zgomotul auzit în spatele ei fusese doar o părere. Era obosită – şi nu voia să discute cu Bradford

posibilitatea alarmantă că cineva ar fi vrut să-i facă rău.

Deighton le deschise uşa, în timp ce Bradford continua să bombăne. Pentru un om de vârsta lui, se dovedea iute de picior. Sări într-o parte, făcându-i loc lui Bradford să se repeadă

înăuntru, cu Caroline în brațe.

— Cred c-ar trebui să-ți faci o pereche de ochelari cât mai rapid posibil, remarcă Bradford, în timp ce-l urma pe Deighton pe scară, ținând-o pe Caroline într-o strânsoare aproape la fel

de dureroasă cum fusese şi căzătura. Ai nevoie de un paznic, Caroline.

— Vorbeşte mai încet, îi ceru ea. Şi n-am nevoie de niciun paznic.

— Ba ai nevoie, de cineva care să te apere de tine însăţi.

— Te oferi pentru funcţia asta?

Bradford rămase încruntat, iar Caroline se repezi să continue:

— Mai degrabă aş accepta să fiu în mijlocul unei haite de lupi, decât sub protecţia ta. Aş avea şanse mai mari de supravieţuire,

adăugă ea, cu patimă.

— O haită de lupi? repetă Bradford, cu o undă de amuzament în ochi.

— Ai înţeles ce-am vrut să spun, mormăi Caroline. Dacă drumul din seara asta cu trăsura a arătat cum eşti în stare să mă aperi…

— Caroline, ţipi, remarcă el, indicându-l cu capul pe Deighton.

Alarmată, Caroline continuă mai încet:

— Ascultă-mă bine, Bradford. Am terminat unul cu celălalt. O să aibă grijă Benjamin de protecţia mea.

Deighton deschise

uşa dormitorului şi păşi într-o parte. Mary Margaret stătea într-un balansoar, lângă fereastră, dar când îşi văzu stăpâna sări în picioare şi se repezi spre ea.

— Afară.

Acest cuvânt efectiv o catapultă pe Mary

Margaret pe uşă. Nu
ezită nicio clipă, ceea ce
o înfurie şi mai mult pe
Caroline.

— Nu-i da tu ordine
cameristei mele! ceru ea,
în timp ce o privea pe
Mary Margaret cum
închidea uşa în urma ei.
Dacă strig, Benjamin va
fi aici cât ai clipi din

ochii ăştia ai tăi cinici, şi te-ar sfâșia în bucăţi înainte să sufli o vorbă.

— Atunci, cheamă-l!

Provocarea era clară, iar Caroline se dezumflă imediat. Bradford o duse spre pat şi o puse pe pătură. Încercă să fie cât mai atent, dar Caroline săltă totuşi de

două ori înainte de a rămâne nemişcată.

— Am zis să-l chemi.

— N-am să-l chem, răspunse Caroline, scoţând de sub ea redingota lui Bradford, fără să-i pese că rochia ruptă lăsa să se vadă mai mult decât era decent. Şi acum,

scuteşte-mă de prezenţa dumitale. Sper să nu te mai văd niciodată.

Bradford nu luă în seamă redingota şi se aplecă, imobilizând-o pe Caroline între braţe, cu chipul la doar câteva degete distanţă de faţa ei.

— Şi acum, ascultă-

mă bine, mica mea adversară. Ceea ce e între noi încă nu s-a terminat. Te voi avea, într-un fel sau altul. Dacă asta înseamnă căsătorie, atunci ne vom căsători. Dar vom juca după regulile mele, Caroline Richmond, nu după ale tale. Înțelegi

ce-ţi spun?

— Când infernul va urca la cer, *my lord*, replică ea cu patimă. Când Coloniile vor anexa Anglia, când Regele George va abdica, şi mai ales, când neamurile proaste vor deveni gentlemeni, şi când odiosul Duce de

Bradford va învăţa ce-i aia *consideraţie*. Cu alte cuvinte, Jered Marcus Benton, n-am să fiu niciodată a dumitale. Înţelegi şi *dumneata* ce-ţi spun *eu?*

Închise ochii, în aşteptarea exploziei. Când colo, auzi un murmur gutural, care o

nedumeri. Când se uită din nou, văzu că Bradford abia îşi stăpânea râsul.

— Zău că ar trebui să te ia cineva deoparte şi să-ţi explice când eşti insultat, *my lord*. Poate reuşeşte Milford să te înveţe. Cu siguranţă, pare opusul dumitale –

deşi, cum te poate considera prieten, nu-s în stare să pricep. Eşti un om aşa de nesuferit şi neînduplecat!

— Neînduplecat!? Tocmai am încălcat un legământ pe care l-am făcut cu ani în urmă, şi numai din cauza unei femei, nărăvaşe, cu ochi

violeţi, care mi-a luat minţile. În doar două săptămâni, mi-ai întors toată lumea cu susu-n jos.

Caroline se încruntă, întrebându-se la ce jurământ făcut cu ani în urmă se referea. Şi ce legătură avea cu ea? Dar nu apucă să întrebe.

Gura lui Bradford c
captură brusc pe a ei,
într-un sărut care-i
solicita întreaga atenţie.
Încercă să-şi ţină gura
închisă şi-i împinse
umerii din răsputeri,
dar fără niciun rost. Nu
putea ignora ceea ce-i
făcea. Era prinsă între
braţele sale, cu gura

capturată de a lui. Doar un ultim sărut, îşi spuse Caroline, în timp ce-l cuprindea pe după gât – doar un sărut de rămas-bun. Se lăsă în voia lui Bradford, şi-l auzi oftând. Drept răspuns, oftă la rândul ei, când Bradford se îndepărtă, fără tragere de inimă, şi

se ridică.

— A fost un sărut de rămas-bun, Bradford, şopti ea.

Îşi simţea buzele învineţite şi umflate, iar ochii-i erau plini de lacrimi. Era extenuată de evenimentele acelei zile obositoare, îşi spuse ea, privindu-l cum se

îndrepta spre uşă. În niciun caz nu plângea fiindcă Bradford pleca din viaţa ei.

— Da, iubito, răspunse el din mers.

Îşi luase redingota şi o ducea pe umăr.

— La revedere, mai spuse, deschizând uşa. Pe mâine.

Doamne, dar încăpăţânat mai era! Nu se înţeleseseră că n-aveau să mai continue relaţia aceea? Că nu-i putea aştepta niciun viitor împreună?

— Omul ăsta mă înnebuneşte de cap, mormăi Caroline.

Se ridică şi-şi scoase

repede rochia. Mary Margaret îi pusese pe pat halatul albastru, şi-l luă pe ea, întrebându-se unde se dusese micuţa cameristă roşcovană. Probabil tremura de frică în vreun colţ, şi numai fiindcă Bradford se răstise la ea.

Nu ştiuse că

dragostea putea cauza atâta deznădejde, atâta nefericire. Iar dacă iubirea pentru Jered Marcus Bradford o făcea nefericită, Caroline jură că şi el urma să aibă parte de aceleaşi chinuri. Trebuia să facă un efort suprem, dar era o provocare căreia nu-i

putea rezista. Recompensa urma să fie prea mare.

La fel cum şi Bradford îi declarase că n-avea să renunţe la ea, Caroline jură că nici ea n-avea să renunţe la el. Desigur, Bradford nu voia decât s-o *aibă,* dar ea îşi dorea mult mai

mult.

Bietul om! Aproape că-i era milă de el.

Aproape! Dar nu putea da dovadă de milă dacă voia să reuşească. Dacă voia să-l reformeze pe Bradford şi să-l facă să fie potrivit pentru ea. Poate că, îşi spuse ea râzând, cu

ajutorul lui Dumnezeu, avea unele șanse de izbândă.

Era un ticălos și o puşlama, dar Caroline tocmai acceptase că era ticălosul și puşlamaua ei. Urmă să-l aibă, conform termenilor ei, nu alor lui.

Da, îl iubea pe omul

acela, arogant şi, dacă era nevoie să mute cerul şi pământul, avea să găsească o cale de a-l face şi pe el s-o iubească.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineaţa, la ora zece punct, Bradford sosi să le pe Caroline şi Charity. Nu dormise bine, cu mintea frământată de gândul la Caroline, şi era foarte iritat. N-avea prea mare

încredere în planul ei pentru Paul Bleachley, şi începuse să aibă îndoieli.

— Să-mi spui cum vrei să procedezi, îi ceru el Carolinei, după ce se aşezară în trăsură.

Îi răspunse Charity, care stătea lângă Caroline.

— Sunt aşa de nervoasă, Bradford! Dar Caroline m-a pus să revăd totul şi am încredere că o să meargă bine.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta. Voia să ştie în ce consta planul propriu-zis, şi se întoarse din

nou spre Caroline. Fata
îi zâmbi, cu o expresie
în care se citea limpede
că-i ghicise frustrarea.

Buna ei dispoziţie îl
făcu şi pe el să surâdă.
Ce ciudat, îşi spuse, că-l
putea afecta atât de uşor,
şi-i schimba aşa de
repede dispoziţiile!

Carolinei îi venea să

râdă la vederea schimbărilor de expresie de pe faţa lui Bradford. Înainte fusese încruntat, iar acum zâmbea. Îşi spuse că în ziua aceea arăta destul de chipeş şi n-o intimida nici pe departe la fel de mult ca seara, când era îmbrăcat în negru.

Când ajunseră în
sfârşit la locuinţa lui
Bleachley, Bradford c
ajută pe Charity să
coboare, bucuros că
scăpa în sfârşit de
turuiala ei neîntreruptă.
Apoi se întoarse s-o
ajute şi pe Caroline,
luând-o de talie, şi o
sărută scurt pe creştet

înainte de a-i da drumul.

— Nu-ţi mai poţi permite asemenea libertăţi, anunţă Caroline, cu fermitate.

Întrucât se uita spre verişoara ei, Bradford nu-i putea distinge expresia. Îi întoarse capul spre el şi văzu că

era încruntată. Tocmai voia să-i spună că un sărut cast nu însemna cine ştie ce libertate, când Caroline i-o luă înainte:

— Cred că ar fi mai bine să rămâi afară, Bradford. Altfel, s-ar putea să încerci să intervii şi ne vei

încurca.

— Păi…

Pentru câteva clipe, Bradford amuți.

— Nu mai face mutra asta scandalizată, îi spuse nervoasă Caroline. Acum, că sosise momentul, începea să devină la fel de neliniştită ca Charity.

Dacă ceva ieşea pe dos, Charity urma să fie zdrobită, Bleachley avea să se înfurie, şi totul, numai din vina Carolinei. Ea pusese planul la cale.

— Ce Dumnezeu ai ticluit? o întrebă Bradford zgâlţâind-o de umeri.

Caroline se smulse din mâinile lui, apoi îi răspunse:

— Acum e prea târziu ca să-ţi explic, şi mi-ai promis că vei avea încredere în mine.

Porni grăbită pe cărare, o luă pe Charity de mână şi bătu la uşă. Îl simţi pe Bradford

venind în spatele ei, şi-l auzi când murmură încet:

— N-am spus niciodată că voi avea încredere în tine.

Zâmbind, Caroline întoarse capul.

— Dar ai fi spus, dacă ţi-o cream, remarcă ea.

Le deschise o femeie cu o mutră acră şi un şorţ alb imaculat încingându-i mijlocul voluminos.

— Aţi întârziat, îi spuse ea în şoaptă lui Bradford, fără să le dea atenţie celor două domnişoare din faţa lui. E în bibliotecă, adăugă,

după care se întoarse şi plecă grăbită.

Charity şi Caroline se privir nedumerite. Bradford fu nevoit s-o împingă înainte pe Caroline, care o trase după ea şi pe Charity. După ce închise uşa în urma lor, Bradford le arătă o cameră din

stânga intrării.

— Acolo e, Charity. Merg şi eu cu tine. Vorbea pe un ton nespus de blând, iar Caroline văzu ochii lui Charity umplându-se de lacrimi.

— Aşa nu merge, îi şopti ea. Vino-ţi în fire în clipa asta, şi fă cum

ne-am înţeles. Acum ori
niciodată, Charity.

Şi, cu aceste cuvinte
de încurajare, Caroline
deschise uşa bibliotecii,
îşi împinse verişoara
înainte, apoi închise iar
uşa în urma ei.

Bradford voise s-o
urmeze pe Charity; dar
Caroline îl opri,

rezemându-se de uşa din lemn de stejar, cu un zâmbet pe buze.

— De-acum, totul depinde numai de Charity. Şi nu te mai încrunta, Bradford. Mă faci să fiu nervoasă.

— Caroline, zău că ar trebui să-i ajutăm. Paul s-a schimbat…

— Vei avea încredere în mine, declară Caroline.

Bradford nu mai apucă să răspundă. Se strâmbă la auzul strigătului indignat al lui Bleachley, şi-i căzură umerii. Apoi îi ajunse la urechi vocea delicatei Charity, şi fu complet

uluit. Micuța verișoară răcnea ca o scorpie la omul pe care Bradford crezuse că-l iubea. Se încruntă și mai tare și deschise gura ca să-i spună lui Caroline ce credea, însă fata dădu din cap, făcându-i semn să tacă.

— Cum îndrăznești

să mai fii în viaţă? ţipa
Charity destul de tare ca
s-o audă toată lumea.
Te-am crezut un om
onorabil, ticălosule!

Bradford nu auzi
răspunsul lui Paul. Dar
vocea lui Charity era
atât de puternică, încât
se mira că nu se zgâlţâia
uşa.

— Ba*n*-*a m* să ies afară! Nu înainte de a-ți spune ce om nesuferit eşti! Mi-ai promis că mă iei de soție, domnule Bleachley! Te-ai jucat cu sentimentele mele! Ai spus că mă iubeai!

— Uită-te la mine! se auzi răcnetul lui furios, sonor ca al unui leu.

— Mă uit la tine! zbieră şi Charity. În sfârşit, a dat Dumnezeu, aş putea să adaug. De luni de zile nu te-am mai văzut, şi-n fiecare zi am plâns şi am suferit, Paul. Credeam că ai murit. O, ce proastă am fost! Nu eşti deloc onorabil, nu-i aşa?

Bradford aşteptă să audă răspunsul lui Paul, dar în schimb se pomeni cu un zăngănit de sticlă spartă.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el revoltat, încercând s-o dea pe Caroline la o parte din uşă.

Dându-şi seama că

era mai puternic decât ea, Caroline schimbă pe loc tactica. Îşi aruncă braţele pe după umerii lui şi-i trase capul spre ea. Apoi îl sărută, senzual şi pătimaş cum o învăţase el.

Diversiunea reuşi, iar Bradford începu imediat să coopereze de

bunăvoie. Ultimul lui gând cu cap şi coadă fu acela că avea s-o înlăture pe Caroline din uşă şi s-o tragă pe Charity afară din bibliotecă imediat ce o săruta pe femeia care chiar se credea în stare să-i dejoace intenţiile.

În bibliotecă, Charity continua să joace rolul

fetei seduse şi abandonate. Luă încă o vază şi o aruncă spre biroul lui Paul. În sinea ei, era îngrozită de ceea ce făcea. Îi venea să plângă de fiecare dată când îşi privea iubitul şi-i vedea suferinţa din ochi.

Paul trebui să se

ferească în momentul când a doua vază fu cât pe ce să-l lovească în cap. Apoi se ridică, aplecându-se înainte, cu mâinile încleştate pe marginea biroului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi ce-am păţit? Pune-ţi ochelarii, Charity, şi

uită-te la fața mea!

Charity nu se lăsă mult rugată. Își deschise poșeta, vărsă conținutul pe masa de lângă ea și-și puse repede ochelarii cu rame de sârmă. Apoi se întoarse, cu mâinile în șolduri, privindu-l lung pe Paul.

— Ei? întrebă ea.

— Ai orbit?

Dintr-o dată, lui Paul Bleachley îi pieri toată furia. Era absolut nedumerit de reacţia ei.

— Nu mai sunt frumos, Charity. Trebuie să-ţi arăt fiecare cicatrice în parte?

Glasul îi era marcat de deznădejde, dar

Charity rămase neimpresionată.

— Înfumuratule! Deci asta-i şmecheria, nu? Încerci să mă convingi că vreo câteva zgârieturi amărâte sunt motivul pentru care te-ai lepădat de mine? Ha! Nu-s o idioată, Paul. Te plictisiseşi de mine? Ţi-

ai găsit pe alta? Spune-mi adevăratul motiv, şi poate am să te iert.

— Nu există niciun alt motiv! strigă Paul din nou. Acum nu mai văd decât cu un singur ochi, Charity. Nu vezi cum îmi iese ăstălalt din orbită? Cât de frumos ţi se pare?

Charity fu nevoită să
mai ia un aranjament
floral, aruncându-l spre
Paul.

— Atunci, dacă te
deranjează aşa, acoperă-
ţi-l! ţipă ea.

— Şi cicatricele,
Charity! Cu cicatricele
ce să fac?

— Pentru numele lui

Dumnezeu, Paul, lasă-ţi barbă! *Şi nu mai tot schimba vorba!* Aici e vorba despre încălcarea promisiunii de a mă lua de soţie, nu despre înfăţişarea ta – la care văd că ţii atât de mult!

Făcu o pauză ca să respire, înfoindu-şi părul, apoi se întoarse

şi-şi puse lucrurile la loc în poşetă. Nu se grăbi, ştiind că Paul îi urmărea fiecare mişcare.

— Mi-am făcut o coafură nouă, iar tu nici măcar nu m-ai felicitat! remarcă ea, în timp ce trăgea de şnurul poşetei, închizând-o. Numai la tine te gândeşti! Ei bine,

mă bucur c-am aflat ce om încrezut eşti, acum, înainte de căsătorie. Va trebui să te schimb, Paul. Înţelegi asta, nu-i aşa? Sau nu eşti numai îngâmfat, ci şi bătut în cap?

— Să mă schimbi?

Auzindu-i şoapta, Charity îl privi din nou.

Îi văzu lucirea de speranţă din ochi şi, în clipa aceea cât privirile li se susţinură, ştiu că învinsese.

— Iar acum, înainte să plec, am să-ţi dau un ultimatum, continuă ea.

Vorbea răspicat, pe un ton mulţumit. Îşi puse cu grijă mănuşile

albe şi începu să se plimbe prin faţa biroului lui Paul.

— Sau te prezinţi la unchiul meu şi-i declari ce intenţii ai, de-acum în două săptămâni, sau am să trag concluzia că nu mă mai iubeşti.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc,

Charity, dar…

— Nici eu n-am încetat vreodată să te iubesc, Paul, îl întrerupse ea.

Cu o expresie solemnă, veni încet până lângă birou. Paul se întoarse spre ea şi, cu blândeţe, îi puse mâinile pe obraji.

Charity se înălţă pe vârfuri şi începu să-i depună sărutări mărunte pe obrazul rănit.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, Paul. Îmi pare foarte rău că ai fost rănit. Dar trecutul nu se mai poate schimba, iar acum trebuie să privim

în viitor.

Îl lăsă s-o sărute o dată, prelung, mulțumitor, apoi se retrase iar, cu o atitudine din nou vioaie.

— Să nu care cumva să încerci din nou să fugi. Am să te găsesc, oriunde-ai încerca să te

ascunzi. Iar dacă nu te văd curând acasă la unchiul meu, cred c-am să devin foarte violentă – şi numai tu vei fi de vină, domnule Bleachley.

Şi cu aceste cuvinte de avertisment, Charity îşi îndreptă umerii şi deschise uşa. Trecu pe

lângă Bradford şi Caroline, neluând în seamă expresia surprinsă de pe faţa verişoarei sale în timp ce se smulgea din îmbrăţişarea ducelui, şi-şi văzu de drum până ajunse afară.

Caroline era mai afectată de sărutările cu

Bradford decât voia să recunoască. Roşind, se grăbi după verişoara ei, mormăind că era sigură că-i spusese lui Bradford că nu-şi mai putea permite libertăţi cu ea.

Bradford rămase cu gura căscată, în timp ce asculta bombănelile

Carolinei. Se întoarse
când îl auzi pe Paul în
spatele lui şi văzu uimit
că prietenul său
zâmbea. Ce-i scăpase? se
întrebă el, privindu-l
cum urca scara spre etaj.

— Unde te duci? îl
întrebă, frustrat pentru
că n-o mai săruta pe
Caroline şi fiindcă habar

n-avea ce hotărâseră Bleachley şi Charity.

— Să-mi las barbă, răspunse Paul peste umăr, cu un hohot de râs.

* * *

Pe tot drumul spre casă, Charity plânse şi râse alternativ. Caroline

o bătea pe mână şi-o ascultă în timp ce-i spunea cât de mult îl iubea pe Paul şi cum suferise acesta. Bradford tot încerca să intervină şi el, ca să afle ce se întâmplase, şi în cele din urmă Carolinei i se făcu milă de el şi-i explică.

— Ştiam că dacă va arăta cea mai mică urmă de compasiune, Paul o să-i întoarcă spatele. Tu mi-ai sugerat asta, Bradford, precizează ea.

— Eu?

Oricât încerca, Bradford nu-şi putea aminti să fi spus nimic care să-i fi dat o

asemenea idee.

— Desigur. Mila era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat Paul. Se vedea clar, din felul cum s-a închis în sine, adăugă Caroline, vorbind ca şi cum i-ar fi dat lecţii unui elev foarte încet la minte. Apoi se întoarse iar spre

Charity şi o întrebă:

— I-ai spus că dacă încearcă iar să fugă ai să-l împuşti draga mea?

— Cred că da, dădu Charity din cap. Sau poate i-am spus că-l voi da în judecată pentru că şi-a călcat promisiunea. Pot să fac asta, nu-i aşa?

— Nu va fi nevoie, o

asigură Caroline. Tocmai mi-ai spus că te-a sărutat şi încă te mai iubeşte. Nu cred că va mai fi cazul să-l împuşti.

Bradford îşi dădu ochii peste cap, cu exasperare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charity n-

ar putea împuşca pe nimeni! pufni el.

— Ştiu, răspunse imediat Charity, zâmbind, şi adăugă: Caroline, însă, ar putea găuri şi un fir de praf, dacă şi-ar pune mintea. Şi ar fi de-ajuns s-o rog eu, ca să-l împuşte pe Paul.

Bradford o privi
şocat, iar cele două fete
izbucniră în râs.

— Caroline, am să
fac tot ce-mi spui, îţi
dau cuvântul meu. Mi-
ai salvat viaţa cu planul
ăsta. Niciodată n-am să
uit cum m-ai ajutat.

— Deci, planul a ieşit
aşa cum voiai tu? o

întrebă Bradford pe Charity. Acum îi înțeleg toate amănuntele, adăugă el, zâmbind spre Caroline. Te-a pus să răcnești la Paul până i-ai închis gura.

Caroline făcu o mutră nemulțumită, dar Charity râse.

— Mi-ai spus că n-

are simțul umorului, îi aminti ea. Cred că acum încearcă să glumească.

— Apropo, Caroline, reluă Bradford, o fi promis Charity să nu-i spună tatălui tău despre sărutul nostru, dar eu n-am făcut-o.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă

Caroline, alarmată.

— Vei afla destul de curând, chicoti Bradford. Şi nu mai fi aşa speriată, adăugă el, fără urmă de remuşcare în glas. Nu trebuie decât să ai încredere-n mine.

— Am tot atâta încredere în tine câtă ai dat de înţeles că ai şi tu

în mine, replică iritată Caroline.

Apoi se întoarse spre Charity, adăugând:

— Pentru informarea ta, asta nu înseamnă nimic. Bradford nu are încredere în nicio femeie.

Charity nu scoase o vorbă, uitându-se doar

de la unul la altul, în timp ce se întreba ce se întâmplase. Dintr-o dată, atmosfera se schimbase drastic, şi o nedumerea.

— N-ai să vorbeşti cu tatăl meu! declară Caroline, pe un ton care nu admitea nicio replică.

— Ba da! răspunse la fel de categoric Bradford.

— Nu vei rezolva nimic.

— Te amăgeşti. Am să…

— Nicio vorbă! strigă ea, convinsă că voia să spună „am să te am.” N-o spusese deja destul

de des? Iar acum voia s-o arunce din nou, chiar în fața delicatei ei verișoare.

— Ce să nu spună? întrebă Charity.

Niciunul nu-i răspunse. Amândoi o priviră încruntați, iar Charity se retrase mai în spate pe bancheta

trăsurii. O are ce făcuse? se întrebă ea. Şi, pentru prima dată de când se ştia, se hotărî să-şi păstreze gândurile şi întrebările pentru sine.

CAPITOLUL 8

Următoarele săptămâni au fost pline de dineuri, baluri şi necontenite vizite în timpul zilei. Caroline l-a vizitat pe Unchiul Milo, cum insista marchizul să-l

numească, şi s-a ataşat strâns de el. De obicei era prezent şi unchiul Franklin, fratele marchizului, mai tânăr decât el cu zece ani. La înfăţişare îi semăna, dar nu avea aceeaşi căldură în ochi, iar manierele îi erau mai reţinute. Caroline simţea o

anumită tensiune între cei doi unchi, pe care nu prea putea s-o definească. Erau foarte politicoşi unul cu altul, dar păstrau o distanţă clară.

Franklin era chipeş, cu păr castaniu închis şi ochi de culoarea alunelor, însă aerul lui

rece o cam neliniştea pe Caroline. Soţia lui, Loretta, rareori îl vizita pe marchiz, iar Franklin explica mereu că nevastă-sa avea multe obligaţii sociale, lăudându-se că era solicitată de aproape toată lumea bună. Caroline nu putea să nu

se întrebe oare cine o tot
căuta de vreme ce încă
n-o văzuse la nicio
petrecere.

Contele de Braxton
începuse s-o escorteze
pe Lady Tillman la
unele întruniri mai
speciale, iar Caroline era
mulţumită deşi femeia
nu-i prea plăcea. Dar se

bucura că tatăl ei se simţea bine. Merita să fie fericit, iar dacă Lady Tillman era partenera pe care şi-o dorea, treaba lui. Caroline n-avea de gând să se amestece.

Timpul trecea, iar incidentul de la reşedinţa familiei

Claymere îşi pierdea treptat importanţa. Caroline era recunoscătoare că nu-şi dezvăluise bănuielile, acum fiind convinsă că nu fusese decât rodul imaginaţiei sale, şi rezultatul oboselii şi al neatenţiei. Dar, deşi nu se mai considera

amenințată de un agresor necunoscut, Ducele de Bradford îi dădea o senzație clară de pericol. O aducea la limita disperării.

Bradford o escorta la toate petrecerile şi nu se desprindea o clipă de lângă ea, dând clar de înțeles că-i aparținea lui.

Carolinei nu-i plăcea această atitudine posesivă, nici aroganța cu care o tot înghesuia prin colțuri şi o săruta până când dorința îi lua mințile. Ceea ce o nedumerea complet era felul tot mai intens cum reacționa ea însăşi, căci era de ajuns s-o

privească, şi simţea cum i se înmuiau genunchii. Ce se întâmplase cu stăpânirea de sine, cu independenţa ei?

În sfârşit, recunoscuse în sinea sa că-l iubea. El, pe de altă parte, nu rostise niciodată acest cuvânt. Dorinţa nu era decât

unul dintre motivele pentru care-i simțea lipsa când nu-i stătea alături. Era ireproșabil de bun şi generos, şi avea o tărie de caracter pe care Caroline o găsea de-a dreptul inflexibilă.

Dar mai era şi un drac împielițat! De fiecare dată când o

săruta, în ochi i se aprindea o luminiță victorioasă. Caroline se ofilea în brațele lui și vedea cum acest lucru îl făcea să zâmbească. Ce aștepta, să recunoască și ea că-l dorea?

Niciodată n-avea să i-o spună, până nu auzea de la el că o iubea. Iar

dacă Ducele de Bradford avea chef de jocuri, Caroline putea să se joace şi ea.

Charity, pe de altă parte, era în culmea fericirii. Paul Bleachley venise conştiincios şi i se prezentase Contelui de Braxton, iar acum îi făcea curte oficial. Îşi

pusese o bandă de satin
negru peste ochi, care-l
făcea să arate ca un pirat
cutezător, şi-şi lăsase şi
barbă.

Caroline îl plăcea pe
Paul. Era un om liniştit,
cu un zâmbet cald, şi-şi
dădea seama, după cum
o privea pe Charity, că o
iubea din toată inima.

De ce nu-şi găsise şi ea un om la fel de plăcut şi blajin ca Paul?

Contele de Braxton hotărâse să dea un dineu şi invitase douăzeci de musafiri, inclusiv unchii Carolinei, marchizul şi Franklin, Loretta, Lady Tillman şi fiica ei,

Rachel, precum şi, spre marea nemulţumire nemărturisită a Carolinei, dezgustătorul logodnic al lui Rachel, Nigel Crestwall. Fuseseră invitaţi şi Bradford şi Milford, precum şi Paul Bleachley. Cina urma să aibă loc devreme din

deferență pentru marchiz, care obosea repede, după care cei mai rezistenți aveau să plece la operă.

Benjamin era în culmea fericirii pe când pregătea porumbeii umpluți, peștele dezosat și puii la frigare. Deighton se purta ca un

tiran conducând ultimele pregătiri. Caroline şi Charity îi îndeplineau toate ordinele, ştiind că se pricepea mult mai bine decât ele, iar Charity îi ceruse sfatul chiar şi cu privire la rochia pe care urma s-o poarte.

Caroline hotărâse

deja să-şi ia provocatoarea rochie ivorie. Era extrem de decoltată şi, spera, foarte seducătoare. Plănuia să arate ispititor, considerând că sosise momentul să preia dominaţia în relaţia ei cu Bradford. Avea să-i ia minţile şi să-l silească

să-i dezvăluie sentimentele lui.

Charity o găsi în faţa oglinzii şi scoase o exclamaţie.

— Bradford va amuţi când o să te vadă, prezise ea în şoapta. Arăţi ca Venus, zeiţa dragostei.

— Şi tu arăţi la fel de

fermecător, îi răspunse Caroline, cu un zâmbet.

Charity făcu o piruetă, arătându-şi rochia de culoarea lămâii.

— Mă simt minunat, Caroline. E efectul iubirii, să ştii. Îţi redeşteaptă pofta de viaţă.

Caroline nu era de aceeaşi părere, dar îşi ţinu gura. Oftând, îşi însoţi verişoara la parter, pentru a aştepta invitaţii în antreu.

— Paul şi cu mine am hotărât să ne căsătorim în Anglia, îi spuse Charity.

— Sigur că da,

răspunse verişoara ei. În care alt loc să vă căsătoriţi?

— La Boston, replică încruntată Charity. Dar nu vrem să mai aşteptăm, şi nu s-ar cuveni să călătorim împreună până nu suntem soţ şi soţie.

Caroline făcu ochii

mari, nedumerită.

— Dar veţi locui aici, Charity. E ţara lui Paul Te referi doar la o vizită în sânul familiei, nu?

Verişoara ei, care-l privea pe Deighton cum se plimba nervos prin faţa uşii, nu-i observă expresia.

— Paul doreşte să-şi

ia viața de la început. Nu are titluri nobiliare, așa că nu va renunța la nimic important. Dar nici sărac nu e, și are planuri mărețe. Tata îl va ajuta să-și facă un rost în Colonii.

— Da, desigur… comentă Caroline. Și cu ce se va ocupa?

Încerca să pară interesată dar dintr-o dată o copleşise tristeţea. Nu credea că era gata s-o piardă pe Charity. Verişoara ei era singura verigă de legătura cu familia sa de la Boston.

— A avut deja nişte lungi discuţii cu Benjamin, răspunse

Charity. Paul vrea să
cumpere pământ şi să
devină un fermier
gentleman. Benjamin a
acceptat să-l ajute.

— Fermier
gentleman? Charity, nu
există aşa ceva, pufni
Caroline iritată. În
Colonii? Da' de unde
La ferme e nevoie de

muncă grea, cu spinarea, şapte zile pe săptămână.

— Paul e în stare, replică verişoara ei. Îşi redobândeşte treptat capacitatea de a-şi folosi mâna rănită, şi ştii că fraţii mei îl vor învăţa şi ei.

— Da, oftă Caroline.

Încă se mai gândea la faptul că Benjamin avea să-l ajute pe Paul. Nu avea niciun drept să-l ţină în Anglia cu forţa. Oare de ce se simţea abandonată?

Clopoţelul sună, semn că sosiseră primii oaspeţi, iar Caroline zâmbi forţat. Deighton

se opri la uşă, apoi se întoarse spre Caroline şi Charity, studiindu-le pentru o ultimă oară cu privirea. Dădu din cap aprobator, afişă obişnuita lui mină plictisită şi deschise uşa. Serata începuse.

Bradford fu unul dintre ultimii care

sosiră. Caroline bombăni nemulţumită că întârziase, apoi îşi dădu seama că nu era un început prea potrivit pentru o seară plăcută. Dar nici reacţia lui faţă de rochie nu era cea mai fericită. În loc de a-i spune cât de bine-i stătea, îi ceru în şoaptă

să se ducă sus şi să se îmbrace până la capăt.

— Sunt îmbrăcata, susţinu Caroline.

Stăteau la marginea holului. Milford li se alăturase, şi se întoarse şi el să audă răspunsul lui Bradford.

— După mine, arată perfect, Brad, declară el,

privind-o cu admiraţie.

— Rochia n-are pieptar, afirmă Bradford. Du-te sus şi ia-ţi pe tine ceva mai potrivit.

— Nici nu mă gândesc! se opuse Caroline cu îndârjire.

— Eşti indecentă, mârâi Bradford.

Milford începu să chicotească, dar Caroline şi Bradford îi priviră încruntaţi, făcându-l să tacă. Apoi Caroline se întoarse din nou spre Bradford.

— Sunt la fel de decentă ca tine, în nădragii ăştia.

— Ce-i în neregulă

cu pantalonii mei? întrebă Bradford, luat pe nepregătite.

— Sunt prea strâmți. Mare minune că poți să te așezi fără să te doară.

Îl măsură încet cu privirea, admirând în sinea ei cum arăta. Doamne, chipeș mai era – și extrem de distins, în

ţinuta neagră de seară.

Milford începu din nou să râdă.

— Te pot conduce la cină? o invită el pe Caroline, oferindu-i braţul.

— Aş fi încântată, răspunse Caroline.

Îi puse o mâna lui Milford pe braţ şi-l

străpunse pe Bradfard cu o privire rece.

— Când ai să-ţi aminteşti de bunele maniere, poţi să vii şi tu cu noi.

Bradford rămase pe loc, nedumerit. Cum reuşise să-l pună în defensivă atât de repede, şi fără niciun

efort? Şi chiar n-avea
idee ce ispititor arăta, în
rochia aia? Se îndoia că
mai era prezent vreun
bărbat care să nu fie la
fel de afectat ca el.

Caroline îl ignoră pe
tot parcursul cinei.
Stătea în stânga lui Paul
Bleachley şi conversa cu
Milford, care ocupa

locul din faţa ei. Bradford se aşezase în dreapta Carolinei. Nici măcar nu se uita la el.

Lui Bradford nu-i plăcea să fie neluat în seamă. Abia se atingea de mâncare, şi observă cu satisfacţie că nici Caroline nu prea mânca. Abia îşi stăpânea

imboldul de a-şi scoate redingota ca să i-o pună pe umeri şi-şi jură că avea să-l stâlcească-n bătaie pe Nigel Crestwall dacă se mai hlizea mult la ea.

Pe la jumătatea desertului, trase concluzia că răbdase destul. Era timpul să

aibă o mică discuţie cu Caroline, şi cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Caroline încerca să asculte comentariile lui Milford despre opera la care aveau să se ducă după cină, dar atenţia îi era mereu atrasă de Loretta Kendall, nevasta

lui Franklin. Femeia cea
roşcovană se dădea în
spectacol arătându-şi
admiraţia faţă de
Bradford, iar Caroline
îşi spunea că, dacă nu
înceta să flirteze cu el,
avea să-i facă ceva cu
adevărat îngrozitor. Se
gândea să-i răstoarne pe
rochie una din tartele cu

zmeură. Sau poate nu numai una. Era destul de decoltată ca să fie loc pentru tot platoul.

În sfârşit, cina se termină, iar doamnele se ridicară să plece. Bărbaţii urmau să bea un pahar împreună, dar Bradford încălcă tradiţia. N-avea chef de

nimeni, numai de Caroline. O urmă până la uşă, unde o luă de cot şi-i ceru să stea puţin de vorbă. Se purta foarte formal, fiindcă Lady Tillman şi Loretta Kendall se uitau la el.

Caroline dădu scurt din cap şi spuse, de ochii doamnelor care-i

priveau:

— Dacă e important…

Îl conduse în cabinetul tatălui ei, fierbând în sinea ei la vederea felului cum îl sorbea Loretta pe Bradford din ochi.

— Te rog să laşi uşa deschisă, îi ceru ea, pe

un ton plin de trufie.

— Nu trebuie să audă şi alţii ce avem de discutat, replică Bradford, mohorât.

Trânti uşa, se rezemă de ea şi o privi lung pe Caroline.

— Vino aici.

Asprimea cererii lui o făcu să se încrunte. Ia

te uită, acum îi mai dădea şi ordine! O considera la nive1ul unei servitoare? Totuşi, îşi ţinu cumpătul, deşi aproape ajunsese la capătul răbdării.

Se rezemă de marginea biroului, cu braţele încrucişate pe piept, şi răspunse:

— Prefer să stau aici, mulţumesc.

Bradford trase adânc aer în piept. Zâmbi, dar privirea nu-i deveni mai blândă.

— Caroline, iubito. Mai ţii minte că mi-ai spus odată că nu ştiu când sunt insultat?

Caroline dădu din

cap. Întrebarea, precum şi tonul lui calm, o nedumereau.

— Da, îmi amintesc, răspunse ea, zâmbind.

— Iar acum, eu sugerez că nici tu nu ştii când ar trebui să-ţi fie teamă.

Zâmbetul pieri de pe buzele Carolinei. Făcu

ochii mari, alarmată, când Bradford începu să se apropie.

— Nu mi-e frică! îl minţi ea.

— A, ba ar fi cazul să-ţi fie! declară el în şoaptă.

Nu avea nicio şansă. Înainte de a se putea hotărî în care direcţie s-

o ia la fugă, Bradford o prinse de talie şi o trase spre el.

— Ţi-ai arătat farmecele în public, i-ai lăsat pe toţi bărbaţii din casă să-ţi vadă cu prisosinţă trupul, mie nu mi-ai dat atenţie, iar acum încerci să-mi nesocoteşti sfaturile. Da,

iubito, cred că e una din acele ocazii când ar trebui să-ţi fie frică. Era furios. Muşchiul obrazului îi tresărea, semn sigur că-i era extrem de greu să-şi păstreze calmul.

Caroline era uimită de cuvintele lui. Nu-i venea să creadă cum

încerca să întoarcă jocul
împotriva ei, când el era
cel care se purtase atât
de mişeleşte.

— Nu mi-am arătat
nimănui farmecele, se
apără Caroline. Rochia
Lorettei… arăta mult
mai mult decât a mea. Şi
tu eşti cel care a flirtat,
Bradford, nu eu. Să nu-

ndrăznești să te încrunți
așa la mine! Ai flirtat cu
o femeie măritată – sau
uitaseși că era căsătorită?

Fără să-i aștepte
răspunsul, continuă pe
nerăsuflate:

— Da, te-am ignorat,
dar numai după ce mi-
ai insultat rochia.
Probabil a fost o

copilărie din partea mea, dar voiam ca seara asta să fie perfectă, şi am reacţionat peste măsură la comentariile tale oribile.

— De ce? întreabă Bradford, cu o expresie reţinută. De ce sperai să fie o seară perfectă?

Caroline îşi coborî

privirea spre cravata lui.

— Sperasem ca tu… adică, am crezut…

Oftă. Nu putea să mai continue.

Deznădejdea din vocea ei îl descumpăni pe Bradford. Slăbi strânsoarea şi începu să-i mângâie cu blândeţe spatele.

— Vom sta aici toată noaptea, dacă altfel nu se poate, până-mi explici ce se întâmplă-n capul tău.

Caroline ştia că vorbea serios. Dădu din cap resemnată, apoi răspunse:

— Speram să-mi spui… ceva frumos!

Poftim, acum ştii adevărul, şi am să-ţi mulţumesc dacă nu râzi. Voiam să te aud spunând şi altceva decât că mă doreşti. Îţi cer prea mult, Bradford?

Bradford clătină din cap. O sili să ridice privirea spre el, ridicându-i bărbia.

— În momentul de față, nu cuvinte frumoase am în minte. Cred că mai degrabă îmi vine să te strâng de gât. De câteva luni încoace, mă ții ca pe jăratic. Ba mai rău, adăugă el, cu o privire care-o făcu pe Caroline să tremure de emoție,

eu însumi te-am lăsat să mi-o faci.

Făcu o pauză, hotărât să coboare tonul.

— Haosul s-a terminat, Caroline, şi jocul la fel. Am ajuns la capătul răbdării.

— Ai avut răbdare fiindcă aşteptai să recunosc că te doresc?

întrebă ea în şoaptă, cu o expresie nefericită. Da, te doresc. Poftim, acum eşti mulţumit? Dar până să te umfli-n pene, Bradford, înţelege că, în inima mea, atâta lucru nu e de ajuns. Întâmplător, te mai şi iubesc. Prin urmare, după părerea mea, e

acceptabil să te doresc *fiindcă* te iubesc.

Declarația ei fu de ajuns ca lui Bradford să-i dispară orice urmă de iritare. Zâmbi, cu un sentiment de satisfacție aproape copleşitor. Era mulțumit. Se aplecă şi încercă s-o sărute, dar Caroline îşi feri scurt

capul.

— Nu te împăuna aşa, Bradford. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Nu eşti un om foarte uşor de iubit. De ce n-am putut alege pe cineva ca Paul Bleachley, nu reuşesc să înţeleg, oftă ea. Iar acum, ai să mă săruţi

până nu mai ştiu de mine, nu-i aşa?

Bradford zâmbi şi-i depuse un sărut cast pe frunte. Îi inhală parfumul dulce şi simți cum îl ameţea.

— Tare-aş vrea să n-o faci, Bradford.

— Chiar credeai că poți să porți rochia asta

şi să nu fii sărutată?

— Da, aşa am crezut, şopti ea, cu gura lipită de a lui Bradford.

Apoi o sărută, şi-l sărută la rândul ei. Gura lui era atât de caldă, iar braţele Carolinei îl cuprinseră de mijloc, la fel cum o încercuiau şi ale lui, lăsându-l să-şi

ţească urzeala magică a pasiunii.

Într-un târziu, sărutul luă sfârşit, iar Bradford fu nevoit s-o sprijine pe Caroline. Fata îşi rezemă obrazul de pieptul lui, aşteptându-l să-i spună ce avea în inimă.

— E chiar atât de

dureros să mă iubeşti? întrebă Bradford.

Auzindu-i amuzamentul din voce, Caroline se burzului imediat.

— Ca o durere de stomac, replică ea. Te-am antipatizat cât de mult timp am putut, m-am acomodat cu

sentimentul, şi pe urmă, m-am trezit că te iubeam.

— Şi mă acuzi pe mine că nu sunt romantic! chicoti Bradford.

O bătaie discretă în uşă îi întrerupse. Caroline se simţi frustrată, căci fusese

sigură că Bradford avea să-i spună că o iubea şi el.

— Brad? Aimsmond ar dori să schimbe o vorbă cu tine, se auzi glasul lui Milford, care nu părea deloc fericit.

— Probabil unchiul meu s-a înfuriat că m-ai târât aici, spuse

Caroline. Mă duc să-l găsesc şi să-l aduc la tine, adăugă ea, pornind spre uşă. Şi să nu crezi că discuţia noastră s-a terminat, Bradford.

Şi, cu aceste cuvinte de avertisment, Caroline închise uşa în urma ei. Se aştepta să-l vadă afară pe Milford,

dar acesta plecase deja. Stătu un moment să-şi aranjeze părul şi rochia, apoi porni grăbită spre salon.

Nigel Crestwall pândea în umbră, şi o înhăţă chiar când voia să dea colţul. O ţintui de perete înainte ca fata să poată scoate măcar o

vorba de protest, şi începu să-i aştearnă sărutări băloase pe gât, şoptindu-i sugestii obscene la ureche. Caroline era atât de indignată şi se stupefiată, încât câteva clipe nu avu nicio reacţie.

În sfârşit, începu să

se zbată, tocmai când Bradford dădea colţul şi-i vedea.

Nigel nu ştiu ce-l lovise. Dintr-o dată, se pomeni zburând prin aer, pentru a se lovi de uşa din spate. Vaza de pe masa alăturată se clătină şi-i căzu în cap.

Caroline îl privi

lung, tremurând de silă.

— Numai tu eşti de vină, mormăi Bradford.

Acuzaţia lui vehementă o surprinse atât de tare, încât îl privi mută de uimire. Atunci se sperie cu adevărat, căci niciodată nu-i mai văzuse pe chip o asemenea furie. Scutură

din cap, încercând să-şi alunge frica, şi făcu un efort să-l privească în continuare.

— M-a atacat, şi tot eu sunt de vină? întrebă ea în şoaptă.

Nigel încerca să se ridice, cu ochii săgetându-i într-o parte şi-n alta, iar Caroline

ştiu că-şi căuta o scăpare. Privindu-l, Bradford răspunse:

— Dacă nu te-ai îmbrăca la fel ca o femeie de stradă, n-ai fi tratată ca atare.

Cuvintele lui rămaseră plutind în aer. Teama Carolinei pieri, înlocuită de indignare.

— Scuza asta o
foloseşti ori de câte ori
mă atingi? Că sunt o
femeie de stradă, şi prin
urmare se acceptă?

Bradford nu-i
răspunse. Nigel se
strecură pe sub ei, cu
ochii holbaţi de spaimă.
Bradford întinse o
mână, îl înşfăcă de gât

şi-l trânti de perete, cu picioarele atârnându-i în aer.

— Dacă te mai atingi o dată de ea, cu mâna mea te omor. Ne-am înţeles?

Nigel nu-i putu răspunde – mâna lui Bradford, ţinându-l de gât, îi sugruma orice

sunet – dar reuşi să dea din cap. Bradford îi dădu drumul şi continuă să-l privească până când Nigel fugi la uşa din faţă, o deschise şi dispăru în noapte. O clipă, Caroline se întrebă ce-avea să creadă Rachel despre dispariţia neaşteptată a

logodnicului ei.

Apoi, furia lui Bradford se abătu asupra Carolinei. Trecu în faţa ei, tăindu-i drumul. Caroline îşi îndreptă umerii şi spuse:

— N-am făcut nimic ca să-l provoc. Iar în privinţa asta, nu-ţi

rămâne decât să ai încredere în mine. N-ai văzut ce s-a întâmplat.

— Să nu-mi mai spui cuvântul „încredere”, că nu ştiu ce-ţi fac! E timpul să ne înţelegem, Caroline.

— Aici erai, Bradford!

Glasul marchizului

risipi tensiunea. Caroline fu prima care se mişcă. Se întoarse, cu un zâmbet forţat, şi-l privi pe unchiul Milo cum se apropia încet.

— Eu pornesc spre casă acum, le explică el zâmbind, şi o luă de mână pe Caroline. Mai treci mâine pe la mine?

— Desigur! dădu ea
din cap.

— Bun! Bradford, şi
pe tine te-aştept, şi cât
mai curând, băiatule!

— Voi veni
neîntârziat, răspunse
Bradford, pe un ton
deferent.

— Ceilalţi se
pregătesc de plecare,

continuă marchizul. Loretta mă va lăsa acasă, din drumul spre altă obligaţie.

Se întoarse spre uşă, cu Caroline ţinându-l de braţ.

— Nu ştiu unde s-o fi dus Franklin, urmă el. Imediat ce Brax a anunţat cine cu cine

merge, Franklin s-a ridicat şi a ieşit.

Caroline îl simţi pe Bradford în spatele ei.

— Eu merg cu tatăl meu, anunţă ea.

— Ba nu, replică unchiul ei, Brax le escortează pe Lady Tillman şi mica Rachel Nigel parc-a intrat în

pământ, dar cred c-o să apară el. Milford a propus ca tu şi cu el să mergeţi cu Bradford.

Umerii Caroline căzură. Nu mai voia să meargă cu Bradford. Avea nevoie de timp, ca să-şi pună sentimentele în rânduială. Îi veni ideea să acuze o durere

de cap, şi-şi duse mâna la frunte, cu un gest dramatic.

— Nu mă simt…

Nu apucă să termine. Uşa tocmai se închisese în urma marchizului, iar Caroline fu răsucită în loc şi se pomeni cu capa pusă pe umeri, aproape cu forţa.

— Te doare stomacul? întrebă alene Bradford, în timp ce-i aranja gulerul capei.

Rămase tăcută aproape în tot timpul drumului până la operă. Ştia că Milford simţea tensiunea, dar puţin îi păsa; nu el propusese să meargă împreună?

— Caroline, eşti foarte tăcută, remarcă în sfârşit Milford. Nu te simţi bine?

— O doare burta, răspunse scurt Bradford. Şi nu-i mai trece. Imediat ce va înţelege asta, o să se simtă mult mai bine.

Milford nu-şi ascunse

nedumerirea. Se uita de la unul la altul.

— Există anumite leacuri pentru durerile de burtă nesuferite, îndărătnice şi odioase, replică ea, cu o voce încordată.

Bradford nu răspunse. Milford îi privea de parcă ar fi

vorbit amândoi într-o limbă pe care n-o înțelegea.

Opera fu minunată, iar Carolinei îi plăcu mult. Bradford o prezentă mai multor persoane. Venise și Brummell, care-i făcu cu ochiul Carolinei, chiar în fața unui grup

numeros.

Bradford şi Caroline abia dacă schimbară o vorbă. La sfârşit, în faţa operei se adunase multă lume, aşteptând trăsurile. Începuse ploaia, iar câteva doamne se plângeau deznădăjduite.

Când trăsura opri în

faţa lor, Bradford o ajută pe Caroline să se urce, apoi se întoarse şi porni spre capră. La înapoiere, când se aşeză şi el lângă ea şi Milford, era încruntat.

— Se vorbeşte că tatăl tău se va însura cu Lady Tillman, îi spuse Milford Carolinei, după

ce porniră.

Caroline se uita pe fereastră, spunându-şi că o luaseră pe un drum ocolit, de vreme ce trăsura ar fi trebuit să cotească la stânga, pe strada principală.

— Pare să-l intereseze, într-adevăr… răspunse ea,

absentă.

— Trage perdeaua! ordonă scurt Bradford; părea furios. La naiba! Instinctele mele m-au înşelat, îi spuse el lui Milford.

Caroline nu înţelegea despre ce vorbeau. Cei doi schimbară o privire, apoi îşi scoaseră

pistoalele.

— Unde ne duce Harry? întrebă Milford.

— Nu e Harry, răspunse Bradford, cu un calm înşelător.

În sufletul lui se războiau mai multe emoţii contradictorii. Era furios că nu fusese mai atent acceptând

explicaţia vizitiului că venise să-l înlocuiască pe Hany, care se îmbolnăvise, dar în primul rând se temea pentru Caroline, care nimerise la mijloc. Cineva îi pusese gând rău, probabil pentru participarea lui în problemele de război,

dar făcuse o greşeala fatală: o implicase şi pe Caroline, şi avea să plătească cu viaţa.

Milford ridică marginea perdelei tocmai când birjarul sărea de pe capră.

— Vizitiul s-a dus, remarcă el pe un ton nonşalant.

Bradford strânse şi mai tare mâna Carolinei, iar în clipa următoare o roată zbura din osie. Se auzi un zgomot asurzitor, perdeaua căzu, iar Caroline văzu scânteile iscate de metalul ce se freca de pietrele străzii. Cei doi bărbaţi îşi

rezemară picioarele de bancheta din față, iar Bradford o luă pe Caroline în poală, ferindu-i capul la pieptul lui.

Trăsura se răsturnă cu o violență care-i tăie Carolinei respirația. Auzi caii alergând mai departe, înțelese că

hăţurile se rupseseră, lăsându-i liberi, şi se bucură că nu fuseseră doborâţi la pământ de greutatea trăsurii.

Bradford nimeri la fundul grămezii, cu Caroline deasupra şi Milford peste amândoi. Încet, Caroline deschise ochii şi văzu pistolul lui

Milford la un deget de nasul ei. Îi împinse încet mâna, încercând să respire.

Bradford scoase un geamăt şi o prinse de şolduri.

— Sper că n-ai păţit nimic, remarcă el, cu o strâmbătură îngrijorătoare.

Caroline îl mângâie pe o parte a capului.

— Eşti bine şi tu? îl întrebă, cu teamă.

— Dacă nu-ţi iei mai repede genunchiul de-acolo, în curând voi deveni eunuc, şopti el.

Auzindu-l, Milford chicoti. Caroline roşi, apoi gemu, când fu

lovită de gheata lui Milford. După ce se scuză, Milford deschise uşa şi se căţără afară, apoi se aplecă s-o ajute pe Caroline să se urce şi ea. Trăsura zăcea pe o parte, iar Caroline îi dădu ocol să vadă stricăciunile, în timp ce Bradford ieşea la rândul

lui.

O singură privire în jur îl înştiinţă pe Bradford că se aflau într-o mahala a Londrei. Se adunase deja mulţimea, dar toţi se uitau la Caroline, nu la trăsură. Bradford îi mormăi ceva lui Milford, apoi o trase pe

Caroline lângă el.

Amândoi continuau să-şi ţină armele în mâini, iar Caroline înţelese că pericolul încă nu trecuse. La mică distanţă, Bradford văzu firma unei taverne ce părea destul de rău famată şi-i spuse lui Milford:

— Du-o pe Caroline înăuntru, până găsesc eu pe cine să trimit după ajutor.

Din mers, Caroline vru să-i strige lui Bradford să aibă grijă, dar se răzgândi. Nu voia ca mahalagiii din jur să ştie că-i era teamă, ca să nu le vină cine ştie

ce idei.

— „La gâlceava”, citi Caroline firma strâmbă de deasupra uşii. Ce nume ciudat! Deci, intrăm şi stârnim gâlceavă? îl întrebă ea pe Milford.

— Lady Caroline, răspunse el pe un ton foarte formal, tocmai îţi

voi da prima lecţie de artă a mahalagismului. Eşti nerăbdătoare să începi? o întrebă, cu acel zâmbet ştrengăresc care Carolinei îi plăcea din ce în ce mai tare.

— Ard de nerăbdare! zâmbi ea.

Intră în salonul plin de fum şi imediat se

simţi nelalocul ei. Rochia elegantă şi capa cu tiv de blană contrastau accentuat cu hainele ponosite ale ocupanţilor. Nu păreau să fie mai mult de cincisprezece, iar Milford o conduse până în capătul opus al tejghelei, unde o

strecură într-un colţ, cu spatele la perete, şi trecu în faţa ei.

În sfârşit, cârciumarul încetă să se mai hlizească şi le ceru comanda. Milford îi spuse că deocamdată mergeau două pahare de brandy, şi de vreme ce era foarte bine

dispus, voia să facă cinste la toată lumea.

Tăcerea dinainte fusese neliniştitoare. Imediat ce Milford declară că oferea de băut, de peste tot se înălţară strigăte, cerând bere şi whisky.

— Inspirată mişcare, Milford, îl lăudă

Caroline. În doar câteva minute, ţi-ai făcut prieteni din nişte posibili duşmani. Meriţi felicitări.

— Aproape că-mi pare rău, mărturisi Milford, chicotind. Doamne, de ani de zile n-am mai nimerit într-o încăierare serioasă!

Caroline zâmbi, dar surâsul îi pieri de pe buze, când uşa tavernei zbură de perete şi patru indivizi cu mutre ameninţătoare năvăliră înăuntru.

— S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa, spuse observând că o priveau.

Se lăsă tăcerea, când unul dintre cei patru, o namilă cu burdihan enorm ce părea să nu mai fi făcut o baie de cel puţin zece ani, porni încet spre ei.

— Ia să vedem noi ce frumuşaţă avem ascunsă acilea, bălmăji omul.

Şi întinse mâna să-l

dea pe Milford la o parte, dar Milford se dovedi de neclintit.

— Nu te mişca de aici, îi spuse el Carolinei, cu un oftat de resemnare.

În clipa următoare, pumnul lui izbi falca mătăhălosului, aruncându-l înapoi.

Imediat amicii lui se repeziră la bătaie.

Caroline privi, îngrozită, ferindu-se de paharele şi sticlele care zburau care-ncotro. Sorţii erau foarte inegali, şi se temea ca Milford să nu fie rănit. Cârciumarul se hotărî să profite de ocazie şi o

apucă pe Caroline de păr, încercând s-o tragă spre el, pe după colţul barului. Fata ţipă, şi o regretă imediat, căci vocea ei îi distrase atenţia lui Milford.

— Fii atent ce faci! strigă ea, în timp ce lua de pe bar o sticla plină de whisky şi i-o spărgea

în cap cârciumarului. Nemernicul se prăvăli la podea, iar Caroline trecu repede după tejghea. Hotărând că Milford avea nevoie de ajutor, începu să arunce cu sticle în adversarii lui.

Nu reuşea să ţintească prea bine, iar

unul dintre ei reuşi să ajungă până la bar şi să-l escaladeze pe jumătate, până-l lovi destul de tare ca să-l oprească. Individul se prăbuşi cu un geamăt, peste tejghea.

Alţi câţiva muşterii intraseră şi ei în luptă, iar Caroline nu era

sigură cine de partea cui era. Toate sticlele de pe poliţa din spatele ei se terminaseră, şi privi în jur, în căutare de muniţie. Dădu la o parte sertarul cu bani şi găsi un nou arsenal. Pesemne că proprietarul mai avusese probleme în trecut, căci avea

câteva cuţite lungi, arcuite, două pistoale încărcate şi un ciomag mult prea greu ca să-l ridice, necum să mai şi lovească cu el.

Caroline alese pistoalele. Puse unul pe bar, iar pe celălalt îl luă în mână. Şansele tocmai se întorseseră în

favoarea lui Milford, conchise ea, deşi, după felul cum încerca să doboare trei oameni în acelaşi timp, nu părea să-şi dea seama.

O lucire metalică îi atrase atenţia. În colţul opus, un om ridicase braţul şi se pregătea să arunce un cuţit în

spinarea lui Milford. Caroline nu mai stătu pe gânduri şi trase. Cu un urlet, omul scăpă cuțitul.

Lupta încetă şi toți, inclusiv Milford, se întoarseră să-l privească pe individul care se ținea de mâna rănită. Apoi, toți ca unul se

răsuciră spre Caroline, care se simţi datoare să dea o explicaţie.

— În bătaia asta, nu e voie cu cuţite, anunţă ea cu demnitate.

Luă al doilea pistol şi se uită la Milford.

— Ei? îl întrebă ea, văzând că o privea în continuare cu gura

căscată. Te mai baţi, sau plecăm?

Milford scoase un mârâit, apucă doi oameni de ceafă şi-i dădu cap în cap. Amândoi căzură, chiar în timp ce altul se repezea înainte. Caroline continua să aştepte cu răbdare

sfârşitul luptei.

Bătaia se termină mai repede decât se aşteptase. Uşa tavernei se dădu de perete, smulsă din ţâţâni, însoţită de un muget. Bradford părea gata să facă moarte de om. Caroline fu mulţumită că erau în aceeaşi tabără.

— Mult ţi-a mai trebuit! strigă Milford, printre pumni.

Când văzu că o găsise cu privirea, Caroline îi zâmbi lui Bradford, dându-i de înţeles că era nevătămată, iar expresia lui furioasă fu înlocuită imediat de un interes

detaşat. Caroline îl privi cum îşi scotea încet redingota, o împăturea cu grijă şi o punea pe spătarul unui scaun. *Mult* îi trebuia, într-adevăr! Milford strigă din nou, iar Bradford atacă în sfârşit.

Rezolvă totul în câteva minute, iar

Caroline, deşi îi cunoştea puterea, fu acum de-a dreptul uimită. Nu dădea nici cel mai mic semn de efort, nici chiar când ridică un om de două ori mai greu ca el şi-l aruncă pe uşă afară. Îl urmară altul şi altul, până când toată strada

se umplu de trupuri şi gemete. Bradford îl smulse pe ultimul de lângă Milford şi-l azvârli pe uşă cu o lovitură de picior.

Încă mai arăta impecabil, deşi părul îi era puţin răvăşit. Milford, pe de altă parte, era într-un hal

fără de hal, cu redingota ruptă şi pantalonii murdari. Îşi flexă mâinile şi-şi potrivi cravata.

— Face casa cinste! anunţă Caroline, atrăgându-le amândurora privirile spre ea. Vreau să spun, dacă mai găsesc pe

undeva vreo sticlă…

— Cred, draga mea, că le-ai aruncat pe toate, comentă Milford.

— Trebuia s-o păzeşti, mormăi exasperat Bradford. Caroline, ieşi de-acolo. Ne-aşteaptă birja.

Caroline dădu din cap şi porni spre uşă,

păşind cu grijă peste trupurile căzute după tejghea. Bradford se uită să vadă ce o încetinea şi clătină din cap.

— N-am să întreb, îi spuse el lui Milford.

— Mai bine nu, răspunse Caroline. După părerea ta acum ar trebui să plâng şi să

leşin, nu? Milford? Arta mahalagismului are mari posibilităţi, continuă ea. Iar încăierările sunt cu siguranţă interesante. De ce te-ai lăsat?

Milford râse, iar Bradford se încruntă. O luă pe Caroline de mână şi o trase după el afară.

În cupeul închiriat nu era mult loc, iar Caroline fu nevoită să stea pe genunchii lui Bradford. Acesta era încruntat, şi nici măcar nu asculta conversaţia.

Când birja opri în faţa casei, Caroline îi zâmbi lui Milford, spunând:

— A fost o seară minunată, *my lord*! Mai întâi, opera, apoi, încăierarea! Nu mai văzusem niciodată niciuna, nici alta.

— Până la următoarea noastră aventură, Lady Caroline, replică Milford, cu o lucire

glumeaţă în ochi.

— N-o să mai ai nicio aventură, declară Bradford cu glas hotărât.

Caroline îl lăsă s-o ajute la coborârea din cupeu şi îl urmă până la uşă.

— Bradford, chiar eşti supărat pe mine? îl

întrebă ea în şoaptă.

— Nu voi permite să
mai fii pusă în pericol,
replică Bradford.

O luă de umeri şi o
îmbrăţişă.

— Nu vreau să ţi se
întâmple ceva.

Apoi, aplecându-se,
îi depuse un sărut pe
obraz.

Deighton deschise uşa, iar Caroline, fără tragere de inimă, intră în casă. Fu foarte dezamăgită când Bradford n-o urmă.

Discuţia lor trebuia să aştepte până a doua zi. Atunci, avea să admită c-o iubea – şi totul avea să fie minunat.

CAPITOLUL 9

— Cineva a umblat la roată, îi spuse Bradford lui Milford imediat ce porniră la drum. Nu s-a desprins întâmplător.

— Iar ţi-ai făcut duşmani, Brad? se interesă Milford.

Nu mai zâmbea. Caroline era la adăpost, în casă şi putea să-şi arate îngrijorarea şi furia.

— Puteam să murim.

— Cei care umblă să-mi facă de petrecanie nu se încurcă în detalii, comentă Bradford. Caroline e nevinovată,

şi nu voi permite să mai fie pusă în pericol.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi afla cine se ascunde după toate astea şi-am să-i arăt eu lui. Dar până-l descopăr, n-am să mă mai văd cu Caroline. În ochii tuturor, nu vom

mai avea nimic de împărţit.

— Ai să-i explici, nu-i aşa? întrebă Milford.

— Nu. E mai bine ca şi ea să creadă că mi-a pierit interesul. Altfel, nu va fi foarte convingătoare. E obligatoriu ca toată lumea s-o creadă, altfel

ar putea fi folosită împotriva mea.

— Şi Braxton? Lui ai să-i spui?

Bradford clătină din cap.

— Nici lui, s-ar putea să cedeze şi să-i dezvăluie adevărul Carolinei.

— Cu ce începem? se

interesă Milford. Cu cât
îl găsim mai repede pe
individ, cu atât mai
bine. Ai să vorbeşti cu
Harry?

— Da, dădu din cap
Bradford, apoi mă voi
duce şi la prietenii mei
din Departamentul de
Război.

— Când toate astea se

vor termina, prezise Milford, o să ai pe cap un nou război.

Amândoi îi rostiră numele în acelaşi timp:

— Caroline.

* * *

Următoarele două săptămâni au fost insuportabile pentru

Caroline. La început,
pur şi simplu a refuzat
să creadă că Bradford o
părăsise. Se folosea de
orice scuză, de fiecare
argument imaginabil,
până în seara când se
pomeni faţă-n faţă cu el
la Almacks, iar Bradford
se uită drept prin ea, ca
şi cum nici n-ar fi

existat. Atunci fu nevoită să accepte adevărul: între ei doi, totul se sfârşise.

Charity părea mult mai tulburată decât Caroline. Tuna şi fulgera că Bradford merita să fie bătut cu biciuşca de cai. Involuntar, o făcea pe

Caroline să sufere şi mai mult, povestindu-i toate bârfele despre notoriile activităţi ale lui Bradford. Se spunea că ducele reintrase în circulaţie, culcându-se cu majoritatea femeilor din Londra. Era văzut în fiecare seară cu câte o altă parteneră la braţ.

Revenise la vechile lui apucături, jucând cărţi şi bând peste măsură. Toţi, inclusiv Charity, credeau că Bradford se distra nemaipomenit de bine.

După întâlnirea cu Bradford de la Almacks, Caroline refuză orice altă invitaţie. Rămase

acasă în fiecare seară. Îi scrise lui Caimen, destăinuindu-şi amărăciunea, dar după ce Deighton trimise scrisoarea, o regretă. N-avea decât să-l îngrijoreze pe vărul ei, iar acesta nu putea face nimic ca s-o ajute.

Contele de Braxtor

nu avea idee prin ce chinuri trecea fiica lui. Îi acceptase scuza că petrecerile necontenite o obosiseră şi că voia să stea acasă ca să se concentreze asupra planurilor de nuntă ale lui Charity.

Luni dimineaţa sosi o scrisoare de la Boston,

cu ultimele noutăţi şi o mulţime de întrebări despre activităţile celor două fete. Unchiul Henry îşi dădea încuviinţarea pentru căsătoria fiicei lui şi-i cerea lui Benjamin să se înapoieze la Boston cât mai curând posibil. Toţi aveau mare nevoie de

îndrumările lui pentru caii pe care-i cumpăraseră recent şi cei şapte mânji născuţi în primăvara trecută.

Benjamin ardea de nerăbdare să plece înapoi. Caroline i-o vedea în ochi.

— Ţi-e dor de casă, nu-i aşa? îl tachină ea.

— Nu ştiu cum o să ne descurcăm fără tine, remarcă tatăl ei. Iar o să murim de foame…

Şi-i lăsă singuri, ca să se ocupe de aranjamentele pentru călătorie. Caroline nu ştia nici ea cum avea să facă faţă fără Benjamin, deşi îşi păstra pentru

sine această grijă.

— Am trecut prin multe împreună, nu-i aşa? o întrebă el.

Zâmbind fata răspunse:

— Într-adevăr.

Nu se putu abţine să nu-l îmbrăţişeze.

— N-am să te uit niciodată, prietene.

Întotdeauna mi-ai fost alături când am avut nevoie de tine.

În lunea următoare, Caroline îl însoţi în port. Contele îi pregătise lui Benjamin o garderobă de soi, inclusiv o manta groasă.

— Mai ţii minte când m-ai găsit în hambar?

întrebă Benjamin, în timp ce-şi luau rămas-bun.

— Pare să fi trecut un secol de atunci, răspunse Caroline.

— Acum ai să fii de capul tău, fetiţo. Pot să rămân cu tine, dacă mi-o ceri. Îţi datorez viaţa.

— Cum şi eu ţi-o

datorez pe a mea, i-o
întoarse ea. Viitorul tău
e la Boston, Benjamin
Nu-ți face griji pentru
mine.

— Dacă ai vreodată
nevoie de ajutorul
meu…

— Ştiu, îl întrerupse
Caroline. Totul o să fie
în regulă, crede-mă.

Nu era în regulă, desigur – şi plânse tot drumul spre casă. Îi era greu să nu-şi plângă singură de milă, oricât se străduia să pară veselă. Peste Londra se aşternuse prima zăpadă, şi ea tot nu primise nicio veste de la Bradford.

Acceptă o invitaţie de
la Thomas Ives şi-l
însoţi la un dineu dat de
Lady Tillman. Fu o
seară plicticoasă, dar
tatăl ei se bucură că
venise.

A doua zi îi făcu o
vizită unchiului Milo.
Franklin încă nu sosise,
iar Caroline şi

marchizul avură o conversaţie plăcută. Unchiul ei aflase de plecarea lui Benjamin la Boston şi-i ceru să explice de unde îl cunoştea.

— L-am găsit în hambar, într-o dimineaţă, răspunse Caroline. Era un sclav

fugar, şi venise tocmai din Virginia.

Nu-i dădu mai multe detalii, iar marchizul fu nevoit s-o tragă de limbă.

— Tatăl tău mi-a spus că ţi-a devenit protector. Prin urmare, Bostonul e un ţinut atât de sălbatic şi periculos?

Caroline râse.

— Cred că m-ai descris pe mine, nu Bostonul. Mereu intram în buclucuri, iar Benjamin mă scăpa întotdeauna. De mai multe ori mi-a salvat viaţa.

Unchiul Milo chicoti.

— Cât semeni cu

maică-ta, comenta el. Dar cu Benjamin ce-o să se întâmple? Poate fi dus înapoi în Sud. Nu există pe-acolo nişte oameni care caută sclavii fugiţi, pentru un anumit preţ?

Fata se încruntă.

— Într-adevăr, există vânători de sclavi care-i

caută pentru bani, dar Benjamin e acum un om liber. Tata, adică unchiul Henry, l-a trimis pe Caimen să-i cumpere actele.

Chiar atunci sosi şi Franklin, care imediat menţionă numele lui Bradford. Caroline îşi stăpâni expresia şi-l

informă pe unchiul ei că nu se mai întâlnea cu ducele. Legătura lor se sfârşise.

— Atunci te gândeşti să te întorci la Boston? se interesă Franklin.

Întrebarea lui o cam surprinse pe Caroline, care nu înţelegea cum se repezise să tragă o

asemenea concluzie. Unchiul Milo, îr schimb, se înfurie. Niciodată nu-l mai văzuse atât de nervos! Avu nevoie de aproape o oră că să-l convingă că nici nu se gândea să părăsească Anglia, şi în cele din urmă reuşi să-l liniştească.

În continuare, Franklin le spuse că auzise nişte zvonuri despre o posibilă plecare a Carolinei înapoi la Boston, şi că tatăl ei se hotărâse să se însoare cu Lady Tillman. Conform bârfelor, contele urma să-şi ducă noua mireasă

într-un tur al Europei, înainte de a se stabili amândoi în ţara ei.

Caroline obosise tot încercând să-l calmeze pe unchiul Milo, iar nouă provocare a lui Franklin o înfurie. Îi spuse că toate acele comentarii erau ridicole. Acum, când situaţia din

Franța dăduse iar în clocot, tatăl ei n-avea să se aventureze în afara Angliei.

— Nu pleacă nicăieri! declară ea.

— Mă rog, dacă totuşi pleacă, ai să te muți la mine, anunță unchiul Milo, privindu-şi încruntat fratele, în

aşteptarea unei replici.

— Splendidă idee, răspunse Franklin, şi nu mai adăugă nimic.

La întoarcerea acasă, Caroline găsi o scrisoare trimisă pe numele ei. O luă de pe masa din hol şi intră în salon s-o citească. Fu recunoscătoare că era

singură, căci când citi oribilul mesaj, scoase un ţipăt de indignare. Primul paragraf era plin de comentarii murdare şi ostile la adresa caracterului ei în general. Următorul arăta mult mai concret. Brânciul primit pe scara din casa familiei

Claymere nu fusese destinat s-o omoare, ci numai s-o sperie. La fel şi accidentul de trăsură. Şi avea să moară, o ameninţa autorul scrisorii, la momentul potrivit. Destinul urma să se împlinească, în numele răzbunării! Scrisoarea se încheia cu

mai multe descrieri înfricoşătoare ale felului cum avea să fie ucisă.

Caroline nu ştia ce să facă. Puse scrisoarea la loc în plic şi o ascunse în dulap. Îşi dorea din toată inima ca Benjamin să nu fi plecat! Apoi se reculese şi-l întrebă pe Deighton cum arătase

persoana care adusese mesajul.

Deighton nu ştia nimic despre scrisoare, şi nici altcineva din personalul casei. Caroline îşi ascunse teama, spunând numai că o găsise pe masa din hol şi se întreba cine o trimisese, explicând că

scrisoarea nu era semnată.

Pe majordom, această încălcare a bunei conduite îl irită foarte tare. Era datoria lui să deschidă uşa, şi cineva îndrăznise să-i încalce teritoriul! Insistă că uşa stătea tot timpul încuiată, şi bănuia că

una dintre servitoare o deschisese fără să-i ceară permisiunea, iar acum nu voia să-şi recunoască vina.

Caroline îl lăsă pe Deighton să bombăne mai departe şi se duse la etaj.

— Pun prinsoare că Marie a primit

scrisoarea, iar acum i-e
frică să recunoască,
mormăi Mary Margaret
Mereu umblă prin toată
casa, o zi n-a muncit
cinstit de când e aici.
Acum, că Benjamin s-a
dus, iar nu ne mai
putem atinge de
mâncare. Netoata asta n-
a învăţat nimic! Cred că

Deighton ar trebui s-o
alunge.

— Nu mai fi aşa de
aspră, o admonestă
Caroline, cu gândul la
familia Mariei. Fii şi tu
mai răbdătoare, Mary
Margaret. Marie are
nevoie de leafă. Am să
mai stau eu o dată de
vorbă cu ea, cât de

curând, promise, când văzu că servitoarea era gata să protesteze din nou.

Se hotărî să nu-i spună tatălui ei despre scrisoare. Dacă afla în ce pericol era, ar fi putut s-o trimită iar la Boston, şi deşi acest gând o cam atrăgea, Caroline îşi

dădea seama că ar fi însemnat să dea bir cu fugiţii – şi să-l părăsească pentru totdeauna pe Bradford. Totuşi, aceasta nu însemna mare lucru, întrucât Bradford dăduse clar de înţeles că terminase definitiv cu ea.

O săptămână încheiată, păstră tăcerea. Devenise foarte retrasă, iar noaptea nu mai reuşea să adoarmă. Respinse mai multe invitaţii, şi tresărea la cel mai mic sunet. Nu mai ieşea din casă decât ca să-l viziteze pe unchiul Milo.

Contele o luă la întrebări despre comportamentul ei atât de ciudat şi acceptă în numele ei o invitaţie la teatru, din partea lui Milford. Apoi, insistă până când încăpăţânata lui fiică se înduplecă în sfârşit.

Caroline acceptase

pentru a-i face o plăcere tatălui ei, precum şi fiindcă dorea să-l vadă pe Milford. Îi plăcea compania lui spirituală – dar, de câte ori se gândea la el, îşi amintea de Bradford.

Se îmbrăcă într-o rochie de culoarea mentei, iar Mary

Margaret îi buclă părul
şi-i trecu printre şuviţe
o panglică. Caroline era
nervoasă din cauza
lipsei de somn, iar
agrafele care o tot
împungeau în cap o
făceau aproape să ţipe.

— Mary Margaret,
mai avem o oră până să
sosească Milford. Ia adu

foarfecele! îi ordonă ea. Am văzut cum ai tuns-o pe Charity şi aş dori să-mi tai şi mie părul la fel chiar acum.

În timp ce vorbea, începu să-şi scoată rochia şi să-şi smulgă agrafele din păr.

— Mai repede, Mary Margaret. Sunt hotărâtă

M-am săturat să tot car
pe umeri povara asta.

Mary Margaret îşi
ridică fustele şi ieşi în
fugă. Ignorându-i
bombănelile, Caroline
îşi îndreptă umerii şi se
privi încruntată în
oglindă.

— Ţi-ai plâns destul
de milă, Caroline

Richmond.

Charity, care tocmai intra, o auzi.

— Ce faci? întrebă ea.

— În clipa asta, preiau iniţiativa, declară Caroline. Mai ţii minte ce mi-ai spus, că nu-s o şezătoare?

Zâmbind larg, Charity dădu din cap.

— Va să zică, te duci după Bradford?

— Nu, dar am luat alte câteva hotărâri, ocoli Caroline un răspuns direct. Îți voi explica totul săptămâna viitoare, îi promise ea. Va trebui să ai încredere-n mine că nu mi-am pierdut mințile.

Verişoara ei
încuviinţă, deşi era cam
nedumerită. În timp ce
Caroline o împingea pe
uşă afară, Mary
Margaret reveni în fugă.

— Mary Margaret şi
cu mine avem treabă.
Am să cobor şi eu,
numaidecât.

Camerista refuză cu

ştrăşnicie să taie mai mult de un deget din părul Carolinei, şi continuă să se încăpăţâneze, până când Caroline îi smulse foarfecele din mână şi începu să se ciopârţească singură.

Cu o exclamaţie şocată, Mary Margaret

se învoi în sfârşit, iar când termină, recunoscu zâmbind mânzeşte că într-adevăr Caroline arăta senzaţional. Claia grea de bucle dispăruse, înlocuită de nişte şuviţe cârlionţate şi mătăsoase care-i ajungeau până sub urechi. Când

Caroline întorcea capul, se simţea atât de uşurată încât izbucni în râs.

— Mă simt minunat! îi spuse ea cameristei.

— Şi arătaţi la fel de minunat, răspunse Mary Margaret. Ochii v s-au făcut de două ori mai mari şi păreţi mult mai feminină, *my lady.*

O să faceţi mare senzaţie.

Milford sosise deja, iar când Caroline îşi termină toaleta, o aştepta de câtva timp. Stând în mijlocul antreului, o privi cum cobora scara. Îi observă imediat părul şi-i făcu câteva complimente.

Totuşi, văzuse şi cât de obosită arăta. În drum spre Teatrul Drury Lane, Milford îi zâmbi.

— A trecut o vreme de când nu ne-am mai văzut, nu-i aşa, Dovlecelule?

— Dovlecel? Niciodată nu mi-ai mai spus aşa, răspunse

Caroline.

Milford ridică din umeri.

— O duci bine? întrebă el, fără să-şi poată ascunde compasiunea din ochi.

— N-a murit nimeni, Milford. Nu e nevoie să-mi duci grija. Şi află că mă simt minunat.

— Nici Bradford nu prea doarme, comentă Milford.

— Nu-i pomeni numele în faţa mea! exclamă Caroline.

Îşi dădu seama că strigase, şi imediat coborî tonul.

— Promite-mi, Milford, că de nu, cobor

din trăsura asta şi mă întorc acasă pe jos.

— Îţi promit! se grăbi el s-o asigure. N-am să scot o vorbă despre… ştii tu cine. Numai că, după părerea mea, ar trebui să ştii anumite…

— Milford! îl întrerupse Caroline, cu vocea tremurându-i. Nu

vreau să mai ştiu nimic despre el. S-a terminat. Şi acum, continuă ea, cu un oftat obosit, spune-mi ce-ai mai făcut. Te-ai mai vârât în vreo încăierare?

Făcea mari eforturi ca să converseze pe un ton firesc. Avea nervii întinşi la limită, şi la

pauza spectacolului obosise de-atâtea încercări de a se comporta normal. Piesa era mediocră, iar între acte se adunase destul de multă lume în holul teatrului.

Caroline tot zâmbea în stânga şi-n dreapta, până avu senzaţia că

faţa-i devenise o oglindă pe cale să se spargă în mii de cioburi. I se păru că-l văzuse pe Bradford în partea opusă a holului, iar inima-i zvâcni în piept. Omul se întoarse, şi văzu că nu era Bradford, dar inima continua să-i bată la fel de nebuneşte,

fiindu-i tot mai greu să-şi păstreze calmul.

Stătea împreună cu Milford în mijlocul unui grup, şi-şi dădu seama ce greşeală prostească făcuse apărând astfel în public. Devenea o ţintă uşoară. Se gândi iar la scrisoarea aceea

îngrozitoare şi se cutremură. Chiar atunci, cineva o împinse involuntar, iar Caroline se răsuci în loc, cu o expresie îngrozită. Se reculese imediat şi zâmbi.

Dar nu fusese destul de rapidă. Milford îi observase schimbarea

de expresie şi o privea uimit.

— Ce-i cu tine? o întrebă el, trăgând-o deoparte.

Ajunsă cu spatele la perete, Caroline se relaxă vizibil. Clătină din cap, recunoscând în sinea ei că nu mai suporta niciun moment

mulţimea şi zgomotul.

— Nu mă simt în siguranţă, şopti ea. Cred că ar fi mai bine să plec acasă.

Milford îşi ascunse îngrijorarea. Caroline pălise la faţă şi părea gata să leşine. Aşteptă până se urcară în trăsura lui, pornind spre casa

tatălui ei, înainte de a aborda din nou subiectul.

— Caroline? Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu te simţi în siguranţă?

— Nimic, răspunse ea, uitându-se afară pe fereastră, ca să nu i se vadă expresia. Ai de

gând să te duci la petrecerea de la Stanton, săptămâna viitoare? îl întrebă, încercând să schimbe subiectul.

Şiretlicul nu reuşi. Milford o de mâini, strângându-i-le uşor dar ferm.

— Uită-te la mine, Caroline.

Fu nevoită să se conformeze, căci Milford continua s-o strângă de mâini.

— De ce nu erai în siguranţă?

N-avea de gând să cedeze, şi pace. Caroline oftă, simţind cum i se înmuiau umerii.

— Cineva încearcă să

mă omoare, şopti ea.

Milford rămase cu gura căscată, amuţit de uimire. Îi eliberă mâinile şi se rezemă de spătarul banchetei.

— Spune-mi totul, îi ceru el într-un târziu, pe un ton la fel de neînduplecat ca al lui Bradford când dădea

ordine.

— Numai dacă-mi dai cuvântul tău că vei păstra secretul, îi ceru Caroline.

Milford dădu din cap, iar fata continuă:

— N-am căzut întâmplător pe scară, la Claymere. M-a împins cineva. Şi nici

accidentul cu trăsura nu
s-a întâmplat fără motiv.

O privea atât de
uimit, încât se repezi să-
i explice în continuare,
ca să-l convingă că nu-şi
pierduse minţile.

— Săptămâna trecută
am primit o scrisoare, şi
era cumplită, Milford!
Cineva mă urăşte şi a

jurat să mă omoare. Nu
înțeleg cine, nici de ce.

Milford scoase o
exclamație. Prin minte i
se învălmășeau tot felul
de întrebări și de
gânduri.

— Mai ai scrisoarea?
Cui ai mai spus despre
asta?

Nu-i aștept

răspunsul, punându-i încă o întrebare:

— Tatăl tău ce zice? Şi cum Dumnezeu de te-a lăsat să ieşi din casă?

Începea să se înfurie, iar Caroline se hotărî să-i răspundă la ultima întrebare.

— Tatăl meu nu ştie

de pericol.

Milford îi aruncă o privire neîncrezătoare, făcând-o să se grăbească cu explicaţiile.

— Cred că acum paisprezece ani m-a trimis în Colonii fiindcă-i era teamă. Nu voi îngădui să se întâmple acelaşi lucru,

Milford. Ultimii lui ani
de viaţă vor fi liniştiţi şi
fericiţi. E dreptul lui!

— Nu-mi vine să
cred ce-aud, mormăi
Milford. Cineva vrea să
te ucidă, iar tu-mi spui
că nu vei da voie ca tatăl
tău să se îngrijoreze!
Dumnezeule mare,
Caroline, acum ar trebui

să te gândeşti la tine.

— Te rog să te calmezi, Milford, îi ceru Caroline. Am hotărât ce să fac şi nu ai de ce să te alarmezi pentru mine. Sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

— Şi ce anume vrei să faci? întrebă Milford, aproape absent. Era

nerăbdător s-o ducă acasă, pentru a-l găsi pe Bradford şi a-i spune ce aflase.

Nici nu se gândea să păstreze secretul. Doamne sfinte! Şi amândoi crezuseră că Bradford era victima luată în cătare! Milford tot clătina din cap, cu

uimire şi furie crescândă. Îşi dădea seama cât de singură şi lipsită de apărare era Caroline şi ştia că Bradford avea să fie complet răvăşit la aflarea adevărului. El, unul, cu siguranţă că aşa era!

— Ei bine, m-am

gândit să angajez niște detectivi, începu Caroline să-i destăinuiască planul. Voi trimite cereri pentru convorbiri neîntârziate, mâine dimineață la prima oră. Și pe urmă, mă gândeam să…

— Nu mai scoate o vorbă, o întrerupse

Milford.

Prin minte îi alergau tot felul de posibilități și-și dorea câteva momente de liniște ca să-și pună gândurile în ordine.

Caroline păru doborâtă de cuvintele lui. Își dădu seama că-l împovăra cu problemele

ei, şi nu avea niciun drept s-o facă.

— Înţeleg, spuse ea. Nu te condamn, Milford. Cu cât ştii mai puţin, cu atât o să-ţi fie mai bine. Îmi cer iertare că te-am tulburat, şi cred că ar fi cel mai indicat să nu te mai apropii de mine până

nu se rezolvă problema.

Milford făcu ochii mari, fiind cât pe ce să izbucnească în râs.

— Şi de ce, mă rog?

— Păi, există posibilitatea să fii rănit. Şi *de ce* te uiţi aşa la mine?

— Nu-s tocmai sigur, dar am impresia că

tocmai m-ai insultat, declară Milford.

Nu părea deloc supărat, ba chiar începu să zâmbească.

— A, iată-ne în sfârşit acasă. Ne vedem mâine, Caroline.

— De ce? întrebă ea. Parcă tocmai ţi-am explicat că ar fi mai bine

să mă eviți. Milford își dădu ochii peste cap, o conduse pe Caroline până în casă și plecă.

Avu nevoie de o oră și ceva ca să-l găsească pe Bradford. Abia mai putea să se controleze, când năvăli în sala de jocuri și-și văzu prietenul la o masă, cu o

sumă mare de bani în
faţa lui. Părea plictisit
de joc şi de oamenii
care-l înconjurau.

Milford se apropie de
masă şi se aplecă să-i
şoptească la ureche
câteva cuvinte pe care
nu le putu auzi decât el.
Expresia plictisită a lui
Bradford dispăru. Spre

uimirea tuturor, scoase un răcnet de furie, se ridică atât de repede încât răsturnă şi scaunul, şi masa, şi fără o explicaţie sau o clipă de răgaz ca să-şi adune câştigurile, îl urmă pe Milford afară.

După ce ascultă relatarea celor povestite

de Caroline, declară că
se ducea s-o vadă.

— E trecut de miezul
nopţii, Brad, obiectă
Milford. Va trebui să
aştepţi până mâine.

Bradford clătină din
cap.

— Acum, insistă el.
Lasă-mă la Caroline, şi
pe urmă du-te acasă.

Milford ştia că n-avea niciun rost să-l contrazică. Se învoi, şi promise să-şi trimită apoi trăsura pentru a-l duce şi pe Bradford acasă.

Deighton deschise uşa, auzind bătăile insistente ale lui Bradford.

— Mă bucur că vă revăd, Excelenţa Voastră, îl saluta valetul, cu o plecăciune formală.

— Spune-i Caroline că am să-i vorbesc, replică Bradford.

Majordomul deschise gura, probabil ca să răspundă că Lady Caroline dormea adânc,

dar expresia de pe chipul ducelui îl făcu să se răzgândească. Dădu din cap şi urcă repede scara.

Caroline era în pat, dar încă nu dormea. Când Deighton anunţă cine o aştepta jos, ghici imediat cauza. Milford! Era clar că se dusese

direct la Bradford şi-i
spusese.

— Te rog să-l
informezi pe Excelenţa
Sa că nu doresc să-l văd,
îi spuse ea lui Deighton.

În timp ce valetul
pornea pe hol, mai
strigă în urma lui:

— Deighton? Tata s-a
întors acasă?

— Da, răspunse majordomul. S-a retras de-o oră şi ceva. Doriţi să-l trezesc?

— Cerule, nu! Orice s-ar întâmpla, Deighton, tata nu trebuie să fie deranjat.

Deighton dădu din cap şi-şi văzu de drum. Caroline închise uşa şi

se duse încet la fereastră. Când auzi noul ciocănit, era pregătită.

— Spune-i să plece, Deighton.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Bradford.

— Nu plec nicăieri.

Arăta atât de

incredibil de chipeş, încât Caroline reacţionă într-o clipă. Picioarele începură să-i tremure şi i se tăie respiraţia.

— Nu trebuie sa vii aici, Bradford, îngăimă ea, cu voce gâtuită. Nu se cuvine.

Bradford zâmbi.

— Va trebui să te

împaci cu gândul că nu fac niciodată ce se cuvine.

Glasul lui suna ca o mângâiere tandră. Intră încet, închizând uşa în urma lui, iar Caroline auzi clănţănitul cheii. Încuiase pe dinăuntru.

— Ăsta sau e un coşmar, sau ţi-ai pierdut

complet minţile, protestă ea. Deschide uşa şi pleacă, Bradford.

— Încă nu, iubito.

Când ajunse chiar în faţa ei, se opri. Ridică o mână şi o mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Nu… scânci Caroline, într-o şoaptă dureroasă.

Când îşi coborî mâna, Bradford observă că-i tremura. Caroline mai făcu un pas înapoi, în timp ce Bradford căuta o cale de a o face să reacţioneze.

— Mi-a fost dor de tine, Caroline.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Clătină din

cap şi începu să plângă. Bradford o cuprinse în braţe.

— Îmi pare rău, iubito. Doamne, ce rău îmi pare! şopti el, cu buzele ascunse în părul ei. Şi mie mi-a fost greu, recunoscu în şoaptă.

În sfârşit, Caroline îşi adună puterile şi se

retrase cu un pas.

— De ce ţi-a fost greu?

Bradford oftă. Văzu balansoarul şi porni într-acolo, trăgând-o şi pe Caroline după el. După ce se aşează cu ea pe genunchi, zâmbi mulţumit şi începu:

— Promite-mi că n-ai

să mă întrerupi până la sfârşit.

Caroline dădu din cap, cu o expresie solemnă.

— Credeam că cineva voia să mă omoare. Când s-a răsturnat trăsura şi am văzut că se umblase la roată, mi-am dat seama că celui ce-mi

dorea moartea nu-i păsa
dacă mai aveau de
suferit şi alţii. Prin
urmare, am hotărât să...

— De ce-ai crezut că
te urmărea cineva? îl
întrerupse Caroline.

— Mi-ai promis să
aştepţi până termin, îi
reaminti Bradford. La
trăsura mea se umblase,

Caroline, şi vizitiul meu
fusese lovit în cap. Era o
concluzie logică.

— Ba era o concluzie
egocentrică, îl contrazise
ea.

Bradford ridică din
umeri, spunându-şi că
probabil avea dreptate.

— Oricum, am
hotărât să mă prefac că

puneam capăt relaţiei, pentru ca toţi să creadă că-mi pierdusem interesul faţă de tine. Aşa, continuă el ridicând glasul când Caroline deschise gura să protesteze, puteam fi sigur că nu-ţi vor face niciun rău, şi nu se vor folosi de tine.

— Dar de ce nu mi-ai spus? întrebă ea, începând în sfârşit să se înfurie, numai la gândul chinurilor prin care trecuse.

Bradford îi observă schimbarea de dispoziţie şi se pregăti pentru dezlănţuirea care urma.

— Nu e nevoie să-mi răspunzi, declară Caroline într-o şoaptă furioasă. Ştiu motivul. N-ai avut încredere în mine.

Se ridică de pe genunchii lui, îndreptându-se cât era de înaltă.

— Recunoaşte,

Bradford.

— Caroline, n-am vrut decât să te protejez. Dacă mă confesam ţie, i-ai fi putut spune cuiva, şi aşa nimereai la mijloc.

Lui i se părea foarte logic, dar Caroline nu era de aceeaşi părere.

— Ţi-a trecut vreun moment prin minte că

s-ar fi putut să-mi ţin gura?

— Nu, recunoscu Bradford. Şi chiar dacă aveam încredere în tine, tot n-ar fi fost prudent. Ţie ţi se citesc pe faţă orice sentimente, dragostea mea, şi oricine ar fi ştiut că nu erai o femeie respinsă

de iubit.

Întinse mâna şi încercă s-o tragă înapoi pe genunchi, dar Caroline se feri.

— Numai interesul tău l-am avut în vedere.

— Nu mă cunoşti, Bradford.

Vocea Carolinei devenise rece ca gheaţa.

— Când te vei lămuri că nu sunt ca alte femei? Şi când vei înţelege că poţi avea încredere în mine? Nu se poate forma un ataşament de durată, fără încredere.

Stătea în faţa lui, privindu-l cu o expresie dezgustată.

— Mereu mă pui la

un loc cu toate femeile din trecutul tău. Să ştii că m-am săturat!

— Iubito, ai grijă că ţipi.

Răspunsul lui blajin o înfurie şi mai tare.

— Iar dacă tatăl tău se trezeşte şi mă găseşte aici, va cere să te iau de soţie imediat.

Caroline scoase o exclamaţie, iar Bradford dădu din cap.

— Bun, continuă el. Nici eu n-aveam chef să mă însor chiar mâine. Sâmbătă ar merge, cu toate aranjamentele care vor fi de făcut.

— N-ai auzit nicio vorbă din tot ce ţi-am

spus? replică ea, uimită.

— Ba da. Şi-mi imaginez că te-a auzit toată casa. Iar acum, fii cuminte şi dă-mi scrisoarea. Patul e foarte aproape, iar tu mă ispiteşti prea tare.

— Dumnezeule, şi am avut încredere în Milford! mormăi

furioasă Caroline. Trebuia să m-aştept. Dacă te consideră prieten, înseamnă că nu-i cu nimic mai grozav decât tine.

— Scrisoarea, Caroline, insistă Bradford.

Se ridică, întinzându-se, apoi porni spre ea.

— Dă-mi scrisoarea şi lasă-mă pe mine să hotărăsc ce avem de făcut în legătură cu ea.

— N-ai să hotărăşti nimic! anunţă Caroline. Şi n-am să mă mărit cu tine, nici sâmbăta asta, nici de sâmbătă-ntr-un an! Tu nu ştii ce înseamnă cuvântul

„iubire”, declară ea. Dacă ştiai, ai fi ţinut seama de sentimentele mele. Şi ai fi avut încredere în mine.

— Caroline, o singură dată dacă mai pronunţi cuvântul „încredere”, cred c-am să te strâng de gât.

Expresia din ochii lui

Bradford o înştiinţă că era mai mult decât capabil s-o facă. Bătu în retragere din faţa lui.

— Acum te rog să pleci. Ne-am spus destule unul altuia.

— De acord, replică Bradford.

Era încruntat, iar Caroline crezu că avea

într-adevăr să plece – până se aşează pe marginea patului şi, calm, metodic, îşi scoase redingota şi ghetele.

— Ce faci? întrebă ea, repezindu-se la pat pentru a încerca să-l împiedice să-şi scoată şi şosetele. Spuneam c-am terminat!

— Am terminat de vorbit, replică Bradford.

Aruncă şi a doua gheată şi o înhăţă pe Caroline. Dintr-o dată, fata se pomeni trântită pe spate, cu Bradford deasupra ei.

— Mi-a fost dor să te sărut, Caroline.

În clipa următoare,

buzele lui se lipiră de ale ei, deschizându-i gura cu forţa. Caroline încercă să-l oprească, dar Bradford continuă să-i savureze gura, până-i nimici orice rezistenţă.

— O să ne cununăm sâmbăta asta. Glasul lui era aspru, şi abia şi-l

putea controla. Era furios; dar numai pe sine însuşi.

Caroline ştia că trebuia să scape de ispită, şi coborî grăbită de pe pat. Picioarele îi tremurau, aşa că trebui să se ţină de stâlpul baldachinului.

— Nu înţeleg cum

poţi avea efectul ăsta asupra mea, recunoscu ea, cu voce slabă.

Văzându-i pasiunea şi nedumerirea în ochi, Bradford zâmbi.

— Eşti la fel de pătimaşă ca mine, îi spuse el încet. Şi nu eşti destul de sofisticată ca să-ţi controlezi

pasiunea, sau s-o foloseşti împotriva mea.

— Cum fac celelalte femei ale tale? întrebă Caroline, cu un calm înşelător.

Bradford nu se lăsă amăgit. Îi distingea clar flăcările din ochi. Iar se gândea să-l omoare, presupuse el, cu un

oftat.

Se ridică tocmai la timp ca să prindă ghetele aruncate de Caroline spre el, şi mai încercă odată s-o împace.

— N-am avut nicio altă femeie…

Voise să continue, să spună că nu mai

atinsese nicio femeie, de
la fatidica lor întâlnire
pe acel drum de țară
izolat. Dar Caroline î
întoarse spatele, în timp
ce-şi lua pe ea halatul.

— Scrisoarea, te rog,
i-o ceru el din nou.

Caroline se duse la
dulap şi scoase
scrisoarea din

ascunzătoare. Apoi se întoarse încet spre Bradford şi i-o dădu.

Se auzi o bătaie în uşă. Caroline făcu ochii mari.

— Ridică-te de pe patul meu, şopti ea, înnebunită.

Îşi dădu părul la o parte din faţă şi se duse

grăbită la uşă, de abia reuşind să descuie, cu degete tremurătoare. În sfârşit, reuşi să deschidă uşa, pentru a-l găsi pe Contele de Braxton, îr cămaşă de noapte, halat şi papuci, cu o expresie uimită pe chip.

— O, tată, te-am trezit?

Vocea îi tremura, şi credea că avea să leşine de jenă. Întorcându-se, îl văzu pe Bradford chiar în spatele ei. Îşi luase iar pe el ghetele şi redingota, iar Caroline înălţă o rugăciune de mulţumire pentru asta.

— Bună seara, îl salută Bradford pe tatăl

ei.

— Bună seara? repetă Caroline, nevenindu-i a crede. Bradford, asta-i tot ce poți să spui?

Îi aruncă o privire fioroasă, apoi se întoarse iar spre tatăl ei.

— Tată, nu-i deloc ceea ce pare a fi. Înțelegi, n-am vrut să

cobor, iar el… a insistat cu atâta încăpățânare… încât…

Bradford o întrerupse, luând-o de mână și trăgând-o lângă el.

— Rezolv eu, declară, pe un ton arogant. Ți-aș mulțumi pentru câteva minute

din timpul dumitale, Braxton, dacă nu te deranjez, la ora asta târzie.

Contele dădu scurt din cap.

— Lasă-mă un minut, să mă îmbrac. Ne vedem jos, imediat.

— Foarte bine, domnule, răspunse

Bradford, iar după ce tatăl Carolinei porni pe culoar spre camera lui, închise uşa.

Caroline era atât de tulburată, încât îi venea să plângă.

— Bradford! cotcodăci ea, ca o găină răguşită.

Drept răspuns,

Bradford o luă în braţe şi o sărută.

— Ce naiba ţi-ai făcut la păr?

— A, ba nici să nu te gândeşti! obiectă Caroline, împingându-l. De data asta n-o să-ţi mai meargă. Încă n-am stabilit nimic! Nu ţi-am spus ce vrednic de

dispreț ești! Suntem complet nepotriviți unul pentru altul… Ești…

— Poate-ți lași părul să crească la loc, până sâmbătă, o întrerupse el, peste umăr, pornind deja spre ușă.

Caroline îl privi cum cobora treptele două

câte două.

Cuvintele lui comice o dezumflaseră total. Se aşeză pe treapta de sus şi-şi luă capul în mâini. Ce Dumnezeu i se întâmpla? Avea nevoie de ordine în viaţa ei, şi era hotărâtă să îndrepte totul, îşi spuse, în timp ce se întorcea în cameră.

Încă nu se putea mărita cu el. Nu ştia dacă putea să-i schimbe atitudinea. Bradford crescuse într-o societate superficială, unde în primul rând părea să conteze înfăţişarea.

Clătină din cap, încercând să-şi oprească gândurile ridicole.

Vârându-se în pat, căută să adoarmă. Cel puţin, se consolă ea, recunoscuse că nu se putea mărita cu el.

— Până nu se va îndrepta, şopti, în întuneric.

Apoi, plânse până adormi.

CAPITOLUL 10

Fusese o nuntă frumoasă. Cel puțin, așa-i spuneau toți încontinuu Carolinei, în timp ce stătea lângă omul cu care tocmai depuse jurămintele, omul pe care promisese

să-l iubească şi să-l preţuiască până când moartea îi va despărţi.

Caroline era recunoscătoare că în sfârşit calvarul se terminase. Renunţase să mai lupte cu inevitabilul în ajun, când se dusese cu Charity şi tatăl ei la

Bradford Hills
Hotărâseră ca nunta să
aibă loc acolo, pentru a
respecta tradiţia. Tatăl,
bunicul şi străbunicul
lui Bradford se
însuraseră cu toţii în
acel conac.

Bradford se ocupase
de toate aranjamentele,
în timp ce Charity şi

contele avuseseră grijă de anunţuri şi invitaţii. Acum, privind prin frumoasa sală de bal, Caroline se minuna că totul mersese atât de bine. Toţi păreau extrem de mulţumiţi. Toţi, numai ea nu. Încă-i mai era greu să se dumirească.

Bradford îl înduplecase pe tatăl ei în noaptea când se întâlniseră, iar a doua zi contele anunţase că era încântat de combinaţie. Caroline încercase să susţină că nu era nicio combinaţie la mijloc, dar tatăl ei refuzase cu îndârjire să asculte de

glasul raţiunii. Îşi amintea că o întrebase dacă-l iubea pe Bradford, iar ea făcuse prostia s-o recunoască, şi din acel moment, devenise surd la orice argumente.

Nu avea cui să-i ceară ajutorul. Iar Charity o scotea din minţi.

Caroline nu mai avea voie să iasă din casă, aşa că nu putea să scape de gura ei.

N-o întâlnise pe mama lui Bradford până când se stabilise în magnificul conac numit Bradford Hills. Era în dormitorul repartizat ei, schimbându-se pentru

cină, când intrase o femeie distinsă. Era mai înaltă decât Caroline, îmbrăcată elegant, şi umbla cu o ţinută regală.

Caroline scosese repede un halat din dulap, îl luase pe ea, apoi încercase o reverenţă demnă, în

timp ce ducesa o studia.

— Îi porţi copilul, o întrebă ducesa cu o voce atât de răspicată, încât Carolinei îi zgârie auzul.

— Nu.

Mai mult nu spuse. Dacă mama lui Bradford era atât de grosolană încât să-i

pună o asemenea întrebare, avea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Se priviră lung un minut. Caroline observă că ochii femeii erau de aceeaşi culoare cu ai lui Bradford. Aveau riduri adânci la colţuri, semn că zâmbea adesea.

— Nu te lăsa dominată de el, decretă ducesa.

Se aşează într-un fotoliu şi-i făcu semn Carolinei să ia loc în celălalt.

— În viaţa mea nu m-am lăsat dominată, răspunse Caroline, aşezându-se în faţa

viitoarei sale soacre. Nici măcar nu ştiu sigur cum este.

— Întotdeauna a fost nerăbdător. Când îi vine ceva în minte, vrea să meargă până la capăt imediat.

Caroline dădu din cap. Tonul repezit al ducesei n-o mai ofensa,

şi zâmbi.

— Nu e numai nerăbdător, spuse ea, dar şi autoritar şi arogant. Cred că ar trebui să ştiţi că suntem foarte nepotriviţi unul pentru altul.

Ducesa zâmbi, nepărând afectată de sinceritatea Carolinei.

— De fapt, nu vrei să te măriţi cu el?

— Nu mă iubeşte, afirmă Caroline pe tonul cel mai firesc. Şi nici nu are încredere în mine. Un început cam trist, nu credeţi? Poate că, dacă vorbiţi cu el, l-aţi putea face să se mai gândească?

— Prostii, copilă. E clar că te doreşte, altfel nu s-ar însura cu tine. Fiul meu nu face nimic împotriva propriei lui voinţe. Ţie îţi revine sarcina de a-l face să te iubească, deşi nu e neapărat necesar.

— Nu e necesar să mă iubească? repetă

Caroline nedumerită.

— E o combinaţie solidă, asta contează cel mai mult, replică ducesa.

Apoi se ridică şi porni spre uşă.

— Cred ca fiul meu a ales bine.

Şi cu această sentinţă, ieşi din cameră.

***

— Caroline! Visezi
cu ochii deschişi în ziua
nunţii tale?

Charity o scutură de
braţ, ca să-i atragă
atenţia.

— Dacă stau să mă
gândesc, acum eşti
ducesă!

Caroline nu observă că Bradford, care conversa cu cineva, se întorsese spre ele, auzind remarca lui Charity. Clătină din cap, răspunzând:

— Nu, în primul rând sunt soţia lui Bradford. Atâta mi-e de-ajuns, pentru moment.

Bradford zâmbi, mulţumit de comentariul ei. Apăru şi Milford, care făcu o plecăciune formală în faţa Carolinei şi o luă de mână. Inelul cu safir pe care Bradford i-l pusese în deget scânteia în lumina lumânărilor, ca o dovadă că acum era a

lui.

Când termină cu felicitările, Milford o întrebă:

— Ai să mă ierţi pentru că mi-am călcat promisiunea?

Caroline clătină din cap.

— Niciodată. A fost o nemernicie, şi uite unde

am ajuns din cauza asta!

Milford nu părea deloc spăşit.

— Ia spune-mi, ce-ai găsit aşa de amuzant în timp ce-ţi depuneai jurămintele matrimoniale?

— Dacă te referi la faptul că soţia mea a râs pe tot parcursul

ceremoniei, pot să te asigur că a făcut-o fiindcă nu mai putea de bucurie, interveni Bradford, făcând-o pe Caroline să zâmbească fără tragere de inimă.

— Am o fire veselă, spuse ea.

Apoi se întoarse spre soţul ei, adăugând:

— Doar dacă nu cumva, desigur, sunt forţată într-o situaţie asupra căreia n-am nicio putere. Atunci, pot deveni foarte irascibilă.

Bradford nu răspunse. O luă doar de mână şi o conduse spre mijlocul sălii de bal. Era timpul să înceapă

dansul.

Restul serii trecu ca prin ceaţă pentru Caroline. Îşi tot dorea să rămână singură câteva minute, doar atâta cât să-şi adune gândurile, dar Bradford nu pleca o clipă de lângă ea. Apoi sosi vremea să se retragă la etaj.

Charity o ajută. Devenise foarte tăcută, iar Caroline îi era recunoscătoare pentru asta. Abia după ce-şi termină baia şi luă pe ea o cămaşă de noapte albă şi transparentă, Charity o întrebă în şoaptă:

— Înţelegi ce-o să se întâmple, Caroline?

Mama ți-a explicat ce fac împreună un soț și o soție?

Caroline clătină din cap.

— Mama ar fi leşinat după prima frază.

Verişoara ei o privi cu o expresie prăbuşită.

— O, atunci va trebui să aştept până când te

revăd ca să aflu ce anume…

— Charity! Nu mă face să fiu şi mai nervoasă! Of, de ce trebuie să ne petrecem noaptea aici? gemu ea. Toată lumea o să ştie…

— Nu te nelinişti, o încurajă Charity. Dacă râzi în timp ce… ştii tu,

cred că Bradford o să se înfurie.

Înainte ca verişoara ei să poată răspunde, Charity o îmbrăţişă şi plecă.

— Am să mă rog pentru tine, şopti ea, înainte de a închide uşa.

Caroline rămase în mijlocul dormitorului,

aşteptând. Se gândi să se ascundă în pat, dar îşi spuse că ascunzându-se sub plapumă nu rezolva nimic. Ar fi murit de ruşine dacă Bradford făcea haz pe seama ei.

Apoi, uşa dinspre dormitorul lui Bradford se deschise, şi soţul ei apăru în prag.

Rezemându-se de tocul uşii, Bradford îşi privi soţia. Era atât de frumoasă, încât i se tăia respiraţia doar văzând-o. Cămaşa ei seducătoare lăsa foarte puţin în seama imaginaţiei, iar Bradford îi admiră pe îndelete picioarele

lungi, şoldurile zvelte şi sânii plini.

Caroline îi susţinu privirea. Soţul ei îşi scosese haina şi cravata, iar părul îi încadra chipul, îmblânzindu-i trăsăturile. Avea o expresie reţinută, care-o făcea pe Caroline să-l găsească pe cât de

chipeş, pe-atât de înfricoşător. Nu mai era nervoasă – doar speriată. Oare ar fi fost o copilărie să ia plapuma de pe pat şi să se acopere?

Se înfioră, nefiind sigură dacă din cauza frigului, sau a privirii lui intense.

— Charity se roagă pentru mine, şopti ea, aproape fără voie.

Sprâncenele lui Bradford se înălţară puţin, apoi zâmbi, risipindu-i complet teama.

— Nu te teme, Caroline.

Porni spre ea, cu o

privire tandră. Caroline nu-şi mai putea stăpâni tremurul.

— Nu mi-e teamă, doar frig mi-e, îşi frecă ea braţele încercând să zâmbească.

Bradford o cuprinse cu braţele, strâns.

— Aşa e mai bine? întrebă el, cu glas

scăzut, răguşit.

Caroline dădu din cap.

— Ai o casă foarte frumoasă, Bradford, dar e aşa de rece… şopti ea la pieptul lui. Şi trage curentul, adăugă, când Bradford o luă în braţe şi porni spre camera alăturată. Şemineurile

nu încălzesc destul.

Doamne, chiar în timp ce îndruga aceste nimicuri, ar fi vrut să înceteze. Ce se întâmpla cu ea? Închise gura, hotărâtă să nu mai scoată o vorbă.

Bradford închise uşa în urma lui, o încuie, apoi o duse pe Caroline

la patul uriaş cu baldachin şi o depuse în mijloc. Imediat ce-i dădu drumul, Caroline începu să tremure din nou.

— O să-ţi fie cald într-un minut, iubito, îi promise el.

În glas şi ochi i se citea amuzamentul, iar

Caroline ştia că zâmbea fiindcă presupunea că tremura de teama celor ce aveau să se întâmple.

Bradford se ridică, îşi scoase pantofii şi cămaşa, apoi vru să-şi descheie şi pantalonii, dar ezită. Se întoarse, iar Caroline îi văzu pieptul bombat, acoperit cu păr

negru şi cârlionţat.

— Îmi aminteşti de un războinic spartan, ştiai? bâigui ea.

Apoi îi observă cicatricea de deasupra taliei şi întrebă:

— Pe aia o ai dintr-o luptă?

— Dintr-o încăierare, o corectă Bradford, cu

un zâmbet, aşezându-se pe pat. Şi Milford are una la fel, deşi a lui e pe stânga. Amintiri din prima noastră noapte în partea cealaltă a oraşului.

— Va trebui să-i cer să mi-o arate, comentă Caroline, cu o lucire în ochi.

— Ba n-ai să faci aşa ceva; replică Bradford, mârâind gros. Mi-o fi el cel mai bun prieten, dar cred că şi-ar smulge hainele de pe trup imediat ce i-ai cere-o.

— N-ai încredere-n Milford? întrebă Caroline, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Bradford nu-i răspunse. Îi era destul de greu să converseze nimicuri cu ea când îi ardeau pântecele şi nu se putea gândi decât să-şi i-a soţia în braţe.

— Cred c-ar trebui să te previn Bradford… începu Caroline, coborând privirea. Nu-s

foarte sigură cum se procedează… şi nu prea ştiu ce trebuie să fac.

— Nici nu mă aşteptam să ai experienţă, răspunse el, străduindu-se să-şi păstreze o expresie serioasă.

Caroline îi aruncă o privire solemnă, dar

Bradford observă că lucirea din ochi îi revenise.

— Presupun că tu ştii ce trebuie să faci, nu?

Încet Bradford dădu din cap cu un zâmbet arcuindu-i colţurile gurii, iar Caroline adaugă:

— Mă aşteptam, dar

văd că doar stai aici cu pantalonii pe tine, şi până şi eu ştiu că e necesar să ţi-i scoţi.

Drept răspuns, Bradford o luă în braţe. Se întinse pe pat, trăgând-o cu el, şi-şi coborî mâinile pe şoldurile ei, strângând-o cu putere.

— M-am gândit să rămân cu pantalonii pe mine din considerație pentru inocența ta.

— Nu cred c-o să meargă… şopti Caroline.

Începu s-o mângâie pe spate şi-i împinse capul într-o parte cu bărbia, ca să-i depună

sărutări tandre pe gât.

— Ce n-o să meargă? Consideraţia mea, sau pantalonii.

Vru să-i răspundă, dar respiraţia lui caldă sub ureche o făcea să-şi piardă firul gândurilor.

— Mă încălzeşti… murmură ea.

— Nu destul.

O întoarse pe spate şi o acoperi cu trupul lui.

— Te vreau fierbinte, Caroline. Atât de fierbinte, încât trupul să-ţi sclipească de transpiraţie.

Apoi îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut care făgăduia că avea să-şi îndeplinească dorinţa.

Continuă tandrul asalt asupra gurii ei, până când Caroline nu mai putu lega nici măcar un gând cu şir. Se lăsa devorată de valurile senzuale ale voluptăţii, şi-şi auzi propriul geamăt de protest când Bradford se desprinse de ea.

Ridicându-se repede, Bradford îşi scoase şi restul de haine, iar Caroline îşi spuse că era cel mai frumos bărbat în viaţă. Era atât de neinhibat, se purta aşa de firesc, încât Caroline nu se simţi nici pe departe atât de jenată pe cât se aşteptase. Desigur,

nu se putea îndura să-l privească *acolo*, oprindu-se doar deasupra şoldurilor suple şi a coapselor musculoase.

— Iubito, uită-te la mine, îi ceru el.

Caroline vru să-i răspundă că se uita, dar înţelesese ce voia să

spună. Nu zise nimic, însă coborî încet privirea, urmărindu-i dunga de păr cârlionţat care-i acoperea pieptul masiv, îngustându-se peste abdomenul plat, şi tot mai jos, până ajunse să-i privească dovada dură a dorinţei. Se înfricoşă din nou,

spunându-şi că nu-şi puteau consuma în fapt căsnicia, ceea ce era cu atât mai bine, de vreme ce erau aşa de nepotriviţi unul pentru altul…

Bradford îi văzu panica în ochi şi oftă. Se aşeză repede lângă ea şi o cuprinse în braţe.

Caroline îi dorea căldura. Acum îi simţea erecţia lângă trupul ei, simţea tăria fierbinte prin cămaşă, şi încercă zadarnic să se îndepărteze puţin. Bradford n-o lăsa să se mişte, şoptindu-i vorbe dulci ca s-o liniştească, în timp ce începea să-i

scoată încet cămaşa de noapte.

Caroline ştia că şi aceasta era o altă cerinţă necesară, probabil, dar încercă totuşi să-i oprească mâinile. Materialul subţire se sfâşie şi, în câteva secunde, rămase dezgolită.

— Charity mi-a dăruit cămaşa asta, se tângui ea. Dacă află că ai distrus-o…

Bradford se lăsă din nou asupra ei, făcând-o să exclame şocată de intimitatea atingerii între trupurile lor. Nu era greu, iar Caroline îşi dădu seama că se

rezema în coate ca să n-o strivească.

— N-o să-i spunem, iubito, şopti el.

Vocea-i suna ca o mângâiere blândă, o atingere liniştitoare care alunga spaima. Ştia că nu era pregătită şi se străduia să se controleze. O sărută din

nou, intens, fără nicio reţinere. Caroline scoase un oftat de voluptate, iar fierbinţeala din abdomen începu să i se răspândească prin tot trupul, dându-i senzaţia că prin sângele ei curgea arşiţa soarelui.

Bradford îi sâcâia sânii, încercuindu-i iar

şi iar fiecare sfârc, până când Caroline începu să se arcuiască sub el. Când în sfârşit începu să sugă, o auzi gemând de satisfacţie şi nelinişte crescândă. Mâna lui îi mângâia şoldul, şi cu cât se apropia mai mult de locul dintre coapse, cu atât trupul ei devenea

mai fierbinte. Nu mai putea să respire, şi-şi mişca şoldurile cu nerăbdare. Când în sfârşit Bradford începu să-i mângâie fierbinţeala umedă, Caroline gemu de plăcere.

Era mai mult decât pregătită. Petalele gingaşe, umede şi

mătăsoase, mişcările erotice ale şoldurilor ei, aproape că-l făcură să-şi piardă controlul. O pătrunse încet cu degetele, simţi rezistenţa strâmtă şi fierbinte, o auzi gemându-i numele, şi ştiu că nu mai putea să aştepte.

Ridică privirea în ochii ei, în timp ce i se potrivea între coapse.

— N-o să te doară, şopti el. Nu pot să mai aştept. Glasul îi era înăsprit de dorinţă.

O prinse de şolduri, ţinând-o nemişcată sub el, şi se aplecă s-o sărute.

— Ţine-te de mine, iubito, îi murmură.

Apoi îi acoperi gura cu a lui. O pătrunse cu putere, în acelaşi timp în care limba lui îi invada gura cu tot atâta forţă.

Caroline se arcui sub el, ţipând, apoi încercă să se retragă. Zadarnic

însă, căci soţul ei n-o
lăsa să se mişte. O ţinea
imobilizată cu greutatea
lui. Usturimea trecu
imediat, dar apăsarea
chinuitoare continuă.
Caroline îşi desprinse
gura de a lui Bradford,
căutând să-l respingă.

— Nu, Caroline, nu
te mişca, nu încă…

Aşteaptă să…

Se întrerupse, sărutând-o din nou, în timp ce-i cuprindea cu palmele obrajii umezi de lacrimi. Caroline îl simţi tremurând şi-şi spuse că, la urma urmei, durerea nu era chiar atât de insuportabilă. Apoi Bradford începu să se

mişte, la început încet şi cu răbdare, iar durerea se înteţi din nou.

Nu se lăsă înduplecat şi continuă asaltul drăgăstos asupra buzelor ei, până o lăsă fără respiraţie. Caroline uită curând de durere, învăluită în voluptatea care-i cotropea

membrele. Îl simţi punându-i picioarele împrejurul şoldurilor lui, după care îşi desprinse gura de a ei şi o privi. Caroline îi atinse bărbia cu degetele, îi urmări cu vârful unuia conturul ferm al buzelor. Bradford întoarse capul,

luându-i degetul în gură şi mângâindu-l cu limba. Sub el, Caroline se arcui, îl apucă de obraji şi-l trase spre ea. Fu ultimul lucru pe care-l mai ţinu minute.

Bradford îşi pierdu complet controlul, lăsând pasiunea să se scurgă fluidă între ei. Pe

Caroline o cuprinse o plăcere primitivă, absorbind-o în soare. Se agăță de Bradford, desfătându-se cu căldura lui.

Respirația lui era întretăiată. Nu mai făcea dragoste blând, ci cu mișcări energice, care făceau deliciul să

sporească. Iar când Caroline se încordă sub el şi-i rosti numele într-o şoaptă speriată, ştiu că era gata să-şi afle eliberarea de dulcea tortură pe care o împărtăşeau.

Se arcui sub el cu atâta forţă, cu o asemenea intensitate,

încât Bradford se dezlănțui și el, simțind vibrațiile până-n adâncul sufletului. Se gândi s-o aline, să-i spună că totul era în regulă, dar tremurul era atât de copleşitor încât nu putu decât s-o strângă la piept.

Avu nevoie de câteva

minute ca să-şi încetinească bătăile inimii şi să-şi calmeze respiraţia sacadată. Era atât de mulţumit, incredibil de satisfăcut. Încă în ea, se săltă în coate, privind-o.

Caroline era uluită de ceea ce i se întâmplase, iar Bradford zâmbi la

vederea sfielii din expresia ei. O sărută prelung, zâmbind, amintindu-şi ce pisică sălbatică fusese cu doar câteva momente înainte, în braţele lui.

— Bradford, mă striveşti, şopti Caroline.

Oftând, Bradford se întoarse fără tragere de

inimă pe o parte. Despărţirea nu dură mult, căci imediat o luă pe Caroline în braţe, cuprinzând-o la piept. Îi înlătură tandru o şuviţă umedă de păr de pe frunte.

— Te-a durut, iubire?

Caroline îşi frecă nasul de gâtul lui, dar

dădu din cap ca răspuns la întrebare. Bradford încercă s-o îndepărteze atâta cât s-o privească în ochi.

— La început, recunoscu ea. Pe urmă, nu m-a mai durut deloc.

Zâmbi cu mulţumire, oftând.

— Vrei s-o facem

foarte des? îl întrebă, cu inocenţă prefăcută.

Îi simţi pieptul trepidând înainte de a-i auzi râsul. Apoi, dintr-o dată, se pomeni prinsă iar sub el, privindu-i ochii căprui cu firişoare aurii.

— *Foarte* des, mârâi el.

Caroline zâmbi, imens de mulţumită. Cu ochii mari de uimire, căci îi simţise duritatea lângă ea, îl întrebă:

— Bradford? Putem?

— Categoric.

— O să mă doară din nou?

— Probabil, răspunse Bradford.

Se ridică puțin, privindu-i lung fața, apoi o întrebă:

— Te deranjează?

— Probabil, i-o întoarse Caroline.

Apoi îi trase capul spre ea şi-l sărută până uită de orice grijă. În curând, uitară de toate lucrurile probabile.

CAPITOLUL 11

Bradford făcuse aranjamente de călătorie pentru o lună de miere potrivită, dar nici el şi nici noua lui soţie nu ieşiră pe uşă, în timpul acelor zile şi nopţi de extaz.

Caroline se adaptă repede la noua ei viaţă şi preluă destul de uşor responsabilităţile casei.

Henderson, omul lui Bradford, şi doamna Lindenbowe, menajera, o ajutau să se orienteze. Îi păru rău când fură nevoiţi să se întoarcă la Londra. Erau invitaţi la

nunta lui Charity, un prilej de bucurie, dar Caroline nu voia ca luna ei de miere cu Bradford să se sfârşească. I-o şi spuse, iar el râse, strângând-o alături în trăsura comodă care-i ducea spre oraş.

— Şi la Londra se poate face dragoste,

iubito. Doamne, cred c-am făcut o desfrânată din tine.

— Şi-ţi pare rău? întrebă Caroline, zâmbind.

Drept răspuns, Bradford o luă pe genunchi şi-i arătă cât de rău îi părea.

Caroline nu văzuse

niciodată casa din oraş a lui Bradford şi o găsi foarte confortabilă. Era mare şi masculină, plină de mobilă masivă din piele, de modă veche, care indica un teritoriu masculin.

— Hai să stăm aici în seara asta, propuse ea.

— O sugestie

notabilă, replică Bradford, cu un zâmbet. Dar cred că familia ta ne aşteaptă. Le spui tu ce ne-a reţinut, sau le spun eu?

Imediat, Caroline roşi.

— Un gentleman n-ar vorbi despre asemenea lucruri. Cred

că ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

Încercă să pornească spre garderobă, dar Bradford o ţinea strâns.

— Încă nu, Caroline. Cred c-ar trebui să mai discutăm o dată toate regulile.

Soţia lui îşi dădu ochii peste cap, cu un

oftat exasperat.

— Le ştiu pe dinafară, Bradford. Nu trebuie să plec de lângă tine în timpul balului, nici să mă ascund pe undeva cu Charity, iar dacă se întâmplă ceva şi trebuie să pleci tu, nu mă dezlipesc de Milford până nu te întorci.

Bradford dădu din cap, cu o expresie serioasă. Caroline îl mângâie pe frunte.

— Te rog, Bradford, nu-ți mai face atâtea griji. Detectivii pe care i-ai angajat n-au găsit niciun indiciu. Şi-n plus, ți-am spus că, probabil, era vreo

femeie răzbunătoare care te dorea pentru sine şi-a vrut să mă sperie.

Fu rândul lui Bradford să-şi arate exasperarea.

— Va să zică, această presupusă lady te-a împins pe scară, a slăbit roata trăsurii mele, şi pe

urmă ți-a trimis scrisoarea aia? Asta vrei să sugerezi?

— N-am spus „lady”, Bradford, am spus „femeie”. Există o mare deosebire, iar pentru mine are sens. Ar fi putut să angajeze pe cineva ca să-ți strice trăsura.

Bradford îşi păstră gândurile pentru sine. Soţia lui era atât de neştiutoare, şi nu voia s-o alarmeze cu informaţiile pe care le obţinuse. Până se închidea capcana şi aveau toate dovezile, n-avea s-o scape din vedere.

În timp ce se îmbrăca, rămase tăcut. Caroline îi tot intra în drum, iar când se întrerupse ca să-i spună că dormitorul ei era alături, şi se putea îmbrăca foarte uşor şi acolo, soţia lui îi răspunse în termeni fără niciun echivoc că nu-i

plăcea ideea dormitoarelor separate.

— N-am să-i permit lui Henderson să mă ajute la îmbrăcat, în timp ce tu alergi de colo-colo fără haine pe tine! mârâi Bradford.

Caroline se opri în fața oglinzii ovale, pieptănându-se,

neimpresionată de cuvintele lui.

— Ei?

— Nu mai eşti un băietan, Bradford. Acum poţi să te îmbraci şi singur. Eu o fac de ani de zile.

— Da, iar camerista ta bombăne din cauza asta.

— Mary Margaret are destule treburi şi fără să se ţină de capul meu.

Bradford renunţă s-o mai contrazică şi coborî la parter s-o aştepte. Aproape refuzase invitaţia la Clavenhurst, reşedinţa Marchizului de Aimsmond, din cauza dificultăţilor de a

o proteja pe Caroline în mijlocul unei mulţimi atât de numeroase. Dar nu putea să refuze, desigur, căci marchizul era unchiul Carolinei şi ar fi fost jignit dacă nepoata lui nu venea.

Balul avea două scopuri. Era o sărbătorire în vederea

căsătoriei dintre Charity şi Paul, care urma să aibă loc peste două zile, şi o petrecere dată în cinstea Ducelui şi a Ducesei de Bradford - prima la care cei doi aveau să participe în calitate de soţ şi soţie.

Contele de Braxtor aştepta în antreul casei

marchizului şi o
îmbrăţişă pe Caroline
încă înainte de a-şi fi
putut scoate capa.

— Mi-a fost dor de
tine, fiica mea.

O trase deoparte şi o
întrebă, destul de tare
pentru ca Bradford să
audă:

— Eşti fericită,

Caroline? Are grijă de
tine?

Caroline zâmbi.

— Sunt foarte
fericită, tată.

După care îi atraseră
atenţia Charity şi Paul,
apoi unchiul Franklin şi
soţia lui, care intrară şi
ei în conversaţie.

Ducele şi Ducesa de

Bradford îşi făcură o
intrare grandioasă în
sala de bal şi imediat se
îndreptară spre gazdă.
Unchiul Milo stătea
aşezat lângă intrare, iar
Caroline observă că era
deja obosit. Dădu să se
ridice, dar tânăra ducesă
clătină din cap şi în
schimb se aşeză ea

alături.

Bradford o lăsă cu unchiul ei, după ce se asigură că n-avea să plece de-acolo, şi i se alătură lui Milford, aflat în cealaltă parte a sălii.

— Regele divorţează şi se mută în Franţa săptămâna viitoare, îl anunţă prietenul lui.

Bradford dădu din cap, continuând să-şi privească soţia.

— N-o să dispară nicăieri, Brad. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, vino-ţi în fire!

Milford începu să chicotească şi-i dădu lui Bradford o palmă pe spate, smulgându-l din

gânduri.

— Nu poartă bijuterii.

Cuvintele lui îl nedumeriră pe Milford, care se întoarse s-o privească pe Caroline, apoi reveni iar spre prietenul său.

— Are inelul tău, remarcă el.

— Nu vrea să şi-l scoată niciodată.

Aroganţa lui Bradford îl făcu să zâmbească.

— Bradford, de ce discutăm despre bijuterii? se interesă el.

Ridicând din umeri, Bradford îl privi în sfârşit.

— N-ai aflat nimic în legătură cu problema mea?

— E problema *noastră* şi, da, am aflat ceva ce cred că e semnificativ.

Bradford dădu scurt din cap.

— Discutăm mai târziu, după cină.

După ce unchiul ei se retrase la etaj să se culce, Caroline se întoarse să-l caute pe Bradford, dar o opriră Rachel Tillman şi logodnicul ei, Nigel Crestwall.

Cu o agresivitate neobişnuită Rachel o apucă de braţ, dureros de strâns.

— Cred că eşti foarte satisfăcută, se răsti ea.

Caroline fu atât de surprinsă, încât nu putu decât s-o privească uimită.

— Ia uite cum face pe nevinovata! îi spuse Rachel lui Nigel, într-un mârâit dispreţuitor.

— Rachel, ce tot

vorbeşti? întrebă Caroline smucindu-şi braţul, în timp ce se uita în jur după soţul ei.

Rachel îi interpretă greşit privirea şi spuse:

— A, nicio grijă. N-am să-ţi stric petrecerea. A fost o mare cinste pentru mine să fiu invitată. Voiam doar să

ştii că pe mine nu mă duci de nas. Ai stricat totul – totul!

O înhăţă iar de braţ, înfigându-şi unghiile în carnea ei.

— Şi ai să plăteşti pentru asta, căţea! Stai numai şi-ai să vezi!

— Încă n-am bătut niciodată o femeie, nu-i

aşa, Milford? remarcă blajin Bradford din spatele ei. Dar dacă nu-ţi iei imediat mâna de pe braţul soţiei mele, domnişoară Tillman, cred că s-ar putea să fii prima.

Rachel îşi smulse mâna ca arsă, îl privi încruntată pe Nigel, ca

şi cum el ar fi fost de vină că Bradford se putuse apropia pe neobservate, apoi se întoarse şi intră în sala de bal. Nigel fu nevoit să alerge ca să ţină pasul cu ea.

Caroline îi privi cum se îndepărtau, cu furie crescândă. Văzându-i

schimbarea de expresie, Milford începu să-i maseze braţul îndurerat.

— Ştii, e mai bine să reacţionezi în timpul confruntării, nu după, îi spuse el zâmbind.

— Întotdeauna reacţionez încet, îi spuse Caroline soţului ei. Bradford, Rachel mă

urăşte! A spus că numai eu sunt de vină.

— Pentru ce anume? se interesă Milford.

Caroline ridică din umeri. Observă că o priveau câteva persoane şi-şi schimbă expresia.

— N-am idee.

— Mergem acasă. Milford, vezi de ea până

chem eu caleaşca.

— Ba nu mergem nicăieri, se opuse Caroline. N-am să fug eu de-alde Rachel Tillman. Şi am promis să mă întâlnesc cu…

— N-ai să te întâlneşti cu nimeni.

Glasul lui Bradforc devenise mai aspru, iar

Caroline se îndreptă de spate, revoltată.

— Nici măcar n-ai dansat cu mine!

— Aşa e, Brad, confirmă Milford, continuând să zâmbească.

— Perfect! Atunci vom dansa, şi pe urmă plecăm.

Caroline zâmbi, dându-şi seama că tocmai înregistrase o mică victorie.

— Îţi mulţumesc, bărbate, spuse ea, încercând să nu se umfle în pene.

— Un singur dans, insistă Bradford, în timp ce păşeau în sala de bal.

— Da, Bradford.

Supunerea ei umilă nu-l amăgi niciun moment. Abia se terminase dansul, când lângă ei se ivi Milford, solicitându-l el pe următorul.

Fără tragere de inimă, Bradford acceptă. Deveni mai bine dispus,

când văzu că Rachel şi
Nigel plecau. N-avea
chef de alte confruntări
– nu în acea seară. Nici
a doua zi nu era târziu.
Atunci, urma să aibă o
scurtă discuţie cu
scorpia aia, ca să afle
nişte răspunsuri.

Observă că Terrence
St. James se tot învârtea

pe lângă Caroline, împreună cu alt ţap tânăr, pe nume Stanton. Îşi ţinu cumpătul, adăugându-l pe lista lui tot mai lungă de papiţoi cărora trebuia să le spună vreo două.

— Iar te încrunţi, Brad. Tot la Rachel te gândeşti?

Bradford clătină din cap.

— Mă uit doar la armăsarii ăia care poftesc la nevastă-mea, remarcă el aparent plictisit, deşi în ochi i se citea iritarea. Am să vorbesc cu câţiva dintre ei, până să plecăm de-aici.

— Atunci ar trebui să vorbeşti cu toţi bărbaţii care-au venit, comentă Milford. Ia uite, Caroline merge pe ring cu tatăl ei. O sa fie în siguranţă câteva minute. Acum ar fi momentul pentru ce-aveam de discutat, nu crezi?

Bradford dădu din

cap şi-l urmă pe Milford afară din sală. Încetini pasul doar atât cât să-l bage pe Stanton în sperieţi cu o privire, apoi merse mai departe. Ajunseră în cabinetul marchizului şi închiseră uşa.

Caroline tocmai terminase dansul cu

tatăl el, când apăru lunganul deşirat de Terrence St. James, solicitându-i câteva minute.

— Voiam doar să-ţi cer permisiunea de a ne întâlni, cât timp eşti aici, la Londra, spuse el. Acum, că eşti măritată… o mică diversiune…

Ridică din umeri, lăsând restul frazei în aer.

Carolinei nu-i venea să creadă ce tupeu avea.

— De data asta n-am să mai trec peste insultele dumitale, spuse ea, cu o voce la fel de înghețată ca expresia din ochi, trecând pe

lângă el cu un fior de silă.

— Dar n-ai înțeles… șopti pe urmele ei Terrence.

Caroline se prefăcu că nu-l auzea. O căută câtva timp pe Charity, până când Paul îi sugeră că putea fi în bibliotecă. Nu-și dădu seama că

Terrence se ţinuse după ea, până când deschise uşa bibliotecii. Camera era goală, iar Caroline tocmai voia să se întoarcă iar, când Terrence o împinse înăuntru şi închise uşa în urma lui.

— Lasă-mă să trec! îi ceru Caroline.

Era destul de furioasă
ca să-l doboare în
genunchi şi se revoltă şi
mai tare când St. James
clătină din cap.

— Sunt foarte bogat,
începu el. Ţi-aş putea
da…

Caroline ajunsese la
capătul răbdării. Îl dădu
la o parte cu forţa,

pornind spre uşă, când St. James continuă, pe un ton acru,

— De fapt, n-am niciun ban, remarcă el tăindu-i calea. Cineva îmi plăteşte o sumă considerabilă ca să te pun într-o poziţie compromiţătoare. Soţul tău e un om foarte gelos

draga mea.

— Este într-adevăr, răspunse Caroline retrăgându-se spre birou – şi luând un policandru pentru a-l folosi ca pe o armă. Destul de gelos ca să te omoare.

— Niciodată cu atâta lume de faţă, replică

Terrence.

— De ce? întrebă ea. De ce faci asta?

— Pentru bani, desigur, răspunse St. James, ridicând nepăsător din umeri. Rachel mă va plăti mâine. Zău că-i foarte supărată pe tine, draga mea…

Caroline ajunse la birou şi se întoarse, dar nu destul de repede. Terrence St. James săr asupra ei, răsucind-o în loc, cu braţele imobilizate pe lângă trup. O ţinea strâns ca într-o menghină de oţel.

— Nu-mi displace deloc să te sărut. Eşti de-

a dreptul delicioasă. Va merita un pumn, doi, de la nervosul de bărbatu-tău.

Rămase rigidă în braţele lui. Nu se mai zbătea, aşteptând doar ocazia. Terrence îşi ţinea picioarele destul de depărtate pentru ceea ce avea ea de gând şi, la

primul moment de neatenţie, avea să facă aşa cum o învăţase Caimen ca să scoată un bărbat din luptă.

— Soţul meu va crede ce-i spun eu.

Terrence îşi schimbă poziţia, iar Caroline îşi lua avânt. În aceeaşi clipă, le ajunseră la

urechi vocile. Caroline deschise gura să ţipe, dar Terrence i-o acoperi cu a lui, amuţind-o.

Uşa se deschise chiar când Caroline voia să ridice genunchiul. Nu apucă. Mânia lui Bradford fu mai iute ca fulgerul. Terrence St. James fu smuls de lângă

Caroline şi aruncat peste birou cu o viteză ameţitoare. Caroline se dădu la o parte tocmai când picioarele lui Terrence zburau pe lângă faţa ei.

Nu văzu chipul lui Bradford, care stătea întors cu spatele spre ea, privindu-l pe St. James

cum încerca să se ridice pe picioare. Caroline se întoarse spre uşă, unde se afla Milford, ca să nu mai intre şi altcineva.

În sfârşit, St. James se ridică, numai pentru a fi doborât iar, cu o lovitură puternică în plexul solar.

Caroline se repezi

lângă Bradford şi-i văzu
în fine expresia. O
străbătu un fior de
teamă. Bradford o
privea cu un amestec de
indignare, dezgust şi
dispreţ.

— Ce-ţi închipui?
şopti ea.

— Tu să taci!

Răspunsul lui răstit o

copleşi atât de tare, încât începu să plângă. Dumnezeule mare, chiar credea că se bucurase de avansurile acelui individ scârbos? Clătină din cap, refuzând să creadă că putea avea o asemenea părere despre ea.

St. James se dovedi la

fel de prost, pe cât era de lacom. Se adună din nou pe picioare. Bradford îl luă de grumaz şi, cu o mână, îl trânti peste etajeră. Terrence arăta ca o păpuşă spânzurată, zbătându-se în strânsoarea lui Bradford, pe când

chipul i se acoperea de pete roşii. Caroline încercă să dea la o parte mâna soţului ei, dar zadarnic. Se întoarse spre Milford, cerându-i să intervină:

— Nu-l lăsa să-l omoare.

Drept răspuns, Milford ridică din

umeri nepăsător. Caroline îşi şterse lacrimile şi se răsuci iar către soţul ei:

— Bradford, dacă-l omori, au să te spânzure. Şi încă nu ţi-a spus ce făcea.

— Ştiu al naibii de bine ce făceaţi amândoi! se răsti Bradford.

În sfârşit, Milford interveni şi el.

— Nu merită osteneala, Brad. Aruncă-l afară, o dată cu gunoiul.

— Şi ce făceam? întrebă Caroline. Spune-mi, Bradford. Zi ce credeai.

Încet, expresia lui

Bradford se schimbă, până păru aproape plictisit. Îi dădu drumul captivului, privindu-l cum se prăbuşea pe covor.

— Brad, ascult-o pe nevastă-ta. Caroline, explică-ne ce s-a întâmplat aici, îi ceru Milford, încercând să

joace rol de mediator.

— Ba n-am să explic nimic! declară Caroline, cu o voce plată, lipsită de orice emoţie, numai în încleştarea mâinilor i se observă furia. Aţi văzut cu ochii voştri ce s-a întâmplat, trageţi singuri concluziile. Numai că soţul meu

crede că ştie deja – nu-i aşa, Bradford?

Porni spre uşă, dar Bradford o opri, prinzând-o uşor de braţ.

— Cred că n-ai nicio vină, spuse el în sfârşit, deşi glasul continua să-i fie repezit şi îngrozitor de rece. Stai aici până suntem gata de plecare.

Milford, adu trăsura.

— Ba ad-o tu, i-o întoarse Milford, care nici nu se gândea să-l lase pe Bradford cu St James.

Bradford bombăni un comentariu foarte explicit şi ieşi din încăpere. Apropiindu-se de Terrence, Milford îl

împinse cu piciorul.

— Te sfătuiesc să te târăşti afară de-aici până nu se întoarce Bradford.

Caroline stătea în mijlocul camerei, cu privirea în jos, iar St. James o ocoli pe departe ca să ajungă la uşă. După ce-l privi ieşind, Milford se apropie de

Caroline. Îi puse o mână pe umăr, ca s-o mângâie, şi se încruntă când o văzu smucindu-se.

— Te *rog*, spune-mi ce s-a întâmplat, o imploră el, pe un ton liniştitor.

Caroline clătină din cap.

— I-ai da raportul imediat lui Bradford.

— Şi ar fi chiar atât de rău?

Tremurând, Caroline îşi încleştă mâinile, într-o încercare de a şi le calma.

— Acum aş dori să plec acasă. Se retrase cu încă un pas, când

Milford încercă din nou s-o atingă.

— Bradford va reveni într-un minut, spuse el. Caroline, ai auzit că te consideră nevinovată. Numai pe St. James e furios.

Caroline clătină din cap.

— La început, nu, îl

contrazise ea. A crezut tot ce putea fi mai rău…

— Când o să se calmeze…

— Nu vreau să mă duc acasă cu Bradford, îl întrerupse Caroline.

— Cu atât mai rău, se auzi glasul soţului ei, din uşă.

Refuză să-l privească.

Îl simți punându-i capa pe umeri şi trăgând-o lângă el.

În drum spre casă, nu schimbară o vorbă. Caroline profită de ocazie ca să se calmeze. Simțea privirea fioroasă a lui Bradford, dar refuza să se uite la el.

Când ajunseră acasă,

nu mai voia decât să se încuie în dormitorul ei şi să plângă. Se simţea ca un animal rănit în căutarea unui refugiu.

Bradford o văzu pornind pe scară şi-i ceru să-l urmeze în bibliotecă pentru a discuta cele întâmplate. Caroline îşi văzu de

drum. Ajunsese la uşa dormitorului, când Bradford o răsuci cu faţa spre el.

— N-ai auzit ce-am spus? În bibliotecă!

— Nu!

Întorcându-se, Caroline intră în dormitor şi trânti uşa în nasul soţului ei.

Evident, uşa se dădu de perete imediat, iar Bradford intră valvârtej şi o urmă pe Caroline spre pat. Soţia lui se aşeză pe marginea acestuia, cu mâinile împreunate în poală.

Oprindu-se în faţa ei, cu picioarele depărtate, Bradford îşi propti

mâinile-n şolduri. Văzându-i expresia, Caroline nu-şi mai stăpâni nici ea mânia.

— După seara asta, cred că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată.

Vehemenţa din tonul ei îl înfurie şi mai tare.

— Ai să-mi explici ce-ai căutat cu St. James

în bibliotecă şi de-ar fi s-o scot de la tine cu bătaia!

— Nici n-ai să te atingi de mine.

Calmul cuvintelor ei îl surprinse pe Bradford, lăsându-l cam descumpănit.

— Şi de unde ştii? o întrebă, mai încet.

— N-ai nevoie să-ţi foloseşti pumnii, când privirile şi gândurile tale îmi pot face atâta rău. Şi n-ai lovi niciodată o femeie: nu-ţi stă în fire.

În sinea lui, Bradford recunoscu că avea dreptate. Cu ameninţări goale nu rezolva nimic.

Se hotărî să discute calm şi raţional.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Dacă-mi răspunzi la o întrebare, am să-ţi spun totul, replică ea. Ştiu deja adevărul, dar vreau să te aud cum recunoşti.

Se ridică în faţa

soţului ei.

— În prima clipă când m-ai văzut cu St. James, ai crezut că te trădasem, nu-i aşa?

— Ştiu că n-ai participat la…

— Nu asta te-am întrebat, îl întrerupse Caroline. Răspunde-mi acum. Sincer, Bradford!

Bradford se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Era o concluzie firească şi, da, o secundă sau două, am crezut într-adevăr că mă trădaseși. Spuseseşi înainte că voiai să te întâlneşti cu cineva. Totuşi mi-am dat seama că am exagerat, şi că n-

ai nicio vină.

Cu umerii înmuindu-i-se, Caroline clătină din cap.

— Voiam să vorbesc ceva cu Charity, replică ea. Cu ea voiam să mă întâlnesc. Paul mi-a spus că s-ar putea să fie în bibliotecă, iar Terrence St. James s-a

luat după mine. Rachel o să-i dea bani pentru că m-a pus într-o poziţie compromiţătoare.
Înţelegi, toată lumea ştie cât eşti de gelos – toată lumea, numai proasta de nevastă-ta nu! Iar St. James avea nevoie de bani. Chiar m-am lăudat în faţa lui c-ai să mă

crezi pe mine, nu ceea ce-o să vezi. M-am înşelat amarnic… încheie ea în şoaptă, cu un suspin.

— N-o întoarce acum, se răsti Bradford. Mi-ai dat cuvântul tău c-ai să rămâi lângă mine. Cum m-am întors cu spatele, cum ai nimerit

în…

— O căutam pe Charity! insistă Caroline. Am făcut şi eu o greşeală.

— Aici ai dreptate.

— Greşeala mea a fost că m-am măritat cu tine. Şi că ţi-am acordat încredere, din toată inima. Greşeala mea a

fost că m-am îndrăgostit. Dar iubirea şi ura sunt surori, şi-n clipa asta cred că aproape te urăsc. Şi numai tu eşti de vină! strigă ea. Încet, încet, îmi sugrumi toată dragostea.

Îi întoarse spatele şi începu să se dezbrace,

încercând să nu se mai gândească la el. Când rămase doar în cămaşă, vru să-l ocolească pentru a-şi lua capotul din dormitorul lui, dar Bradford îi tăie calea.

— De ce te încruntţi, Bradford? Ar trebui să te umfli în pene, comentă ea, pe un ton

îngheţat. De când ne-am cunoscut, tot aştepţi să te înşel. Eşti aşa de sigur că-s la fel ca femeile celelalte din trecutul tău, şi tocmai ţi-am dovedit că ai dreptate. Nu-s cu nimic mai breazã decât o curtezană, nu-i aşa?

— Ce tot vorbeşti?

— Crezi că eşti dator să mă aperi de mine însămi, nu? Noi, bietele femei, suntem atât de slabe, şi sigur că nici una dintre noi nu are morală. Nu putem să nu sărim în pat cu primul bărbat care ne iese-n cale, aşa-i? Spune-mi un lucru, Bradford: cum

am reuşit să rămân virgină până la nuntă?

— La naiba, n-are niciun sens ce spui!

Nu voise să ţipe, dar Caroline se apropiase prea mult de adevăr ca să-şi mai păstreze calmul.

— Anglia e o ţară îngrozitoare, şopti ea. În

toţi anii câţi am trăit la Boston, numai o dată am avut de-a face cu asemenea ticăloşi! Erau trei oameni beţi, şi m-am nimerit într-o parte a oraşului unde n-aveam ce să caut. Pe când aici, pe oriunde aş lua-o, mă pomenesc atacată, şi ameninţată,

şi… Doamne Sfinte, nu numai de străini! Propriul meu soţ mă atacă şi el, cu gândurile lui oribile! Vreau să mă întorc acasă. Vreau să mă duc înapoi, la Boston…

Şi începu să plângă.

— Caroline nu ţi-am ascuns niciodată faptul

că sunt iute la mânie…

— Degeaba strigi la un surd, sau îi porunceşti unui orb să vadă. În seara asta mi-am dat seama că ai nişte prejudecăţi atât de adânc înrădăcinate, încât nimic n-o să ţi le schimbe. Nu eşti capabil să ai încredere-n mine.

N-ar fi trebuit să te iau de bărbat nici în ruptul capului.

— N-ai avut de ales, remarcă el.

Cuvintele ei mustrătoare începeau să-l înfurie din nou. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? O privi cum se culcă în pat,

acoperindu-se cu plapuma.

— Fii bun şi pleacă din dormitorul meu, îi ceru Caroline.

Tremura, de frig şi de nervi, şi nu voia decât să fie lăsată singură.

— Ai înţeles pe dos, nevastă. Dumnezeule

mereu le pricepi pe toate pe dos! mormăi Bradford. N-ai niciun motiv să te înfurii pe mine. Eu sunt cel care te-a găsit cu nemernicul ăla, în bibliotecă. După ce mi-ai promis că n-ai să te duci nicăieri singură. Eşti prea încrezătoare, Caroline,

de asta nimereşti mereu în situaţii complicate.

— N-am înţeles nimic pe dos, răspunse ea, încruntată. Dimpotrivă, în sfârşit înţeleg bine! Tu eşti cel care mi-a explicat că trebuie să avem dormitoare separate. Iar ăsta e dormitorul meu,

aşa că te rog să ieşi afară. Nu vreau să te culci lângă mine.

Simţea cum ochii îi ardeau de lacrimi, şi adăugă cu o voce sfidătoare:

— N-am să-ţi permit!

— Să-mi permiţi? N-ai să-mi permiţi?!? Răcnetul lui o făcu să

amuțească. Nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să-mi vorbească așa! Nimeni! Înțelege, Caroline, eu sunt cel care *permite* sau *nu permite* în căsnicia asta. Nu tu.

Și veni spre pat, scoțându-și din mers cămașa. Caroline se

întoarse pe burtă. Simţi plapuma dată la o parte şi auzi patul scârţâind sub greutatea lui Bradford. Apoi cămaşa îi fu coborâtă de pe umeri şi peste şolduri, pentru a fi în cele din urmă scoasă.

Aştepta, ţinându-şi respiraţia, până când

simţi buzele lui Bradford pe ceafă.

— Nu vreau să mă atingi, şopti ea, cu faţa în pernă.

— A, păi nu aşa merge, nevastă. Ce vrei şi nu vrei tu n-are nicio importanţă, se auzi glasul lui Bradford, aspru şi neîndurător.

Caroline se răsuci cu atâta forţă, încât îl împinse într-o parte. Ajunse cu faţa la un deget distanţă de a lui. Se priviră în tăcere câteva clipe, simţind cum plutea între ei furia. Apoi Caroline făcu un efort să-i spună cât mai calm:

— Poate că pentru Ducele de Bradforc dorinţele mele nu sunt importante, dar în acest pat conjugal puterea şi banii tăi nu înseamnă nimic. În patul ăsta, eşti soţul meu. Publicul îl poate slugări pe Ducele de Bradford, dar eu n-am să-i fiu niciodată o

slugă soţului meu. Niciodată! Învaţă să separi titlul de om, căci jur că e singura cale ca mariajul ăsta să aibă cea mai mică şansă!

În expresia lui se citi nedumerirea, iar Carolinei îi veni să urle pentru a-l face să înţeleagă.

— Lasă gelozia şi furia la uşă, împreună cu aroganţa, şi vino la mine ca Jered Marcus Bradford.

Ultimele cuvinte le rostise în şoaptă, după care se întoarse iar pe burtă, fără să-l mai bage în seamă. Ştia că n-o înţelegea, şi o durea

inima. Apoi îi simţi schimbarea, ştiu că furia îi trecuse, şi încerca s-o seducă tandru. Se gândi să se opună, după care recunoscu faptul că Bradford n-o forţa să reacţioneze.

Gura lui îi depunea sărutări fierbinţi pe spate, în timp ce

degetele îşi ţeseau vraja, făcând-o să tremure de dorinţă.

— Spune-mi cât de mult doreşti asta, îi ceru el, cu glasul răguşit, tremurător. Voia s-o audă spunându-i că-l dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea.

— Te doresc pe *tine,*

Jered, şopti Caroline
Acum, te rog…

— Şi eu te doresc pe
tine, Caroline, mârâi el.

Mâinile lui o apucară
de şolduri, şi o penetră
dintr-o mişcare
puternică. Glasul lui o
chemă, o atrăgea prin
ceaţa voluptăţii
devoratoare, iar când îl

strigă şi ea pe nume, o urmă în arşiţa soarelui, găsindu-şi propria împlinire arzătoare.

Rămase cu capul rezemat peste al ei, mângâindu-i blând obrazul. Îi simţi lacrimile cu vârfurile degetelor şi-i şopti:

— Nu plânge,

fetiţo… Nu plânge.

— Mereu mă faci să te doresc şopti Caroline, ca şi cum ar fi mărturisit un păcat de moarte.

Nu-i răspunse imediat. Trase plapuma peste amândoi şi o cuprinse în braţe cu atâta tandreţe, încât Caroline începu să

plângă din nou.

— Caroline, vrei să mă auzi spunând că-mi pare rău? Aş minţi, recunoscu el, cu un oftat. Acum nu te-am luat cu forţa. M-ai dorit la fel de mult cât te doream şi eu pe tine.

Încă înainte de a termina de vorbit,

Caroline clătină din cap.

— Nu mă doreai? întrebă Bradford uimit.

— Ba da, dar vreau să-ţi ceri iertare pentru că ai crezut că mă purtasem desfrânat la petrecere. Vocea îi era înfundată în pernă, iar Bradford fu nevoit să se aplece ca s-o înţeleagă.

O sărută pe frunte, apoi spuse:

— Exagerezi.

— *Eu* exagerez? repetă ea, uimită. Astă-seară era să omori un om, iar când te-ai uitat la mine, aveai o expresie de fiară. Voiai să crezi că eram vinovată, nu-i aşa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă dramatismele! se răsti Bradford. Am înţeles curând.

— Nu destul de curând! îl repezi şi ea. Dacă nu ai deplină încredere în mine, căsnicia noastră e osândită.

— Nu te-ai măritat cu un neghiob, Caroline.

— Nu-s chiar atât de sigură! Îi văzu lucirea de furie din ochi, dar continuă: Numai un neghiob nu încearcă să-şi înţeleagă adversarul. Te-ai repezit să tragi concluzii pripite despre caracterul meu şi ai

atacat ceea ce-am mai scump.

— Şi ce anume? întrebă Bradford cu glas scăzut, controlat.

— Onoarea mea.

— Deci, după părerea ta, căsnicia noastră e un câmp de luptă? Suntem soţ şi soţie, Caroline, nu

adversari într-un război.

— În clipa asta, nu vă nicio deosebire, declară ea. Vom trăi într-o luptă continuă, dacă nu recunoşti că sunt…

— N-am să recunosc nimic! i-o retează Bradford. Tu eşti cea care-mi vei recunoaşte

puterea, şi autoritatea. Îndrăzneşti să sugerezi că ar trebui să fie invers?

— Anume te prefaci că nu înţelegi! Ştii foarte bine ce-ţi cer. Sau ai încredere în mine, sau…

— Cu timpul, poate, după ce-mi vei dovedi

că eşti demnă de încredere, replică el. Căscă ostentativ şi încercă s-o cuprindă iar în braţe.

Caroline se smulse din loc, apoi coborî din pat. Luă pătura şi se înveli cu ea, tremurând de furie.

— Ţi-am dovedit

destule până acum. Dacă ar fi după tine, ar trebui să-ncep să tremur ori de câte ori un bărbat deschide gura să-mi vorbească, de frică să nu te repezi iar la cine ştie ce concluzie. Când ai să-ţi dai seama că nu-s o femeie superficială care vrea doar să câştige

bani, sau o târfă pornită să cucerească toţi bărbaţii din Londra, poate vom avea şi noi un viitor paşnic. Până atunci, n-ai decât să dormi singur. Să-ţi ţină de cald suspiciunile tale.

Şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma ei cu satisfacţie – dar, când

se vârî în patul lui Bradford, tremura iar de furie. Se aştepta s-o ducă înapoi lângă el cu forţa, şi fu surprinsă că n-o făcu.

Bradford deschise uşa şi se opri în prag, clătinând din cap.

— Aşa sa fie, anunţă el pe un ton care o

înfioră. Ăsta-i dormitorul meu. Îți permit să dormi în camera ta nevastă. Când ai să-ți dai seama ce prosteşte te comporți, voi fi dispus să-ți ascult scuzele.

Caroline nu-i răspunse. Se dădu jos din pat şi reveni în

camera ei, unde se culcă din nou, dârdâind de frig, şi plângând până adormi.

Ultimul ei gând fu acela că Bradford era cel mai încăpăţânat om în viaţă.

Bradford o auzea plângând. Vru să se ducă la ea, apoi se

răzgândi. Totul se întâmplase din vina ei, aşa că ea era cea care trebuia să se întoarcă la el.

Închise ochii şi încercă să se calmeze şi tocmai când începea să adoarmă, îşi aminti ce anume îl deranjase, zgândărindu-l undeva

într-un ungher al minţii. Îi spusese pe numele lui de botez când făceau dragoste, îl numise Jered. Se încruntă, întrebându-se de ce era un lucru atât de însemnat.

CAPITOLUL 12

Caroline nu era sigură cum răzbise prin următoarele două zile. Nunta lui Charity era aproape insuportabilă pentru ea. O vedea pe verişoara ei atât de fericită, delirând de

dragoste, şi o chinuia invidia. Dar îşi ascundea sentimentele şi juca rolul nevestei docile ori de câte ori era nevoită să stea lângă soţul ei.

Rachel şi mama ei veniră atât la nuntă, cât şi la masă. Caroline fu surprinsă de prezenţa

lor şi aşteptă să pornească înapoi spre casa din oraş a lui Bradford, cu el şi Milford în trăsură, pentru a-şi spune părerea.

— Nu înţeleg ce-a căutat Rachel la nuntă, începu ea. Nu ascunde faptul că mă urăşte, şi

ştia că aveam să vin şi eu.

— Au fost invitate amândouă, răspunse Milford. Mama şi fiica.

— Dar mi-a spus nişte lucruri atât de îngrozitoare! insistă Caroline, clătinând din cap.

— Da, însă numai tu,

Bradford, Nigel şi cu
mine ştim asta. Mama ei
încă mai încearcă să
pună mâna pe tatăl tău.

— Am încercat s-o
iau deoparte ca să
vorbesc cu ea, continuă
Caroline, însă era ca un
şoarece de câte ori mă
apropiam, o tulea în alt
colţ, ca să scape de

mine.

Milford zâmbi.

— Şi la faţă arată ca un şoarece.

În schimb, Bradford nu era deloc amuzat.

— Nu vreau să te mai apropii de femeia aia declară el cu glas aspru.

— Voiam doar să

aflu de ce mă antipatizează aşa. A spus că totul s-a întâmplat numai din vina mea. Cred că am dreptul să ştiu ce-am făcut, ca să cauzez o asemenea ură, Bradford. M-ar fi putut omorî când m-a împins pe scară, în casa Claymere.

— Ce te face să crezi că ea a fost? întrebă Milford, privindu-l pe Bradford.

Prietenul său clătină din cap, semn să nu mai continue cu acel subiect. Nedumerit, Milford înălță o sprânceană, apoi schimbă vorba:

— O să-ți fie dor de

Charity când va pleca în
colonii?

Era o întrebare
ridicolă, dar altceva nu-i
trecuse prin minte.

— Ce…? A, da, sigur
c-o să-mi fie dor de ea,
răspunse Caroline,
mirată. Mă gândeam că
mi-ar plăcea să-mi
vizitez familia.

Aruncă o privire spre Bradford, să vadă cum primea această veste, dar soţul ei se uita pe fereastră, ignorând-o din nou.

— Poate reuşesc să mă duc în primăvară, pentru câtva timp, adăugă ea.

— Nu te duci

nicăieri, interveni în sfârşit Bradford.

Caroline era prea obosită ca să-l mai contrazică.

— Unchiul tău ce mai face? se interesă Milford, încercând iar să schimbe subiectul. Înţeleg că e cam indispus.

— Doar puţin răcit, răspunse Caroline. Am fost ieri la el, cu Bradford, şi avea nasul roşu şi ochii înlăcrimaţi, dar medicul a spus că-n câteva zile o să se vindece. Era foarte necăjit că nu putea veni la nunta lui Charity.

Ajunseră acasă, iar

Caroline se duse imediat sus. Bradford şi Milford se retraseră în bibliotecă, să stea de vorbă.

A doua zi dimineaţă, Bradford anunţă că era timpul să se întoarcă la Bradford Hills. Caroline nu-l contrazise, păstrând doar o

atitudine la fel de distantă ca dispoziţia lui.

Se instalară repede în casa de la ţară, dar după câteva zile Bradford fu nevoit să se înapoieze la Londra, cu nişte treburi, şi în timp ce se afla acolo, cumpără mai multe bijuterii scumpe.

Favoritul lui era un colier cu diamante şi rubine. I-l trimise soţiei sale printr-un mesager special, cu gândul de a reveni şi el la Bradford Hills a doua zi, pentru a-i primi mulţumirile umile.

În aceeaşi seară, mesagerul aduse

colierul înapoi, declarând că ducesa îi ceruse să i-l restituie cât mai repede soţului ei.

Bradford fu iritat, apoi se gândi că poate nu-i plăcuse. Noroc că avusese inspiraţia de a cumpăra şi câteva pietre preţioase magnifice, care puteau fi montate

oricum, şi le luă cu el. Mai avea în trăsură şi diverse ţesături, ca nişte oferte de pace în plus pentru Caroline. Nicio femeie nu putea rezista unei rochii noi, iar Bradford era convins că soţia sa avea să se prăbuşească în faţa unui asemenea asalt al

generozităţii.

Se înşelase, şi fu mai furios pe sine însuşi decât pe refuzul ei. Caroline îi respinse toate cadourile, părând chiar insultată de ele. Erau ramuri de măslin, iar ea se încăpăţâna să nu recunoască! Desigur, nu-i explicase motivele,

dar orice femeie cu o câtime de minte i-ar fi înțeles intenția.

În aceeași seară, Bradford o luă la rost, în cabinet. Își mărturisi nedumerirea față de comportamentul ei, ceea ce păru s-o înfurie și mai mult. Caroline era îmbrăcată într-o rochie

albastră simplă, cu un şal gros pe umeri, ca să-i ţină de cald.

— Când ai să accepţi că nu-s ca alte femei? îl întrebă ea, încălzindu-şi mâinile la foc. N-am nevoie de cadourile tale scumpe.

— Deci nu te atrag nici cele mai de soi

lucruri? întrebă Bradford, cu un calm înşelător.

Întorcându-se Caroline îi văzu lucirea de furie din ochi.

— Există bunuri mult mai ispititoare, replică ea.

— Am făcut o greşeală gravă, decretă

Bradford. Cu aroganţa
revenindu-i în glas,
continuă: Mâine, ai să-ţi
faci bagajele şi-ai să te
muţi în cealaltă parte a
moşiei. Acolo e o casă
de ţară, Bradford Place,
prima construită
vreodată de un
Bradford. Mi-ai spus că
luxul nu înseamnă

nimic pentru tine. Ei bine, nevastă, dovedeşte-o! Să vedem cât îţi va lua ca să recunoşti adevărul.

Caroline dădu din cap, încercând să-şi ascundă deznădejdea. Cum să-şi rezolve divergenţele, dacă stăteau în case separate?

— Ai să vii şi tu acolo, cu mine?

Bradford îi observă teama în ochi şi fu cât pe ce să zâmbească. Se părea că în sfârşit găsise o cale de a o face să-şi bage minţile-n cap.

— Nu, răspunse el. Te vor însoţi oamenii pe care i-am angajat pentru

protecţia ta, iar eu am să mă întorc la Londra. Când îmi termin treburile acolo, voi reveni aici. Spre deosebire de tine, draga mea soţie, eu recunosc că-mi place confortul pe care ţi-l pune la dispoziţie bogăţia.

— Şi ai să te culci cu

alte femei, cât timp vei sta la Londra? întrebă Caroline cu mult calm.

Stătea întoarsă cu spatele spre el, aşa că Bradford nu-i putu vedea expresia.

— Nu, răspunse el scurt, fără nicio altă explicaţie.

— Mulţumesc.

— De ce? De ce are importanţă pentru tine?

Încet, Caroline veni în faţa soţului ei. Acesta stătea rezemat de marginea biroului.

— Fiindcă te iubesc, Jered Marcus Bradford spuse ea, privindu-l fără ascunzişuri drept în ochi.

— Ai un mod straniu de a-ţi arăta iubirea, remarcă el. Nu te-am alungat din patul meu, Caroline. Tu singură ai vrut să pleci.

— Paturile de la Bradford Place sunt comode?

Întrebarea ei, rostită pe cel mai indiferent

ton, îl înştiinţă că nimic nu se schimbase. Bradford refuză să se lase provocat.

— Unele camere nu sunt mobilate. Dumnezeule, încăpăţânată mai eşti, Caroline. Recunoaşte numai că-mi aparţii mie, şi poţi rămâne aici.

— N-am spus niciodată că nu-ți aparțin ție, răspunse ea, surprinsă. Știi foarte bine de ce ne certam. Și până nu înțelegi că n-am să mă mulțumesc cu…

— Poți să iei din casa asta tot ce vrei, o întrerupse Bradford.

N-avea de gând să cedeze, iar atitudinea lui o făcu să înțeleagă cât de neînduplecat era.

— De ce trimiți paznicii cu mine? îl întrebă ea, schimbând subiectul. Ştiu că ai vorbit cu Rachel.

— Rachel nu era vinovată, răspunse soțul

ei. Nu ea încercase să te omoare.

Caroline se încruntă, nedumerită.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, spuse el scurt.

— Ştii, oftă Caroline, cred că ai o atitudine foarte relaxată în legătură cu toate astea.

Dacă cineva ar fi
încercat să-ţi facă ţie
vreun rău, întorceam pe
dos toată Londra ca să-l
găsesc. Pe când tu, pari
aproape plictisit.

— Ţi-am promis c-
am să rezolv situaţia.
Mai mult nu e nevoie să
ştii. E grija mea, nu a ta.

— Ba nu, Bradford, e

grija noastră.

Aceste cuvinte îl făcură să ofteze, după care continuă:

— Rachel crede că ai reuşit să-l convingi pe tatăl tău să nu se mai însoare cu mama ei. Îşi făcuse planuri măreţe pentru un aranjament financiar, iar tu i-ai

băgat bețe-n roate.

— Şi de ce crede o asemenea năstruşnicie? întrebă uimită Caroline.

Bradford stătu un timp pe gânduri, apoi se hotărî să-i spună.

— A aflat de la tatăl tău.

— De la el? De ce i-a spus una ca asta?

— Caroline, tatăl tău era presat, şi s-a folosit de tine ca de o scuză. I-ar fi fost prea greu să-i spună mamei lui Rachel adevărul, că n-o dorea de soţie aşa că a ales calea cea mai simplă.

Caroline clătină din cap, refuzând să creadă.

— Asta ar fi o

laşitate, şopti ea.

— În mod normal, da, fu Bradford de acord. Întinse mâinile şi o cuprinse în braţe. Dar tatăl tău e mai deosebit. A trăit singur, în mica lui lume, atât de mult timp.

— Paisprezece ani, precizăCaroline.

— Da, mă rog, şi nu
e destul de sofisticat ca
să-i facă faţă unei femei
ca Lady Tillman. Îşi
pusese-n minte să-l
prindă-n gheare, aşa că
s-a folosit de singura
cale de scăpare la care s-
a putut gândi.

— S-a temut să fie
sincer cu ea? Asta

sugerezi?

Bradford oftă din nou.

— E un om bătrân, Caroline, care le ştie pe ale lui. Zi mai degrabă că era derutat, decât temător.

— Acum paisprezece ani, când m-a trimis la fratele lui din Boston, i-

a fost teamă. Sunt sigură.

— Tocmai îşi pierduse soţia şi fiul nou-născut. Era doborât de durere.

Caroline abia dacă-l mai asculta. Îşi dăduse seama că Bradford îl apăra pe tatăl ei. Dădea dovadă atât de

înțelegere, cât şi de compasiune. De ce nu putea fi şi cu ea mai înțelegător? De ce nu putea să cedeze măcar cu un pas, pentru ea?

Seara, înainte de a adormi, se hotărî să încerce un ultim atac, şi se rugă cu hotărâre. Poate că nu reuşea să-i

spulbere armura, dar sigur putea măcar să i-o ştirbească pe ici, pe colo!

***

A doua zi dimineaţă, când Bradford se trezi, Caroline tocmai îşi împacheta lucrurile. De cum o văzu ce făcea, Bradford se enervă.

— Asta-i o prostie, mormăi el.

Caroline se întrerupse din împăturitul unei rochii şi o aruncă pe pat.

— Sunt de acord.

Veni spre uşa dintre camere, unde se oprise soţul ei, şi-l sărută pe obraz.

— Nu vreau să plec, îi spuse ea. Iar dacă-mi promiţi, numai, că vei avea deplină încredere în mine, am să-mi despachetez lucrurile imediat la loc.

— Caroline, încă nu m-am dezmeticit destul ca să mă cert cu tine. Sunt dator să te apăr de

orice pericol, dinăuntru
ca şi din afară. N-am
nevoie să fac
promisiuni, când voi
vedea că nu ţi se dă
posibilitatea să calci pe
de lături.

— Iar mă insulţi cu
bănuielile tale,
Bradford. Dar am să te
iert. Altceva nu ştii.

Bradford se săturase de felul cum încerca mereu să-l manipuleze. I-ar fi cerut să se oprească, dacă nu avea două motive de a o trimite la ţară. Pe primul plan era protecţia ei. Voia ca soţia lui să fie în siguranţă când îşi punea

în aplicare planul de a prinde inamicul în capcană, iar Bradford Place, o fortăreaţă construită în Evul Mediu, corespundea perfect. Al doilea, mult mai neînsemnat, se referea la metoda de a dobândi controlul asupra ei. Voia să-i dea

o lecţie şi nu se îndoia că, după o săptămână de izolare, avea să fie mai mult decât dornică să se întoarcă la viaţa de lux pe care i-o putea oferi.

Caroline avu îndrăzneala să-l sărute la despărţire! Stăteau amândoi pe treptele de marmură luându-şi

rămas-bun. Bradford observă că arăta hotărâtă, parcă gata să cucerească întreaga lume. Se gândi să-i spună că n-o aştepta o aventură, ci o penitenţă, dar preferă să păstreze tăcerea. Când urma să o vadă Bradford Place, avea să-şi dea seama.

— Caroline, trebuie să stai acolo o săptămână încheiată, orice-ar fi. Ne-am înţeles?

Soţia lui dădu din cap şi se întoarse să plece, dar Bradford o mai opri un moment.

— Mai întâi vreau să-mi dai cuvântul tău. N-

ai să părăseşti proprietatea o săptămână încheiată, indiferent din ce motiv, orice s-ar…

— De ce?

— Nu e nevoie să-ţi dau explicaţii, mormăi el. Dă-mi cuvântul tău, Caroline.

O strângea de umeri

atât de tare, încât Caroline se aştepta să rămână cu vânătăi câteva zile. Cererea lui o făcuse să se încrunte, nedumerită.

— Ai cuvântul meu, Bradford.

— Iar când te vei hotărî, după o săptămână întreagă, să

te înapoiezi lângă mine, unde ţi-e locul, voi aştepta să-ţi prezinţi şi scuzele.

Caroline se desprinse din strânsoarea lui şi porni în jos pe trepte.

— Bradford, nu te mai încrunta aşa, îi spuse ea peste umăr. Ţi-am dat cuvântul meu.

Dădu să se urce în trăsură, apoi se mai întoarse dintr-o dată spre el:

— Desigur, trebuie să ai încredere-n mine că am să mi-l ţin.

Şi, foarte încântată de reacţia lui surprinsă, se urcă în trăsură.

***

Încântarea i se risipi
pe măsură ce creştea
distanţa care o despărţea
de soţul ei. Drumul
până la Bradford Place
dură aproape patru ore,
iar Caroline şi-l petrecu
rugându-se ca soţului ei
să i se facă dor de ea.

Când o face plopu'

pere, îşi spuse, la vederea casei. Monstruozitatea arăta rece şi deprimantă. Stătea pe culmea unei coline, complet izolată, fără niciun copac în pustietatea din jur. Pe la poalele dealului curgea un râu lat. Un pod de lemn cam şubred trecea

peste apele tulburi, iar paznicii insistară să-l străbată pe jos, de teamă ca n-ar fi suportat greutatea trăsurii.

Nici când văzu casa mai de aproape nu se simţi mai bine. Clădirea cu un etaj era făcută din piatră cenuşie şi probabil numai din acel

motiv zidurile mai stăteau în picioare.

— Doamne, numai şanţul de apărare şi meterezele mai lipsesc, mormăi Caroline.

Mary Margaret c însoţi fără o vorbă până la uşa din faţă.

— Nu e nevoie să stai cu mine, îi spuse

Caroline. Dacă vrei să te
întorci la Bradford Hills
am să te înțeleg.

— Singure ne-am
făcut-o, replică Mary
Margaret.

Privind-o, Caroline c
văzu zâmbind.

— Nu ştiu de ce
sunteți surghiunită, dar
şi dumneavoastră vă

sunt loială, nu numai soţului dumneavoastră. Şi i-am promis să vă port de grijă.

— Ei bine, hai să vedem cât de îngrozitor arată şi pe dinăuntru, oftă Caroline.

Uşa era încuiată, iar Huggins, unul dintre paznici, reuşi s-o

deschidă doar cu mari eforturi. Deformată de vechime şi intemperii, uşa scârţâi zgomotos când fu în sfârşit urnită din loc.

Holul era gol şi consta doar dintr-o pardoseală de piatră şi nişte pereţi tencuiţi şi înnegriţi de murdărie.

O scară ducea la etaj, dar balustrada stătea strâmbă şi părea gata să se prăbuşească la pământ.

În dreapta se afla sala de mese. Caroline merse până la masa din mijlocul încăperii întunecoase şi-şi trecu degetul prin stratul de

praf. Apoi privi ferestrele. Draperiile Bordeaux înmuiate de vreme, spânzurau până la podea.

Încet Caroline reveni la intrare. Camera principală se găsea vizavi de sufragerie şi deşi topografia semăna oarecum cu a casei din

oraş a tatălui ei, Caroline îşi spuse că orice asemănare se oprea acolo.

În cameră se intra printr-un glasvand pe care cineva îl adăugase mult mai târziu după ce fusese construită casa. Caroline îl deschise şi coborî cele trei trepte.

— Încerc să-mi imaginez cum o să arate casa asta când va fi curată, îi spuse ea cameristei.

Încăperea era foarte spaţioasă. Pe peretele din dreapta era un şemineu mare, pe cel opus două ferestre, iar în mijlocul celui de-al

treilea, o uşă care ducea afară.

Caroline se apropie de ea, dar nu putu privi prin ochiurile de geam. O deschise şi văzu o alee pietruită.

— Primăvara, camera asta ar putea fi foarte frumoasă, remarcă ea. Dacă aici am planta o

grădină, şi…

— Doar nu aveţi de gând să staţi aşa de mult, nu? replică Mary Margaret, fără să-şi poată ascunde deznădejdea.

Caroline nu răspunse. Vântul care intra pe uşă o făcu să se înfioare, aşa că se grăbi

s-o închidă la loc. Se
aşează, învinsă. Doamne,
ar fi avut nevoie de luni
în şir pentru a face casa
să arate mai civilizat.
Bradford o aştepta
înapoi la sfârşitul
săptămânii de penitenţă,
iar acum înţelegea de ce
fusese atât de sigur!

— Nu vreţi să vă

întoarceţi acasă? o întrebă Mary Margaret.

Caroline clătină din cap.

— Vom începe cu dormitoarele. Dacă nu murim când încercăm să urcăm scara, adică.

Paznicul al doilea, un uriaş pe nume Tom, o auzi şi verifică imediat

scara.

— E solidă ca-n ziua când au făcut-o, anunță el. Doar balustrada are nevoie de câteva cuie, pe ici, pe colo.

Carolinei îi veni dintr-o dată inspirația.

— Vom face curat aici cât ai bate din palme! prezise ea, cu

entuziasm.

Mary Margaret îşi dădu ochii peste cap.

— Numai pentru o cameră vom avea nevoie de-o săptămână încheiată.

— Nu şi dacă ne ajută cineva! Du-te în satul prin care am trecut şi angajează nişte

ajutoare, îi porunci ea. Şi o bucătăreasă, Mary Margaret!

Făcu o listă, iar Mary Margaret porni cu trăsura stăpânei sale. Dar lăudăroşenia că dereticatul n-avea să dureze mult nu se adeveri, totuşi. Lucrară o săptămână încheiată,

de dimineaţă până seara, ca să termine.

Transformarea era de-a dreptul spectaculoasă. Pereţii nu mai arătau brun murdar, ci străluceau de var proaspăt. Podelele de lemn din sufragerie şi salon erau lustruite ca oglinda. În pod găsiseră

mobilă, iar camera de primire arăta acum caldă şi îmbietoare. Caroline cumpărase o sobă de tuci şi o pusese în colţul sălii mari, iar când uşile dinspre antreu erau închise, în cameră era cald şi plăcut.

Dar, la sfârşitul

săptămânii, Caroline începu să se agite. Se aşteptase să-l vadă pe Bradford în prag, dar soţul ei nu venea. Aşa că aştepta în continuare. Trecu încă o săptămână, până acceptă adevărul.

În fiecare seară, plângea până adormea, blestemându-se pe sine

însăşi, pe soţul ei şi nedreptăţile vieţii în general. Până la urmă se hotărî să renunţe şi să se împace cu situaţia. O informă pe Mary Margaret că a doua zi aveau să se întoarcă la Bradford Hills.

Apoi se opri în faţa şemineului din camera

de primire, gândindu-se ce să-i spună lui Bradford. Nu avea de gând să-i ceară iertare şi bănuia că, dacă se întorcea la el, avea să creadă că învinsese. Trebuia să găsească o cale de a-l face să înţeleagă ce se întâmpla în inima ei.

Mary Margaret deschise uşa şi o anunţă că venise Contele de Milfordhurst.

— Să intre, răspunse Caroline, zâmbind.

Milford apăru în uşă, vesel. Mary Margaret îi ajută să-şi scoată mantaua groasă de iarnă, apoi închise uşa

în urma lui.

— Eşti primul meu vizitator, Milford, îi spuse ea, repezindu-se să-l ia de mâini. Doamne, ai îngheţat! Stai în faţa focului şi încălzeşte-te. Ce vânt te aduce aici?

— Voiam doar să văd ce mai faci, ocoli

Milford răspunsul.

— Ai făcut atâta drum de la Londra doar ca să-mi dai bună ziua? întrebă Caroline.

Milford arăta cam spăşit. O conduse la canapea şi se aşezară amândoi.

— Pari cam slăbită, remarcă el. Caroline, am

să mă amestec din nou. Vreau să mă asculţi. Brad n-o să cedeze. Pentru el, mândria lui e prea importantă, şi cu cât accepţi asta mai repede, cu atât mai bine.

— Ştiu.

— Ştii? Atunci, de ce…

Mărturisirea ei atât

de promptă îl luase pe
nepregătite.

— Mă rog, a mers
mai uşor decât mă
aşteptam. Hai acum,
Caroline. Să mergem la
Bradford Hills.

— Bradford e acolo?
Credeam că s-a dus la
Londra.

— Nu, am trecut pe

la el mai întâi. Dar plănuieşte să se întoarcă la Londra mâine. Nu e nevoie să-ţi împachetezi nimic, vino doar cu mine.

Caroline zâmbi, clătinând din cap.

— Milford, îţi place camera asta?

Milford, care fusese

pregătit pentru o discuţie în contradictoriu, o privi nedumerit.

— Ce? Camera…

Privi înjur, apoi se uita din nou la Caroline.

— Da, remarcă el. De ce?

— Aş vrea ca Bradford să vină aici şi

s-o vadă şi el, îi explică ea. E mică, după gusturile lui, dar acum e caldă şi comodă… şi arată ca o casă de oameni. Poate ar înţelege, dac-ar putea doar să vadă…

— Caroline, ce tot vorbeşti? Ţi-am explicat deja că Brad n-o să

cedeze.

— Nici nu e nevoie, îl linişti ea. Am să-i trimit un răvaş, chemându-l la mine.

— Tragi de timp? o întrebă el, încruntându-se.

Caroline clătină din cap, iar Milford o privi lung. Când înţelese că-i

spunea adevărul, continuă:

— Ei bine, atunci scrie-i. Doamne, încăpăţânată mai eşti! Nici nu-i de mirare că Brad s-a însurat cu tine. A tunat şi v-a adunat. Semănaţi foarte mult, să ştii.

— Ba nu ne

asemănăm deloc, i-o întoarse Caroline. Eu sunt liniştită şi timidă, iar el ţipă tot timpul. Eu sunt înţelegătoare, iar soţul meu e îndărătnic şi cinic.

— Deci, tu eşti sfânta, şi el, păcătosul? întrebă Milford, chicotind.

Caroline nu-i

răspunse.

— Ai să stai peste noapte aici, înainte de a te întoarce la Londra? întrebă ea în schimb. Sau n-ar fi cuviincios?

— Ba ar fi foarte cuviincios, zâmbi Milford. Ai destui paznici care să-ți apere intimitatea.

Luară cina împreună, discutând despre diverse lucruri. Până la urmă, veni iar vorba de Bradford, iar Milford îi povesti cum se cunoscuseră, şi-i descrise câteva dintre cele mai înfiorătoare şotii pe care le jucaseră amândoi celor mari iar

Caroline, ascultându-l, se prăpădea de râs.

— Ce l-a făcut să se schimbe aşa, Milford? întrebă ea. De unde tot cinismul ăsta?

— Responsabilităţile l-au silit să se maturizeze prea devreme, răspunse Milford.

Turnă din nou vin în pahare şi bău îndelung.

— Când tatăl şi fratele lui mai mare trăiau, Brad era în mare măsură copilul uitat. Părinţii lui păreau să-l iubească numai pe cel hărăzit să fie moştenitorul. Pe atunci, Bradford era nebunatic

şi indisciplinat. S-a
îndrăgostit de o femeie
numită Victoria. Pe
atunci, încă nu ştia
despre înşelătoriile
femeilor.

Caroline fu cât pe ce
să scape paharul din
mână.

— Nu mi-a spus
niciodată o vorbă! Chiar

a iubit-o? Victoria şi mai
cum? Mai trăieşte? Ce s-
a întâmplat? Lua-l-ar
dracu' că nu mi-a spus!

Milford îi făcu semn
să tacă şi să aştepte.

— Cum spuneam,
era foarte tânăr, iar
Victoria se prefăcea o
fecioară pură şi
neprihănită. Era o

scorpie vicleană şi toţi cei care o cunoşteau înţelegeau asta. Brad le-a spus fratelui şi părinţilor lui că avea să se însoare cu ea, şi să vezi ce-a ieşit de-aici! Fratele lui Brad era la fel de intrigant, şi s-a gândit că ar fi fost amuzant să-i arate

frăţiorului său mai mic
câtă experienţă avea de
fapt Victoria. S-a culcat
cu ea. Totul era pus la
cale, desigur, iar Brad a
intrat pe uşă chiar în
momentul culminant.

— De ce nu i-a spus
lui Bradford că-l înşela,
pur şi simplu? întrebă
Caroline, cu inima

frântă de compasiune pentru soţul ei. De ce-a trebuit să fie atât de crud?

— Voia să-l facă pe Brad să se simtă cât mai prost. Victoria a fost plătită gras pentru toată tărăşenia. Caroline, ai cunoscut-o pe mama lui Brad. Sigur, bătrâneţea

şi singurătatea au mai înmuiat-o, dar întotdeauna a fost o fiinţă fără suflet, la fel ca soţul ei. La două săptămâni după umilirea lui Bradford, tatăl şi fratele lui au murit. Li s-a răsturnat trăsura. Dintr-o dată, ducesa a rămas numai

cu Brad, dar de-acum era prea târziu. O tratează ca pe o străină, şi numai ea e vinovată pentru asta. De-atunci, Brad şi-a petrecut timpul numai cu… profesioniste, ca să spun aşa. Şi pe urmă, a cunoscut o fată inocentă cu ochi violeţi, din

Colonii, care-a întors cu susu-n jos lumea lui atât de sigură.

Şi, zâmbind, ridică paharul într-un toast spre Caroline.

— Ce s-a întâmplat cu Victoria? întrebă Caroline.

— Cred că de-acum e plină de sifilis. Nu te

speria, Caroline. Brac
nu s-a culcat niciodată
cu ea, îi spuse el, cu un
chicotit. De ani de zile
nimeni n-a mai auzit de
femeia aia.

— Îmi spui toate
astea fiindcă vrei să fiu
răbdătoare cu soțul
meu, comentă Caroline,
făcându-l să zâmbească.

Îi eşti un prieten bun, Milford, continuă ea. Îl iubesc, să ştii. Dar nu mi-e uşor. Motivele nu contează. Ce-a fost, a trecut. Bradford s-a ales cu mine, şi n-am să renunţ.

— La ce n-ai să renunţi?

— La atacul meu

contra cinismului lui. Se ridică în picioare, oftând. E târziu şi cred că eşti foarte obosit, dar dacă vrei, am putea juca o partidă de cărţi.

Milford o urmă în antreu. Era într-adevăr foarte obosit, iar un joc de whist sau faro nu-l tenta deloc, dar se

gândea la cele două săptămâni cât Caroline stătuse singură şi-i înţelegea plictiseala.

— Ce joc ai prefera? o întrebă el.

— Pai, poker, desigur. N-am să spun, dacă nu spui nici tu, continuă ea, luând-o înaintea lui, spre salon.

Tot încerc s-o învăţ pe Mary Margaret, dar n-are talent la cărţi.

Îl auzi pe Milford chicotind în urma ei şi adăugă:

— Desigur, dacă te simţi ofensat, n-o să jucăm pe bani.

Se aşează pe canapeaua de lângă

masa pătrată, luă pachetul de cărți și începu să le amestece, cu gesturi dibace ca ale unui bărbat. Cu un hohot de râs, Milford își scoase haina și se așeză în fața ei, suflecându-și mânecile.

— M-aș simți prost să-ți iau banii,

recunoscu el, sperând să
nu-l contrazică.

— Eu nu, replică ea.
Şi-n plus, sunt banii lui
Bradford, nu ai mei. Iar
după ce pierzi primele
câteva mâini, s-ar putea
să te răzgândeşti.

Jucară până noaptea
târziu. Când Caroline
anunţă că era prea

obosită ca să mai continue, Milford protestă:

— Trebuie să-mi dai o şansă să mă revanşez.

— La fel ai spus şi-acum o oră, îi aminti Caroline.

Şi, urându-i noapte bună, se duse în dormitorul ei.

***

A doua zi, spre prânz, mesagerul pe care Caroline îl trimisese la Bradford reveni cu vestea că ducele fusese chemat în ajun la Londra.

Milford bombăni că-i era foarte incomod să-l

caute, îşi exprimă îngrijorarea ca nu cumva Caroline să se încăpăţâneze şi să-şi schimbe planurile, apoi îşi luă rămas-bun şi porni şi el spre oraş.

Caroline era şi ea dezamăgită. Se plimba prin camerele de la Bradford Place,

gândindu-se la soţul ei şi la ceea ce avea de făcut când urmau să fie din nou împreună.

Reveni în cameră, se aşează pe pat şi se întrebă ce rochie să poarte când avea să vină în sfârşit după ea. Voia să petreacă amândoi o noapte acolo, la

Bradford Place, savurând atmosfera plăcută – apoi îşi spuse că soţul ei n-ar fi dormit nici două minute pe salteaua aceea tare. Acest gând duse la altul, şi apoi la altul, după care Carolinei îi veni cea mai bizară idee. Începu să râdă încântată

şi se repezi jos să-şi pună planul în aplicare.

Un ultim atac asupra armurii lui, se justifică ea, după ce termină. Doar un asalt final. După care, avea să se liniştească şi să accepte orice.

CAPITOLUL 13

Bradford era în panică.

Imediat ce mesagerul sosit la Bradford Hills anunțase că Franklin Kendall scăpase de cei ce-l urmăreau, primul lui impuls fusese acela

de a se duce la Caroline.

După ce se mai calmă, îşi schimbă gândul, ştiind că soţia lui era în siguranţă cu cei cinci paznici pe care-i angajase ca s-o apere. Şi mai exista oricând posibilitatea ca şi el să fie urmărit iar dacă se ducea la Bradford Place,

ar fi condus duşmanul direct la ea.

Plecă la Londra jurând să întoarcă tot oraşul pe dos până-l găsea pe individ. De două ori încercase să închidă capcana, şi de fiecare dată vicleanul său adversar nu muşcase momeala. Ei

bine, acum terminase cu capcanele. Ştia că fratele mai tânăr al marchizului era vinovatul, şi dacă nu-i mai rămânea decât să-l provoace la duel, avea s-o facă şi pe asta.

Avusese spiritul de prevedere de a-i cere Carolinei să-i promită că

n-avea să corespondeze cu niciuna dintre rudele ei, şi ştia că soţia lui o punea pe seama felului mizerabil în care se purta cu ea. Nu se ostenise să-i explice. Nu voia să ştie nimeni unde era, şi nu-i spusese decât lui Milford. Prietenul lui, desigur,

avea să păstreze tăcerea.

Nu ajunse la casa din oraş decât seara, târziu. Unul dintre detectivi îl aştepta în faţă şi-l informă rapid că Franklin apăruse din nou. Se ascunsese cu o nouă amantă, petrecându-şi tot sfârşitul de săptămână

cu ea.

După ce dădu câteva instrucţiuni noi, Bradford intră în casă. În timp ce se plimba prin bibliotecă, sosi Contele de Braxton, care ceru să fie primit imediat.

Braxton părea obosit şi cam indispus, şi trecu

imediat la subiect:

— Am mizat pe şansa de a te găsi aici. Caroline nu-i cu tine, aşa-i?

— Într-adevăr, nu e aici, răspunse Bradford, fără să-i mai dea şi alte amănunte.

— V-aţi certat? Nu vreau să-mi bag nasul

unde nu-mi fierbe oala, dar marchizul nu se mai linişteşte. Franklin tot face insinuări, iar Milo e tulburat. Caroline n-a mai trecut pe la el, nici nu i-a mai scris, şi se simte părăsit. Nu crede minciunile neruşinate pe care le tot scorneşte hahalera aia de frate-

său. Dar e convins că este bolnavă şi că tu îi ascunzi adevărul. Mereu a fost un alarmist, Milo al nostru! Sigur, fata-i sănătoasă tun, nu-i aşa?

În ochi i se citea îngrijorarea, iar Bradford se grăbi să dea din cap:

— Da, e totul în regulă. Am avut o divergenţă de opinie, dar n-ai niciun motiv să-ţi faci griji. Ce insinuări făcea Franklin?

— N-am să le repet, se răsti contele. Şi-a pus în cap s-o discrediteze pe scumpa mea fiică. O

antipatizează, şi nu pot să înţeleg de ce.

Bradford nu comentă. În sinea lui, fierbea de furie, ştiind prea bine de ce urzea Franklin toate acele minciuni.

— Ei bine, băiatul meu, va trebui să se întoarcă la Londra,

măcar pentru o scurtă vizită. Milo face spume la gură. Ai sa te ocupi de îndată, da?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar tocmai acum nu se poate.

— Las-o-ncolo de mândrie, Bradford! Dă şi tu dovadă de puţină compasiune. Ai în faţă o

viaţă întreagă ca să te
certi cu fiica-mea. Faceţi
pace deocamdată. Milo
nu-i în putere, ca tine.
Şi-aşa i-a mai rămas
puţin de trăit, şi a
aşteptat paisprezece ani
să vină Caroline înapoi
la el. O iubeşte la fel de
mult ca mine.

Părea gata să-l apuce

pe Bradford de gât şi să-
l zgâlţâie. După câteva
clipe de ezitare, ducele
luă o hotărâre.

— Da, Caroline şi cu
mine am avut o
diferenţă de opinie, dar
nu din cauza asta nu e
aici.

Şi, vorbind rar şi fără
întreruperi, îi explică

adevăratele motive. Îi povesti contelui cum o împinsese cineva pe scară în casa Claymere, îi descrise în amănunt „accidentul” cu trăsura, cită câteva fragmente din scrisoarea amenințătoare pe care o primise Caroline, şi sfârşi cu concluzia că în

spatele tuturor se ascundea Franklin.

— El are cel mai mult de câştigat, încheie el. Ştiu din mai multe surse că marchizul vrea să-i lase o sumă mare de bani moştenire Carolinei. Pământurile şi titlul îi vor reveni lui Franklin, desigur, dar

fără bani, nu-şi va putea
continua stilul de viaţă.
Loretta are datorii la
cărţi, cât o adevărată
avere, iar hienele încă
nu s-au repezit la ea
numai datorită gajurilor
pe care le-a semnat,
promiţând banii imediat
ce va muri marchizul.
Dar când Caroline s-a

întors la Londra, marchizul şi-a schimbat testamentul şi le-a spus lui Franklin şi Lorettei ce-a făcut numai după ce hârtiile fuseseră semnate.

Ascultându-l, Braxton se adâncea tot mai mult în fotoliu, iar la sfârşit îşi îngropă

capul în mâini.

— Marchizul e dezgustat de fratele său şi de toată parada lui de amante, şi ştie totul despre Loretta şi jocurile ei.

Contele clătină din cap şi începu să plângă. Îngrijorat, Bradford se grăbi să-l calmeze:

— Domnule, nu e chiar atât de rău pe cât pare. Caroline e bine păzită, iar Franklin nu face nicio mişcare fără ştirea mea. N-am destule probe ca să-i dovedesc vinovăţia, dar mă gândeam să-l interpelez şi să terminăm odată.

Braxton continuă să clatine din cap.

— Nu, n-ai înţeles… De ce nu mi-a spus? Aş fi putut-o trimite înapoi acasă înainte de a vă căsători.

Glasul îi era marcat de durere şi disperare.

— Aş fi putut…

— S-o trimiţi înapoi?

La Boston?

Lui Bradford îi era greu să-i urmărească discursul întretăiat. Un sentiment de groază îi învălui inima şi-şi ridică smucit socrul în picioare.

— Spune-mi! Ştii ceva, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu,

spune-mi la ce te gândeşti!

— S-a întâmplat de mult, şi am aşteptat să moară toţi, înainte de a o chema înapoi. Au trecut atâţia ani de-atunci, şi totuşi, parc-ar fi fost ieri. Soţia mea şi copilul tocmai muriseră, iar Caroline şi cu mine

ne duseserăm în casa mea de la ţară. Eu aveam nişte probleme, din cauza vederilor mele radicale privitoare la Irlanda, iar Perkins, unul dintre liderii opoziţiei, era foarte nemulţumit de intervenţia mea. Avea pământ în Irlanda, mai

mult decât oricare alt nobil, iar legea pe care o susţinusem eu fusese promulgată, acordându-le catolicilor irlandezi dreptul de proprietate asupra propriilor lor pământuri. Ştiam că Perkins mă ura, dar n-aveam idee cât de diabolic era de fapt. În

ochii lumii, părea un cetăţean onorabil.

Contele îşi luă iar capul în mâini. Bradford făcu un efort să nu-şi piardă răbdarea. Îi turnă socrului său încă un pahar şi i-l oferi. După ce bău cu sete, Braxton continuă:

— Perkins a trimis niște oameni după mine. Voia să mă reducă la tăcere, o dată pentru totdeauna. Pământurile pe care le avea nu erau în pericol, dar voia să-și extindă proprietățile, iar popularitatea mea era în creștere. Credea că aș fi

găsit o cale de a-l face să-şi piardă pământurile. Ciudăţenia era că mie-mi pierise deja cheful să mai lupt. După moartea soţiei, lumea mea era distrusă, şi nu voiam decât să trăiesc în linişte şi pace, cu fetiţa mea. Caroline avea doar patru ani, şi

era aşa de isteaţă şi zburdalnică!

Trase aer adânc în piept, apoi se îndreptă de spate.

— Au venit noaptea. Erau numai doi. Caroline dormea, sau probabil că strigătele au trezit-o, şi a coborât. Unul dintre indivizi

avea un pistol, şi i l-am zburat din mână. Nu ştiu cum, Caroline l-a luat de jos şi l-a împuşcat. Omul a murit trei zile mai târziu.

Bradford se rezemă de spătar, uimit.

— A fost un accident, continuă contele. Încerca să-mi dea arma

mie, voia să mă ajute… Individul mă înjunghiase şi eram plin de sânge. Caroline a luat-o la fugă spre mine, s-a împiedicat, iar arma s-a descărcat.

Ducele închise ochii.

— Dumnezeule, era doar un copil… murmură el, clătinând

din cap. Mie nu mi-a spus o vorbă despre asta, niciodată.

— Nu-şi mai aminteşte.

Bradford abia dacă-l auzea. Tot încerca să-şi imagineze oroarea care o afectase pe soţia lui când era aşa mică. În sfârşit, cuvintele

socrului său îşi făcură efectul.

— Ştiam că, mai demult, îi fusese groază de pistoale. Ea consideră asta o slăbiciune şi până la urmă şi-a învins-o, spuse el, fără să-şi poată stăpâni tremurul din glas.

— Într-adevăr,

confirmă Braxton. Henry mi-a scris despre asta. Fratele meu mai tânăr era singurul membru al familiei care ştia adevăratul motiv pentru care o trimisesem pe Caroline la el. Nici măcar soţiei lui nu i-a spus.

— Şi cu oamenii

implicați ce s-a întâmplat? spuneai că unul dintre ei a murit trei zile mai târziu, nu?

— Da, fusese rănit în stomac, răspunse contele. Se numea Dugan.

— Familie, ceva?

— Nu, n-avea pe nimeni.

— Şi ceilalţi?

— Perkins a murit anul trecut. Al treilea se numea McDonald. Nu avea rude apropiate. Venise la Londra doar de vreo două luni. A recunoscut că fusese plătit de Perkins, dar s-a temut să depună mărturie, în caz că

făceam o plângere oficială. De parc-aş fi făcut-o! Să-mi expun fetiţa unui asemenea scandal? Niciodată! Şi nu ştiam dacă Perkins avea să mai trimită şi alţii sau nu. Înţelegi, nu puteam conta pe el. Aşa că am trimis-o pe Caroline în Colonii

împreună cu doi prieteni de încredere, după care m-am dus singur la Perkins.

— Cum anume? Ce-ai făcut? întrebă Bradford, cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului; făcu un efort să se relaxeze.

— M-am dus la el

acasă, cu pistolul. Avea doi fii, şi când l-am prins singur, i-am spus că angajasem deja nişte oameni să-i omoare şi pe ei, şi pe el, dacă fiicei mele sau mie ni se întâmpla ceva. A priceput mesajul. Şi-a dat seama că nu glumeam.

Îl aşteptă pe Bradford să dea din cap, apoi continuă:

— Credeam că pericolul trecuse, dar nu puteam totuşi să risc. Numai pe Caroline c mai aveam pe lume! Nu m-am mai amestecat în politică şi am jurat ca fetiţa mea să nu se

întoarcă acasă până nu mureau cu toţii.

Dintr-o dată, atitudinea lui Bradford se schimbă, deveni energic şi pragmatic.

— În regulă, deci Perkins şi oamenii pe care-i angajase sunt morţi. Cine mai rămâne?

Îşi frecă bărbia, gânditor, privind în flăcările din cămin. În cameră nu se mai auzea decât ticăitul pendulei, pe când amândoi chibzuiau la misterul cu care aveau de-a face.

— Eşti convins că nu mai ştia şi altcineva ce se întâmplase? Perkins

n-o fi spus nimănui?

Braxton clătină din cap.

— N-ar fi-ndrăznit. Şi nici eu n-am spus nimănui, în afara fratelui meu.

Ridicându-se în picioare, Bradford începu să se plimbe prin încăpere.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă contele, frângându-şi mâinile deznădăjduit. Privindu-l, Bradford îşi spuse că arăta la fel de bătrân şi debil ca marchizul.

— Încă nu ştiu sigur. Dar acum scrisoarea începe să aibă sens. Cel care a scris-o a jurat

răzbunare; însă o umpluse cu atâtea infamii fără şir, încât nu i-am dat prea mare atenţie.

— O, Doamne, încă nu e în siguranţă! S-ar putea să…

Bradford îl întrerupse pe un ton repezit, pe care nu şi-l

putea controla.

— N-o să i se întâmple nimic. La naiba, abia acum mi-am dat seama cât de mult înseamnă pentru mine. N-am să las pe nimeni s-o atingă. O…

— Da? îl îndemnă contele, văzând că se oprise.

— O iubesc, recunoscu Bradford, cu un oftat prelung. N-am s-o pierd, jură el. Ascultă, încearcă să nu-ţi faci griji. Spune-i marchizului că e răcită, sau aşa ceva. Convinge-l că acum s-a dat jos din pat şi e hotărâtă să-i scrie. Asta ar trebui să-l

liniştească până pun la cale un plan de acţiune.

Contele avu senzaţia că i se luase o piatră de pe umeri. Dădu din cap şi porni spre uşă.

— N-ai să-i spui Carolinei că m-am confesat ţie? Nu există niciun motiv să afle, declară el. Fetiţa mea n-

are nicio vină în toate astea.

Bradford dădu din cap.

— Deocamdată am să tac, dar mai târziu, când totul o să se termine, va trebui să-i spun.

Îşi urmă socrul până la uşă, adăugând:

— Caroline nu ţi-a

spus despre amenințare fiindcă nu voia să-ți faci griji. Iar eu i-am vorbit foarte puțin despre frământările mele în legătură cu duşmanul ei, pentru că n-am vrut să-şi facă ea griji. Fiecare dintre noi a fost atât de hotărât să-l protejeze pe altul, încât ne-am

încurcat. Întotdeauna am insistat să aibă o încredere oarbă…

Imediat ce rosti aceste cuvinte, se întrerupse, clătinând din cap.

— Încredere oarbă. Exact ceea ce mi-a cerut ea mie, recunoscu el.

— Ce spui? îl privi

nedumerit Contele de Braxton.

— Mi-a dăruit iubirea şi încrederea ei, continuă Bradford, abia reuşind să-şi stăpânească tremurul interior. Ştiai că uneori mă numeşte Jered?

Socrul său clătină din cap, nedumerit de noua

întorsătură a conversaţiei. Tuşind, Bradford puse mâna pe clanţă.

— Ascultă, îţi promit c-am să te ţin la curent. Acum, du-te acasă şi odihneşte-te.

Braxton era la jumătatea scării, când Bradford îl opri cu încă

o întrebare:

— Când anume s-a întâmplat?

— Ce?

— Data, domnule, când au venit oamenii ăia.

— Cu aproape cincisprezece ani în urmă, răspunse contele.

— Nu, vreau să ştiu

data exactă. Ziua, luna – îți mai amintești?

— În noaptea de douăzeci februarie, 1788. E chiar atât de important?

Bradford nu avu nicio reacție.

— S-ar putea. Ținem legătura.

Dar, imediat ce ușa se

închise, expresia i se schimbă, îngrijorarea devenindu-i vizibilă. Tremurând de furie, începu să se roage să se înşele.

Dacă suspiciunile lui erau corecte, nu-i mai rămăsese mult timp. Doar şase zile, ca să-l găsească pe ticălos! Şase

zile până în douăzeci februarie.

* * *

Milford sosi tocmai când prietenul său se pregătea să plece. Grăbit, Bradford îi explică despre bănuiala lui că cel ce-o urmărea pe Caroline avea să

acţioneze peste şase zile, dar nu-i dezvălui motivele. Considera că mai întâi ar fi trebuit să-i spună soţiei sale, iar decizia de a-i spune lui Milford, sau altcuiva, despre cele întâmplate cu atâţia ani în urmă, îi revenea ei.

— Ţi-aş fi

recunoscător dacă ai veni cu mine la Bradford Place. Am nevoie de ajutorul tău. Cu cât sunt mai mulţi oameni de încredere în jurul Carolinei, cu atât mai bine, spuse el.

— Dumnezeule, mă doare spatele după cât am călărit ieri, dar ştii

bine că am să vin, replică Milford. Pe lângă că vreau să te ajut, mă mai interesează şi să văd cine-şi va prezenta scuzele cel dintâi.

Văzu exasperarea prietenului său şi izbucni în râs.

— Ce te face să crezi c-o să-şi prezinte

scuzele? îl întrebă Bradford, zâmbind.

— Faptul că eşti un om încăpăţânat, prietene, iar ea nu e o femeie proastă.

Spre surprinderea lui, Bradford dădu din cap a încuviinţare.

— Deci, ai să-ţi ceri iertare? îl întrebă

Milford

— Şi în genunchi, dacă trebuie, declară ducele.

La vederea expresiei prietenului său, începu să râdă.

— Ce e? Credeam că te-ai săturat s-o tot faci pe mijlocitorul, comentă el, bătându-l pe spate.

De-asta te-ai dus la Caroline, nu-i aşa? Ca s-o convingi să asculte de glasul raţiunii.

Milford făcu o mutră spăşită.

— Vinovat, recunoscu el. Dar, Brad, nu e nevoie să întreci măsura. O singură dată să te pui în genunchi, şi

Caroline te va ține acolo toată viața. Și-n plus, e gata să se întoarcă acasă. Dumnezeu mi-e martor că o iubesc, dar ea…

— Și eu, îl întrerupse Bradford.

— Și tu, ce?

— O iubesc.

— Nu-mi spune mie, omule, spune-i-o

Carolinei.

Bradford clătină din cap.

— I-aş spune, prietene, dac-ai să te mişti mai repede.

Pe drum, abia dacă schimbară o vorbă, luând-o pe mai multe scurtături care reduceau cu aproape o oră durata

călătoriei până la
Bradford Hills. Cu
fiecare milă ce trecea,
Bradford devenea tot
mai bine dispus.

Intră în salonul
conacului, strigând
după Henderson ca să-i
dea instrucţiuni, apoi îşi
turnă o porţie de
brandy. După ce trase o

duşcă zdravănă, se întoarse să se aşeze câteva minute. Fotoliul lui favorit de piele lipsea, şi când se aşează pe scaunul cu spătar jos se încruntă. Mai sorbi o înghiţitură din pahar, după care vru să-l pună pe masa cu trei picioare – numai că nici masa nu

era acolo, iar Bradford nu observă decât când era cât pe ce să scape paharul din mână.

Se încruntă nemulţumit, după care în cameră intră Milford.

— Brad? În bibliotecă ai fost? îl întrebă el, cu un interes moderat.

Bradford clătină din

cap. Era preocupat să găsească o cale de a-i spune soţiei sale ce prost fusese, fără să sune cu adevărat ca un prost.

Milford însă nu-l lăsă în pace şi tot insistă, în timp ce mânca din bucata de pâine pe care o ţinea în mână, ca

Bradford să-l urmeze în bibliotecă.

— Mi se pare că te-aşteaptă acolo un mesaj, dar nu reuşesc să-l înţeleg.

În sfârşit, Bradford se învoi şi-l urmă pe Milford până la uşa cabinetului.

— Ce dracu'?

Henderson? Singurul care-i răspunse la strigăt fu ecoul.

Intră încet în sanctuarul său, privind în jur cu uimire. Camera era complet goală. Biroul, fotoliile, cărţile, ziarele – până şi draperiile – toate lipseau.

Bradford se întoarse spre Milford, clătinând din cap cu uimire.

— Cred că Henderson s-a ascuns undeva, comentă prietenul său. Ce se întâmplă?

Încruntat, Bradford ridică din umeri.

— Va trebui să aflu

motivele mai târziu. Pe moment, nu vreau decât să mă schimb şi să pornesc spre Bradford Place.

Porni în sus pe scară, urcând treptele câte două, şi mai strigă peste umăr:

— Poţi să-ţi iei una dintre cămăşile mele,

dacă vrei să te schimbi.

Când ajunse lângă camera Carolinei, se opri. Pradă unui impuls, o deschise şi aruncă o privire scurtă înăuntru.

Toate erau la locul lor. Totuşi, se încruntă, închise uşa şi-şi continuă drumul.

Imediat ce se uită în propriul dormitor, începu să râdă. Încăperea era la fel de goală ca biblioteca.

Henderson apăru în fugă, cu Milford lângă el.

— N-o să vă puteți schimba, Excelența Voastră, anunță

Henderson, cu un aer demn. Avea chipul roşu ca focul; ca şi cum ar fi stat în frig toată dimineaţa.

— Şi de ce, mă rog? se interesă Bradford, care continua să râdă cu lacrimi.

— Soţia dumneavoastră a cerut

ca toate lucrurile să vă fie mutate. Am crezut că era din porunca dumneavoastră, domnule.

Bradford dădu din cap.

— Sigur că aşa ai crezut, Henderson. Apoi se întoarse spre prietenul său, care-l

privea uimit, şi-i spuse: A luat numai lucrurile mele, Milford. E ur mesaj, într-adevăr, şi nici măcar nu-i foarte subtil.

— Şi care e mesajul? întrebă Milford, începând să se molipsească şi el de la râsul lui Bradford.

— Toate lucrurile mele au fost duse la Bradford Place. Până şi un imbecil ar putea să înţeleagă. Îmi arată unde mi-e locul.

Îşi bătu prietenul pe umăr, şi porni pe culoar.

— Cum au coborât cu patul pe scări,

Henderson? Cred c-a
fost nevoie de cel puțin
patru oameni.

Henderson era
enorm de uşurat că
stăpânul său trata cu
umor situația.

— Cinci, de fapt,
mărturisi el.

Își drese glasul, apoi
adăugă:

— Au încercat să mă
înhaţe şi pe mine,
Excelenţa Voastră. Cu
ruşine recunosc că am
fost nevoit să mă ascund
în cămară până au
plecat.

— Nu ţi-a folosit la
nimic, Henderson,
declară Bradford. O să
pună mâna şi pe tine,

mai devreme sau mai târziu. Dacă şi-a pus în minte să te ducă la Bradford Place, nu mai ai scăpare.

— Iar dumneavoastră unde veţi fi, dacă mi-e îngăduit să întreb? vru să ştie Henderson.

— Lângă nevastă-mea, zâmbi Bradford.

Cei doi porniră din nou, cu cai odihniţi, dar drumul spre Bradford Place dură mult, căci colinele de pe parcurs nu-i lăsau s-o ia pe scurtături. Se apropia ora cinei când intrară în fortăreaţa cea mohorâtă. Numai că înăuntru nu mai arăta ca o fortăreaţă.

Arăta ca o casă de oameni.

Bradford rămase încremenit în mijlocul antreului.

— A luat fiara şi a făcut din ea o frumuseţe.

— La tine te referi, sau la casa ta? Întrebarea se auzise de sus, iar

Bradford ridică privirea spre capul scării.

Soţia lui stătea acolo, aşteptându-i răspunsul. Bradford simţi un junghi în piept şi nu putu articula nicio vorbă.

Caroline nu-şi dorea nimic mai mult decât să coboare scara şi să se

arunce în braţele soţului ei. Numai de-ar fi ştiut că venea! Nici măcar nu se pieptănase şi ştia că era în ultimul hal de răvăşită.

— Mult ţi-a mai luat până să ajungi aici, spuse ea; dacă arăta ca o sperietoare, era vina lui, nu a ei.

Coborî treptele şi se opri în faţa lui Bradford, care o privea cu o expresie cât se poate de serioasă, dar plină şi de tandreţe. Cu o reverenţă, Caroline îi zâmbi.

— Bine ai venit acasă.

Nu îndrăzni să-l atingă. Ştia că ar fi uitat

complet discursul pe care şi-l pregătise, şi era hotărâtă ca mai întâi să-i spună tot ce avea de spus. Privindu-şi în continuare soţul, îl salută şi pe Milford.

— Şi mi-ai adus banii pe care mi-i datorezi? îl întrebă ea.

Bradford nu înţelese

la ce se referea. Nu se putea concentra decât asupra apropierii dintre ei. Dumnezeule, era atât de frumoasă! Şi, îşi dădu el seama zâmbind pentru prima dată, părea cam neliniştită. Se întreba oare ce se petrecea în mintea aceea a ei delicios de

complicată.

Nu fu nevoit să aştepte mult timp răspunsul.

— Aţi venit direct de la Londra? întrebă Caroline. Nu v-aţi oprit şi pe la Bradford Hills?

— Ba da.

— Da...? Şi nu eşti supărat pe mine.

Era mai bine să-i țină discursul înainte de a se duce sus, conchise ea.

— Trebuie neapărat să-ți vorbesc, Bradford.

— Urează-i noapte bună lui Milford, iubito.

— Ce? Dar abia a ajuns aici. Doar nu pleacă deja, așa-i?

— Nu Milford,

Caroline.

— Milford nu pleacă?

O aspetele în chestiune înţelese mult mai repede ce voia să spună Bradford. Îşi aruncă mantaua pe masa din hol şi porni să caute ceva de mâncare, fluierând un cântec vioi.

— E timpul să ne culcăm, Caroline.

— Dar nu sunt obosită.

— Cu atât mai bine.

— Nici nu s-a întunecat încă, Bradford. N-am să pot dormi.

— Asta sper şi eu.

Caroline roşi când

Bradford o luă în braţe şi porni cu ea în sus pe scară.

— Nu putem face asta, protestă ea. Milford o să-şi dea seama…

Ajuns pe palier, Bradford o întrebă:

— În dormitorul tău, sau într-al meu?

— În dormitorul

nostru, preciză Caroline, cedând.

* * *

O iubi cu o intensitate care o făcu să plângă.

— Te iubesc, Caroline, spuse el la sfârşit, strângând-o la piept.

— Nu mă voi sătura niciodată să aud.

Bradford avu nevoie de un moment ca să-şi aducă aminte că şi el îi spusese aceleaşi cuvinte, şi zâmbi, admirându-i umorul.

— Bradford? Când ai ştiut? Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti?

— Nu aşa, fulgerător, îi răspunse el, rezemându-se într-un cot s-o privească.

Soţia lui stătea întinsă pe spate, iar Bradford zâmbi la vederea expresiei sale dezamăgite şi-i sărută fruntea încruntată înainte de a continua.

— Mi-erai ca o ţeapă sub piele. O sâcâială necontenită.

Caroline râse.

— Ce romantic eşti!

— La fel de romantic ca tine. Parcă-mi amintesc că mi-ai spus că dragostea ta pentru mine e ca o durere de burtă.

— Bradford, atunci eram iritată!

— M-am simţit imediat atras de tine. Mi te-aş fi luat ca amantă, fără să-mi pese de nimic, numai dac-ai fi fost de acord, recunoscu el.

— Ştiam.

— Dar tu nu semănai

cu nicio altă femeie. În seara când am fost la petrecerea lui Aimsmond, nu purtai nicio bijuterie.

— Şi ce legătura are asta?

— Nu erau importante pentru tine, îi explică Bradford.

Râse, cu gândul la

propria lui greşeală, şi mărturisi:

— Iar eu am încercat să te cumpăr cu daruri, nu-i aşa?

— Într-adevăr, confirmă Caroline, mulţumită că o recunoştea. Şi te purtai absolut îngrozitor cu mine. Ştii în ce hal era

casa asta când m-ai trimis aici?

Strâmbându-se, Bradford dădu din cap fără tragere de inimă.

— Eram furios, Caroline, ridică el din umeri. Respingeai tot ce-ţi ofeream.

— Nu totul, şopti ea, redevenind serioasă. Nu

doream decât iubirea şi
încrederea ta.

— Acum înţeleg. Ai
fi mulţumită să trăim
împreună la ţară toată
viaţa?

— Cu tine, aş trăi şi-n
mijlocul mahalalelor
din Londra, numai să
mă iubeşti, răspunse
Caroline. Dar îmi place

viața la țară. La urma urmei, am crescut la o fermă!

— Și crezi că vei învăța să te simți în Anglia ca acasă?

— Ei, trebuie să recunosc că mi-a fost cam greu să mă acomodez. La Boston, viața era mult mai

liniştită, Bradford. Nimeni nu mă îmbrâncea pe scări, nici nu-mi trimitea scrisori mârşave. Şi nu cred că mă ura cineva atât de mult încât să-ncerce să mă omoare. Iar unii dintre gentlemenii de-aici n-au nici pic de moralitate! Ai observat?

Desigur, avem şi noi partea noastră de canalii, în Colonii, dar nu se îmbracă în haine de gentlemeni.

Bradford zâmbi.

— Ai avut greutăţi destule, dar de-acum încolo, o să am eu grijă de tine.

— Ştiu. Şi am

cunoscut şi destui oameni foarte drăguţi. Acum, în Anglia sunt la mine acasă.

Oftă şi se cuibări lângă soţul ei, enorm de mulţumită.

— Numai plictisitoare nu e viaţa aici, pe-asta pot să ţi-o spun! Şi cred că tatăl

meu ar fi dorit să rămân cu el, în aceşti paisprezece ani.

— Ştiu că aşa a vrut, replică Bradford.

Expresia îi deveni gravă, când adăugă:

— A făcut un sacrificiu pentru tine, Caroline.

Soţia lui dădu din

cap.

— Sunt sigură, dar nu înțeleg motivul. Crezi că într-o zi îmi va spune?

Bradford își amintea că tatăl Carolinei îl rugase să nu-i vorbească despre accident, dar acum își dădea seama că n-ar fi fost bine să-i

ascundă adevărul. Era soţia lui, iubirea vieţii lui, şi trebuia să facă faţă împreună atât bucuriilor, cât şi necazurilor.

— Tatăl tău mi-a făcut o vizită, în timp ce eram la Londra. Mi-a povestit despre un incident care a avut loc

cu aproape cincisprezece ani în urma. Într-o noapte, nişte oameni au intrat în casa lui. În casa lui de la ţară, preciză el. Tu dormeai, dar ai auzit zgomotul şi ai coborât. Indivizii voiau să-l omoare pe tatăl tău, iar tu l-ai împuşcat

involuntar pe unul dintre ei.

Pe faţa Carolinei se întipări uimirea.

— Chiar aşa?!?

Bradford dădu din cap.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic, aşa-i?

— Spune-mi cum s-a întâmplat, îi ceru ea. De

ce voiau să-l ucidă pe tatăl meu.

Îi explică tot ce-i povestise contele, iar la sfârşit, Caroline şopti:

— Slavă Domnului că nu l-am împuşcat pe el. N-aveam cum să ştiu ce făceam.

Bradford îi dădu dreptate.

— Erai doar un copil mic.

Observă că părea doar puțin tulburată, dar găsi totuşi de cuviinţă s-o liniştească.

— A fost un accident, Caroline.

— Bietul tata! Prin ce trebuie să fi trecut! Acum înțeleg totul. De

ce m-a trimis în Colonii, cu unchiul Henry, şi de ce a aşteptat atât de mult până să mă aducă înapoi acasă. O, săracul, bietul tata! se tângui ea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Crezi c-am să-mi reamintesc vreodată acea noapte?

— Nu ştiu, iubito,

replică Bradford, mângâind-o. Tatăl tău mi-a spus că, după ce s-a descărcat arma, ai leşinat. Şi nu te-ai mai trezit până a doua zi dimineaţă. Iar atunci, te-ai purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cred că ţi-ai şters singură totul din

memorie.

— Am leşinat! exclamă ea şocată şi cam jignită, iar Bradford zâmbi.

— Aveai doar patru ani.

— Bradford! Scrisoarea! strigă Caroline, cu ochii mari. Are ceva de-a face cu

ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, nu-i aşa? Cineva caută să se răzbune! Aşa spunea în scrisoare.

Expresia lui Bradford deveni mohorâtă.

— Credeam că înţelesesem totul, până când tatăl tău mi-a spus despre cele întâmplate

atunci, îşi mărturisi el confuzia.

— Bine, şi crezi că e vreo rudă a unuia dintre acei oameni? Ce ştii despre cel pe care l-am împuşcat? Avea vreun fiu sau o fiică?

Bradford clătină din cap.

— Încă n-am aflat. O,

Doamne, Caroline, dacă presimţirea mea e corectă, nu ne-a mai rămas mult timp.

— De ce? întrebă ea, îngrijorată de neliniştea din glasul soţului ei.

— Peste şase zile, se vor împlini cincisprezece ani… de când a avut loc

accidentul.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, declară Caroline, cu o lucire hotărâtă în ochi. Trebuie să întindem o cursă, iar eu voi fi momeala.

— Stai, nu te repezi! Am şi hotărât ce capcană să întind, dar tu

nu vei fi implicată. Ne-am înţeles?

Dintr-o dată, un nou gând îi distrase Carolinei atenţia.

— Bradford, cine mai ştie ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Ia să vedem… Tatăl tău i-a spus unchiului Henry, dar

restul familiei voastre din Boston nu ştie. Şi mi-a mai spus şi mie. Deci, singurii care ştiu ce s-a întâmplat suntem noi, patru.

— Şi unchiul Milo, completă Caroline.

Bradford clătină din cap.

— Nu, iubito. Tatăl

tău a vorbit foarte clar. Mi-a zis că nu-i spusese decât fratelui său mai tânăr – în rest, nimănui. Sunt sigur de asta.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. N-a spus atunci, când abia se întâmplase, dar după ce m-am întors acasă, s-a dus la marchiz şi i-a povestit

totul. Sunt aproape sigură, căci mi-a spus că-i datora explicaţii complete, ca să nu mă renege. Atunci n-am înţeles la ce se referea, dar acum cred... Bradford, de ce te uiţi aşa la mine? Ce s-a întâmplat?

— De ce naiba nu

mi-a spus?! răcni Bradford.

Văzând cât de alarmată era soţia lui, coborî imediat tonul.

— E-n regulă. Toate încep să se lege, nimic mai mult. La dracu', *ştiam* eu că Franklin trebuie să se ascundă după toate astea!

— Franklin? Bradford, eşti sigur? întrebă Caroline, privindu-l neîncrezătoare. I-auzi, nemernicul! Nu se înţelege cu fratele lui şi mereu încearcă să-l zădărască, dar nu-l credeam în stare de… Propriul meu unchi!

Amuți dintr-o dată, cu fața roşie de furie.

— Sunt gata să pun prinsoare, declară Bradford. Are un motiv puternic, Caroline: rapacitatea. Marchizul îți va lăsa mulți bani. Şi-a schimbat testamentul, şi abia pe urmă i-a spus fratelui său ce făcuse.

Slavă Domnului mormăi el. Altfel, unchiul tău Franklin l-ar fi ucis.

— Dar Loretta? întrebă Caroline. Crezi că e şi ea înhăitată cu el?

— A adunat datorii imense la cărţi şi are nevoie disperată de bani. Creditorii au

gajurile ei şi aşteaptă ca marchizul să moară.

— Vrei să spui că le-a promis banii unchiului Milo? exclamă ea, scandalizată. Ei bine, mi-ai răspuns la întrebare! Sigur că e amestecată şi ea. Femeia aia e complet amorală!

— Probabil că

Franklin l-a auzit pe tatăl tău când i-a spus marchizului ce se întâmplase, şi se foloseşte de informaţiile acelea ca să nu fie bănuit.

Caroline clătină din cap.

— Nu înţeleg…

— Ne-ai arătat

scrisoarea lui Milford şi mie, iar tatăl tău încă mai trăieşte, ca să spună ce s-a întâmplat atunci. Franklin a înscenat totul ca să pară o răzbunare. De-asta e data atât de importantă. Dacă în douăzeci februarie ţi se întâmplă ceva, Franklin poate scăpa basma

curată.

Tonul lui Bradford era calm, dar în ochi i se citea furia. Caroline începu să tremure, simţind că i se făcea piele-de-găină pe braţe. Văzându-i reacţia, Bradford o trase deasupra lui.

— Dumnezeule, sper

să nu mă înşel şi să fie Franklin. Niciodată n-am putut să-l sufăr pe ticălosul ăsta!

— Vom afla destul de curând.

— Nu te teme, iubito. Toată viaţa te-am aşteptat. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă niciun rău.

— Ştiu c-ai să mă aperi, răspunse Caroline, sărutându-l pe bărbie. Cu tine mă simt în siguranţă întotdeauna – în afara momentelor când strigi la mine, desigur.

— Nu strig niciodată la tine, zâmbi Bradford, ştiind prea bine ca

minţea.

Caroline zâmbi la rândul ei. Apoi, simţi un ghiorăit în stomac.

— Mi-e foame, mărturisi ea.

Bradford preferă să-i interpreteze altfel cuvintele. Îi răspunse că şi lui îi era foame, şi începu s-o sărute.

CAPITOLUL 14

Starea de spirit a lui Bradford se schimbă peste noapte. A doua zi, vorbea scurt şi se purta repezit. Caroline înţelese că se concentra asupra planului de a-l prinde în capcană pe

Franklin şi nu se simţea deloc afectată.

Milford fu foarte uimit când Caroline îi povesti cele ce i se întâmplaseră cu aproape cincisprezece ani în urmă, dar nu era absolut convins că Franklin se folosea de acele informaţii ca s-o

elimine din calea moştenirii. Îşi avertiză prietenul, declarând că era totuşi posibil să fie vorba de un urmaş care voia să se răzbune.

Toţi trei stăteau aşezaţi în salon, discutând problema. Bradford îl aştepta răbdător pe Milford să

termine cu teoriile lui, după care îl contrazise cu propriile sale argumente.

— Nu cred că Franklin ştia despre trecutul Carolinei când a îmbrâncit-o pe scară. Mai cred şi că a pus la cale accidentul de trăsură înainte ca

mintea lui sucită să fi conturat un plan de răzbunare.

— Dar dacă aşa e, înseamnă că unchiul Milo trebuie să-i fi spus lui Franklin, susţinu Caroline, clătinând din cap.

— Caroline, unchiul tău Franklin nu s-ar

codi să încerce să te discrediteze în ochii fratelui său mai bătrân. Cred că marchizul a încercat să te apere, când i-a spus fratelui lui ce ți se întâmplase.

Bradford ridică din umeri, concentrându-se asupra teoriilor lui, apoi continuă:

— Franklin nu s-a aşteptat să mori căzând pe scară, iubito, dar voia să te sperie. S-a aşteptat să-i spui tatălui tău, aşa cum ar fi făcut orice fată. Când tu ai păstrat tăcerea, a ticluit accidentul de trăsura. Ştia că mergeai cu Milford şi cu mine, mai

ții minte?

Caroline dădu din cap.

— Da, îmi amintesc! Unchiul Milo ne-a spus că tatăl meu hotărâse cine cu cine să meargă… şi că Franklin se făcuse nevăzut, adăugă ea. Eu eram atât de furioasă pe tine,

Bradford, încât nu i-am luat în seamă dispariţia.

— De ce erai furioasă pe Brad? întrebă Milford, încercând să urmărească discuţia.

— Nigel Crestwall n-o lăsa în pace, şi m-am cam ambalat, recunoscu Bradford.

— Te-ai *cam* ambalat?

repetă Caroline.

Bradford ridică din umeri.

— Cred că Franklin era sigur că unul dintre noi îi va spune tatălui tău despre accident. Atunci, nu voia decât să fii trimisă înapoi la Boston. Fratele lui avea să se înfurie din nou şi

să te excludă din testament. Vezi ce simplu se potriveşte totul?

Milford dădu din cap.

— Probabil că şi tu ai fost un motiv de frustrare în plus pentru Franklin, comentă el. Toată lumea ştia că erai

hotărât s-o cucereşti pe Caroline.

Bradford se pregătea să-i răspundă, când Caroline îl întrerupse:

— Toate astea sunt speculaţii, dar dacă aşa e, nu este în pericol şi unchiul Milo?

Soţul ei dădu din cap. Se întrebase cât

timp avea să-i ia soţiei lui până să ajungă la această concluzie şi ştia prea bine ce urma să spună în continuare.

— Trebuie să ne întoarcem la Londra! declară ea.

— E periculos, replică Milford, încruntându-se. Şi-n

plus, dacă Bradford are dreptate, marchizul trebuie să rămână în viaţă până când vei fi… Se întrerupse, dându-şi seama că nu era prea delicat ce voise să spună.

Caroline dădu din cap.

— Până voi fi

omorâtă?

Apoi se întoarse spre soţul ei:

— Sunt convinsă că poţi găsi o cale ca să fiu în siguranţă şi la Londra.

Fu surprinsă când Bradford dădu din cap a încuviinţare.

— Ai să fii în deplină

siguranță, declară el. Plecăm în zorii zilei.

— Brad, folosește-ți capul! Au mai rămas doar patru zile și, indiferent cât susții tu că Franklin e vinovatul, nu poți fi absolut sigur.

— De unde știi că nu e sigur? îl întrebă Caroline.

— Foarte simplu, replică Milford. Dacă era sigur, Franklin ar fi fost mort de-acum.

Caroline îl privi şocată.

— Chiar crezi că soţul tău l-ar fi lăsat în viaţă? continuă Milford.

— N-o mai alarma, îl întrerupse Bradford.

Îşi luă soţia în braţe şi o sărută pe creştetul capului.

— Trebuie să mergem la Londra ca să întindem cursa.

***

Imediat ce Caroline ajunse în casa lor din oraş, Bradford îi trimise

un mesaj tatălui ei, solicitându-i o întrevedere neîntârziată.

Caroline era atât de obosită după drum, încât adormise deja, şi nu află decât a doua zi dimineaţă ce-i spusese tatăl ei lui Bradford. Apoi, acesta îi confirmă că Braxton îi spusese

marchizului adevăratul motiv pentru care o trimisese la Boston.

— Putem merge la unchiul Milo? întrebă ea.

— Insist, chiar, răspunse Bradford.

Îi văzu privirea surprinsă şi zâmbi.

— Franklin e ocupat

cu amanta lui, dar Loretta va fi acolo. Voi menţiona că în dimineaţa zilei de douăzeci ne întoarcem la Bradford Hills.

— De unde ştii că Franklin e cu o amantă, şi că Loretta…

— Caroline, acordă-mi dreptul să am şi eu

puţină minte, o întrerupse el. Am oameni puşi să se ţină pe urmele lor de mai multă vreme.

— Eşti sigur că e şi Loretta la mijloc? întrebă Caroline, vizibil nervoasă.

Oftând, Bradforc dădu încet din cap.

— Du-te şi te pregăteşte, îi propuse el.

Caroline dădu să se repeadă pe scară, însă soţul ei o opri, adăugând:

— Iubito? Încearcă să nu fii prea surprinsă când o vei vedea pe noua angajată a unchiului tău.

— Şi cine să fie aia? întrebă Caroline, nedumerită.

— Fosta bucătăreasă a tatălui tău.

— Marie? Vorbeşti serios? exclamă ea, agăţându-se de balustradă, cu ochii mari. Dumnezeule mare! Ar fi putut să ne

otrăvească pe toți… De ce n-a făcut-o?

— Probabil că singura ei datorie era să te urmărească pe tine și să dea raportul.

— Ea a pus scrisoarea aia oribilă pe masă, ca s-o găsesc!

Bradford dădu din cap, și fu șocat când

Caroline repetă una
dintre înjurăturile lui
favorite. Preferă să n-o
dojenească. Soția lui își
continuă grăbită
drumul spre camera ei,
mormăind ceva în
sensul că de-acum
încolo urma să aibă mai
multă încredere în
instinctele lui Mary

Margaret.

Fură nevoiți să-și amâne plecarea la marchiz, când se pomeniră cu Charity și Paul la ușă, veniți într-o vizită.

Caroline era atât de încântată să-și revadă verișoara, încât Bradford avu răbdare și

le ascultă taifasul până când nervii i se întinseră la limită. Voia să plece mai repede, îngrijorat că Franklin s-ar fi putut întoarce. Nu se temea pentru soția lui, dar n-ar fi vrut să-l sugrume în fața propriului său frate. Era hotărât să se ocupe de

el, însă spera să nu fie nevoie să asiste şi Caroline.

Soţia lui fu atât de fericită să afle că Charity şi Paul nu plecau la Boston decât vara, încât era în culmea bunei dispoziţii când porniră în sfârşit spre casa marchizului.

Bradford o învăţase amănunţit ce să spună şi avea impresia că se descurcă destul de bine. Caroline nici nu clipi din ochi când o văzu pe Marie, dar în timp ce conversa cu Loretta, vocea-i era destul de crispată.

Marchizul stătea

aşezat în faţa focului din salonul principal, arătând în plină formă. Caroline se aşează lângă el, luându-l de mână. Menţionase deja că aveau să se întoarcă la Bradford Hills în data de douăzeci, sub pretextul că soţul ei avea de rezolvat nişte treburi,

iar ea nu voia să-l lase singur.

Unchiul Milo c tachină despre năravurile tinerilor căsătoriţi, făcând-o să roşească drăgălaş. În sfârşit, Loretta se retrase, iar Bradford se ridică şi el, dându-i soţiei sale semnalul că era timpul

să plece.

— Unchiule Milo, am să-ți cer o favoare, anunță Caroline.

Își privi soțul și-i făcu semn să se mai aşeze puțin.

— Pentru tine fac orice, draga mea, răspunse unchiul Milo.

— Sunt îngrijorată

din cauza tatălui meu, continuă ea. Nu… nu se simte prea bine, şi e singur, şi nu vrea să vină cu noi la Bradford Hills.

— Braxton e bolnav? întrebă marchizul, îngrijorat, prinzând-o de mână.

Caroline se grăbi să-l

liniştească:

— Medicul spune că n-are nimic.

Aruncă o privire spre soţul ei, care o privea de parcă tocmai şi-ar fi pierdut minţile.

— Totul e în mintea lui, înţelegi… Şi se simte atât de singur… Ei bine, mă întrebam

dacă nu te-ai putea
gândi să te muţi la el
pentru o vreme. Până se
obişnuieşte să nu mă
mai aibă prin apropiere.

Unchiul Milo păru
încântat de propunere.

— Splendidă idee! se
bucură el. Mă bucur să-i
fiu de folos.

— Bradford te va

ajuta să-ți muți lucrurile, se oferi Caroline, zâmbindu-i soțului ei, apoi adăugă: nu voi înceta să-mi fac griji până când nu te știu cu tatăl meu, unchiule Milo. Crezi că te-ai putea duce chiar azi?

Bradford acceptă și el

planul, considerând că era o soluţie excelentă pentru a asigura protecţia unchiului ei. Observă şi lucirea însufleţită din ochii marchizului şi-şi dădu seama cât de singur se simţea şi el.

Dar blânda lui soţie înţelesese. Îşi înfrână

imboldul de a o lua în braţe ca s-o sărute, din nou conştient că o avea pe cea mai frumoasă dintre femei – şi că frumuseţea ei izvora din inimă.

Aşteptă să rămână singur cu ea, în trăsură, iar atunci o luă în braţe şi o sărută cu pasiune.

— De ce? întrebă Caroline, cu vocea tremurându-i de ardoarea sărutului.

— Pentru că eşti frumoasă, îi răspunse Bradford.

Soţia lui oftă.

— Mă bucur că mă consideri frumoasă, Bradford. Dar ce-o să se

întâmple când voi ajunge bătrână şi zbârcită? întrebă ea agitată.

— Te iubesc, dragostea mea, însă nu pentru felul cum arăţi, ci pentru ceea ce ai înăuntrul tău, iar asta n-o să se schimbe niciodată. Credeai că

pot fi atât de superficial încât să-ţi spun că te iubesc doar fiindcă-mi place înfăţişarea ta?

Caroline clătină din cap, iar Bradford o sărută din nou. Îi rezemă capul pe umărul lui, ca să nu-i vadă lucirea poznaşă din ochi, şi adăugă:

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, te părăseam atunci când ţi-ai tăiat părul.

Soţia lui nu muşcă momeala. Râse amuzată şi-i spuse că nu se măritase cu el decât pentru bani. Fu ultima lor glumă din următoarele două zile.

* * *

Oamenii care-l supravegheau pe Franklin raportaseră că pornise din nou la drum. Şi, în dimineaţa zilei de douăzeci februarie, trăsura Ducelui de Bradforc porni spre Bradford

Hills.

Caroline avusese o atitudine foarte practică în legătură cu capcana, până sosise momentul să vadă planul pus în aplicare, iar atunci îşi implorase soţul să rămână cu ea şi să-i lase pe oamenii lui să se ocupe de Franklin.

Când îşi dădu seama că nu-l putea îndupleca, îi ceru să ia toate măsurile de prevedere.

— Nu e nevoie să laşi atâţia paznici cu mine, susţinu ea.

— Ai să stai în dormitor până mă întorc, replică Bradford, neluându-i în seamă

cuvintele.

— Ai grijă să numeri neapărat oamenii, înainte de a ataca, îl preveni în continuare Caroline.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caroline, ai măcar puţină încredere în capacităţile soţului tău! răcni Bradford.

Apoi o sărută, semn că de fapt nu voise să țipe la ea.

Caroline îl urmă până la uşa dormitorului, unde aştepta Milford, căruia îi şopti:

— Să-i acoperi spatele, Milford.

Auzind-o, Bradford

clătină din cap exasperat. O îmbrăţişă scurt, apoi închise uşa în urma lui, lăsându-şi soţia să-l aştepte învârtindu-se prin casă şi rugându-se.

Bradford pusese doi oameni să mâne trăsura goală. El şi Milford, împreună cu alţi şase

oameni de ispravă, o luară pe alt drum, iar când ajunseră la marginea Londrei, se abătură spre coline. După părerea lui Bradford, existau mai multe locuri potrivite pentru o ambuscadă, şi călăriră timp de două ore până-i zăriră pe

oamenii lui Franklin.

Stăteau câte patru pe fiecare parte a povârnişului, ghemuiţi în vegetaţia deasă, cu armele scoase. Bradford îl văzu pe încă unul care, separat de cele două grupuri, privea totul de pe culmea colinei. Nu-i distingea

chipul, dar avea convingerea că era Franklin.

Îi făcu semn lui Milford, care se întoarse şi-l văzu şi el pe călăreţul singuratic.

— Franklin?

— E al meu, declară Bradford, cu glas aspru.

Oamenii care stăteau

la pândă nu avură nicio şansă. Atacul prin surprindere se termină repede. Apoi Bradford se repezi spre armăsarul lui, hotărât să ajungă la călăreţul singuratic care urmărea de sus scena.

Sări în şa şi porni la galop înainte ca prada lui să fi dispărut după

creasta colinei. Pădurea era deasă, dar urmele se vedeau uşor în zăpadă, iar Bradford îşi ajunse din urmă duşmanul înainte ca acesta să fi trecut de următorul deal. Galopau cu furie şi, când fură unul în dreptul celuilalt, Bradford sări asupra lui.

Amândoi se prăbușiră la pământ. După o scurtă rostogolire, Bradford sări în picioare. Celălalt zăcea cu fața în jos, fără să se mişte, iar după poziția anormală a capului, Bradford îşi dădu seama că-şi rupsese gâtul în cădere. Era furios că totul se

terminase atât de repede, şi încă îl mai ardea dorinţa de răzbunare. Moartea ticălosului fusese prea uşoară.

Bradford se apropie de trupul căzut şi-l întoarse cu cizma. O basma de lână îi acoperea partea de jos a

feţei, dar Bradford îl recunoscu oricum. Mortul cu gâtul frânt era Franklin, aşa cum se aşteptase.

Nu pierdu vremea gândindu-se ce era de făcut cu cadavrul. Franklin urma să-şi afle odihna aşa cum trăise: fără onoare. De-acum

încolo, le aparţinea ciorilor.

Se terminase. Loretta şi Marie fuseseră ridicate de oamenii lui Bradford. Nimeni nu avea să le audieze. Bradford îi promisese soţiei lui că Loretta avea să plece din ţară. Îi înţelegea motivele. Se

gândea la unchiul Milo şi la efectul pe care l-ar fi putut avea adevărul asupra lui.

Pericolul trecuse, iar de-acum pe Bradford nu-l mai interesa decât viitorul. Viitorul alături de femeia pe care o iubea.

EPILOG

La sfârşitul unei după-amiezi, după ce

încheiase câteva aranjamente de afaceri necesare la Londra, Ducele de Bradford se întorcea nerăbdător acasă, la Bradford Hills. Lipsise de lângă soţia lui doar trei zile, dar i se părea o veşnicie, şi abia aştepta s-o strângă în braţe.

Fu surprins când Henderson îl informă că soţia lui era la etaj, primind vizita a doi gentlemeni.

Pe chipul lui Bradford se aşternu iritarea. Casa era deja plină până la refuz de oaspeţii Carolinei. Trecând peste

argumentele lui, docila sa soţie o invitase deja în vizită pe mama lui, şi abia săptămâna trecută Paul şi Charity veniseră să petreacă patru zile la ei.

Oftă exasperat şi se duse la etaj, hotărât să-i spună Carolinei că se săturase de atâta

ospitalitate. Râsetele care se auzeau din dormitorul lui îl luară pe nepregătite, şi se opri înainte de a deschide uşa.

Priveliştea care îl întâmpină îi puse răbdarea la şi mai grea încercare. În cameră se aflau doi bărbaţi. Unul

dormea tolănit în fotoliul lui, iar al doilea, aşezat pe pat, o ţinea pe Caroline de umeri.

— Dacă te mai suceşti şi te mai învârteşti mult, n-am să-ţi pot scoate cizmele, îi spuse Caroline străinului.

La auzul acestor cuvinte, Bradford înalţă

o sprânceană, după care soţia lui ridică privirea şi-l văzu.

— Mi-ai putea da şi tu o mână de ajutor! îi strigă ea.

Bradford nu răspunse, ducându-se doar la bărbatul care se ţinea de umerii soţiei lui, pentru a-i desprinde

uşor braţele.

— Ei, oare ce-ai de gând? întrebă el, pe un ton foarte blajin.

De cum îşi pierdu sprijinul, omul căzu pe spate. Avea ochii închişi şi, de cum atinse salteaua cu capul începu să sforăie.

— Cred că un sărut,

mai întâi, răspunse Caroline, zâmbind. Bine ai venit acasă. Se înălţă pe vârfuri şi-i depuse un sărut cast pe obraz

— Ăsta a fost un bun venit neînsemnat, anunţă Bradford.

— Ăsta a fost un bun venit pentru Ducele de Bradford, îi spuse

Caroline. Şi acesta, spuse ea, trăgându-i capul în jos, este bun venitul pentru soţul meu. Şi-l sărută îndelung şi apăsat, sâcâindu-l cu limba, în timp ce se agăţa de el.

— Am aflat că mă numeşti Jered numai când vrei să te duc în

pat, şopti Bradford.

— Ce perspicace eşti, replică ea. Ochii-i erau calzi şi îmbietori, plini de iubire.

Unul dintre străini mormăi ceva în somn, atrăgându-i iar lui Bradford atenţia.

— Caroline, ăştia cine-s?

Caroline revenise deja la omul de pe pat şi se chinuia să-i scoată o cizmă.

— Ajută-mă să-l dezbrac, îi ceru ea.

Oftând exasperat, Bradford o apucă de umeri, silind-o să-l privească.

— Cine sunt?

— Nu ţi-a spus Henderson? întrebă Caroline, făcând ochii mari. Se uită la cel care sforăia pe pat, apoi din nou la soţul ei. În sfârşit, se aruncă în braţele lui, strângându-l şi sărutându-l până ajunse să nu-i mai pese aproape deloc cine erau

cei doi, sau ce se întâmpla.

— De ce sunt în camera noastră? întrebă el.

— Ei sunt Caimen şi Luke, verii mei, explică Caroline zâmbind. Caimen, este cel din scaun, îi zise ea. Eu am vrut să-ţi facă impresie

bună, dar verii mei au început să sărbătorească de îndată ce au ajuns la Londra, şi acum mi-e teamă că sunt destul de beţi. Nu i-am putut duce mai departe de camera noastră, adăugă ea. Bradford, îţi dai seama că nu strigi la mine? Şi nici nu te-ai

repezit sa tragi concluzii pripite.

Bradford se prefăcu exasperat din nou, dar în sinea lui zâmbea. Nu crezuse că se întâmpla nimic necurat.

— Am încredere în tine, declară el.

— Am ştiut-o dintotdeauna, replică

Caroline. Ochii i se umplură de lacrimi şi fu nevoită să-l îmbrăţişeze din nou. Cred că-i iubesc pe amândoi: şi pe Jered Marcus Bradford *şi* pe Ducele de Bradford, şopti ea.

— Am ştiut-o dintotdeauna, îi răspunse el, cu propriile

cuvinte. Glasul lui suna arogant... şi teribil de tandru. Îşi luă soţia în braţe şi porni spre uşă, întrebând-o unde puteau sta singuri câteva momente. Caroline îl sărută şi-i şopti încotro s-o ia.

Sfârşit